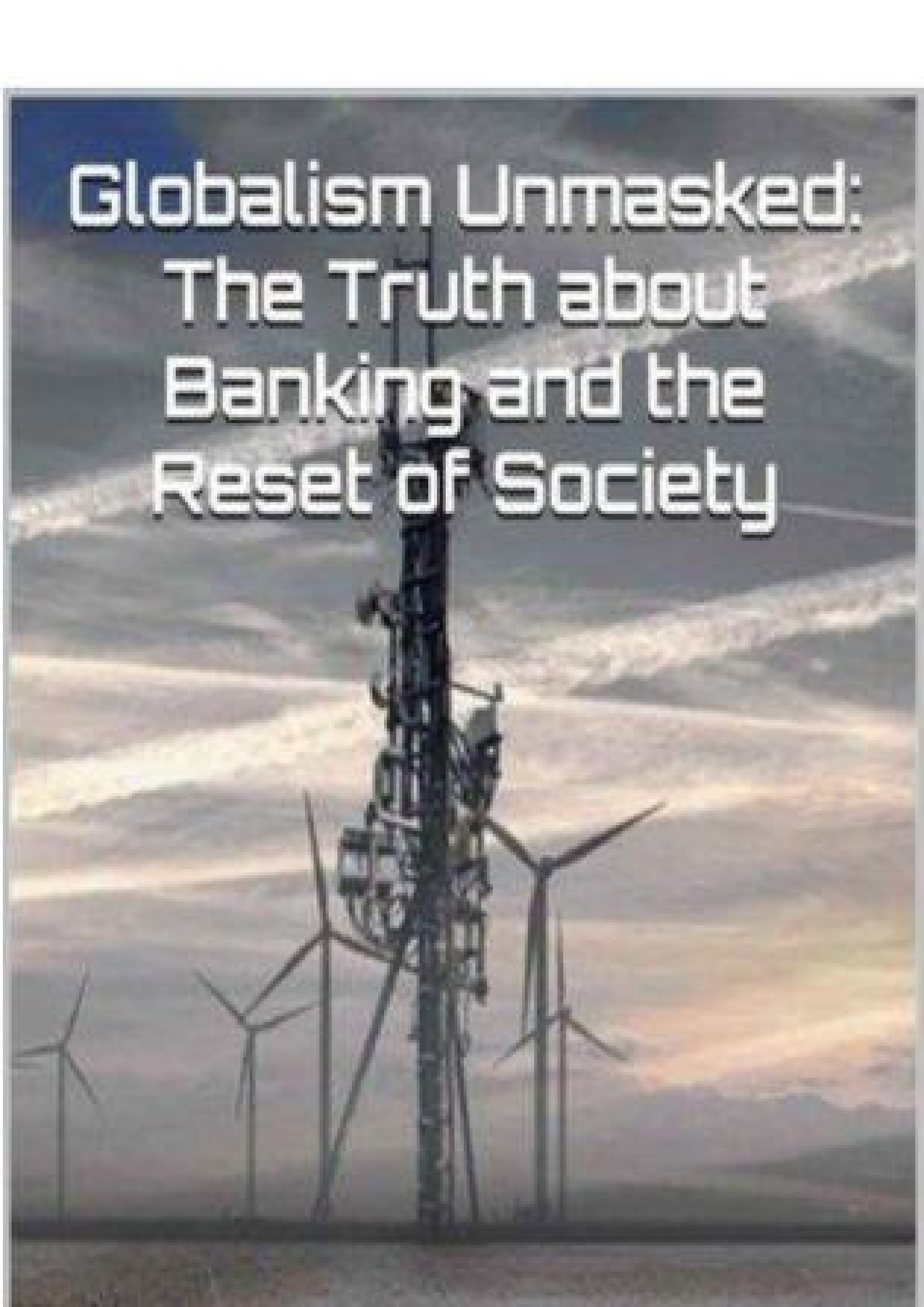
Globalism Unmasked:
The Truth about
Banking and the
Reset of Society

Cartea Intai

Globalismul Demascat:Adevărul despre serviciile bancare, Expansiune-Criză-Salvare și Resetarea societății

Mark Keenan

Excluderea răspunderii:

Autorul respectă toți oamenii și religiile și, prin urmare, respinge orice fel
de prejudecăților rasiste, anti-creștine, anti-evreiești, anti-islamice (etc.)
propagandă. Când anumite aspecte ale băncilor, religiilor, corporațiilor,instituții politice și corporatiste, persoane extrem de înstărite sau familii sunt analizate în această carte, acestea sunt menite exclusiv să găsească o mai mare rampă de înțelegere reciprocă (dincolo de ideologie, confesiuni și antagonism dogmatic).
Autorul a adunat și evaluat toate informațiile prezentate în aceasta carte după cunoștințele sale. Cu toate acestea, el invită toți cititorii sa–i examineze sursele și argumentele cu o minte critică. Autorul respinge orice responsabilitate pentru toate formele de concluzii și reacții neintenționate din partea cititorului care i-ar putea fi indusă de un superficiala, incompleta sau lectura părtinitoare a acestei cărți.

13 septembrie 2020

Drepturi de autor Mark Keenan

Toate drepturile rezervate.

Dedic această carte lui Dumnezeu, celor care caută și împărtășește adevărul în această lume și acelor persoane amabile

care m-au ajutat în această viaţă. Va multumesc.

Cuprins
Despre autor
Mulţumiri - O notă de mulţumire
Prefață
Sistemul financiar la nivel mondial era deja în prabusire înainte de situaţia de coronavirus

„Resetarea” înlocuiește un sistem de sclavie a datoriilor cu un sistem fascist de autoritarism tehnocrat

Adevărata mișcare de sustenabilitate a fost deturnată de schema politică a dezvoltării durabile

Dezvoltarea durabilă este o naraţiune falsă care funcționează sub acoperirea globalizării continue

Sustenabilitate reală

Fapte sistemice despre sistemul bancar, monetar și economic prezentate în această carte

Adevărul a ceea ce s-a întâmplat în lume

Subiecte conectate - realitatea distinsă de iluzie

Iluzia democrației și efectul de divizare și cucerire al politicii identitare stânga-dreapta

Adevărata divizare este autoritarismul versus libertate

Actualul sistem bancar central mondial este capitalist sau comunist?

1.Sistemul bancar cu datorii

Comentarii asupra sistemului bancar bazat pe imprumuturi
Sistemul bancar creditor creează bani din nimic și percepe dobândă pe ei
Sistemul bancar privat elimină aproximativ 35% din capacitatea productivă/profitul națiunilor
Banca prin datorii oferă o bogăție masivă proprietarilor de bănci, si sclavia datoriei pentru mulți oameni

2. Sistemul creditelor are consecințe negative

Sistemul a oferit băncilor profituri masive de zeci de ani, totul gratuit
Creșterea PIB-ului este necesară în mod continuu, astfel încât guvernele să poată plăti dobânzi către bănci
Datorii perpetue pentru oameni
Pentru a menține sistemul defectuos a fost necesar un consumism extrem de excesiv
Economia este oarbă față de limitele lumii naturale
Sistemul imprumuturilor crește și reduce disponibilitatea creditului după bunul plac. Practic, fiecare guvern național din lume datorează sume mari in astfel de credite. Sistemul este conceput astfel încât datoria totală să nu poată fi niciodată rambursată

Creşterea PIB-ului şi sistemul datoriilor conduc la epuizarea resurselor şi la degradarea mediului

3. De ce guvernele acordă prioritate creşterii PIB-ului?

Fără creşterea PIB-ului, sistemul bancar bazat pe credite (deţinut privat) eşuează.
Adevăratul motiv pentru care guvernele acordă prioritate creşterii PIB-ului este acela că dobânda va fi plătită sistemului bancar.
Consecinţele unui stat obligat la rambursarea datoriilor
Perpetuarea sclaviei fiscale şi a datoriilor.

4. Cine controlează procesul de creare a banilor controlează lumea

Piramida controlului
Sistemul de datorii detinut privată este un sistem de putere şi control.
Cine deţine băncile şi companiile de administrare a activelor care deţin lumea? Banca privată a Rezervei Federale
Banca Reglementelor Internaţionale controlează toate băncile centrale.

5. Ciclul Dezvoltare-Criza-Salvare care pune naţiunile în datorii

Aspecte suplimentare ale sistemului monetar şi financiar
Dolarul american scos din standardul aur – petrolul vândut doar în dolari SUA Fiasco-ul derivatelor
Relaxarea cantitativă
Ciclul „dezvoltare-criza -salvare de incapacitate de plata” impus statelor naţionale de către sistemul bancar .
Aproape toate naţiunile sunt îndatorate faţă de sistemul bancar privat internaţional

Crizele bancare din 2008 din Islanda, Grecia, Cipru și Irlanda – și soluția islandeză Cine este cu adevărat FMI și de unde își ia banii?
2020 - o alt salvare bancară de pe Wall Street sub acoperirea unui virus.

6. Reforma monetară

Președinții SUA care au încercat să reformeze sistemul bancar, Legea Glass-Steagall
Moneda Fiat în Germania

Sistemul bancar (deținut privat) are un control semnificativ asupra felului in care se face politica.
Defectele sistemului nu sunt conștiința publică principală.
Controlul asupra informațiilor media corporatiste și algoritmii de manipulare a informațiilor din rețelele sociale .
Cămăta și creditarile ar trebui eliminate
Un proiect de lege pentru a pune capăt operațiunilor bancare cu rezervele fracționale(in caz de faliment doar 10% au bancile obligatie ca si garantie din valoarea depunerilor atrase de la populatie)
Rezumat
Scrierile lui Mary Elizabeth Croft despre eliberarea din sistemului datoriilor.

7. Globalizarea – parte a paradigmei de creștere a P.I.B

Corporațiile acordă prioritate profitului mai presus de orice
Globalizarea corporativă – parte a paradigmei de creștere a PIB-ului

8. Defectele sistemului de creștere a PIB

Creșterea PIB-ului e antiecologic și dăunător societății / necesar pentru ca dobânda să poată fi plătită băncilor

Creşterea PIB-ului nu rezolvă problemele de mediu – Mitul decuplării
Deficienţe în contabilitatea PIB-ului ca indicator al bunăstării societăţii
Dincolo de un anumit punct, creşterea PIB-ului nu creşte bunăstarea umană, ci mai degrabă o poate sărăci.
Bunăstarea economică a societăţii, estimată de IPG, a scăzut din 1978.
Mitul că creşterea PIB-ului şi globalizarea „aduce tarile pe linia de plutire".
Iluzia banilor
Limitele creşterii PIB-ului şi sfârşitul creşterii
O societate sustenabilă prosperă, fără creştere a PIB-ului şi rezerve bancare fracţionare(banca poate investi garantia pentru depunerile clientilor)?
Timp de zeci de ani sistemul defectuos de creştere a PIB/datoriilor nu a reuşit să se reproiecteze singur

9. Economia contemporană este o ideologie defectuoasă şi o pseudoştiinţă

Economia contemporană este o ideologie defectuoasă, nu este o disciplină ştiinţifică.
Punerea unei valori financiare mediului inconjurator este o politică de mediu insuficientă

10. Probleme sistemice, vârful petrolului, sfârşitul creşterii şi colapsul

Probleme sistemice în sistemul economic
Implicaţiile grave ale vârfului valorii petrolului – simptomul sfârşitului creşterii Economia falsă şi miopia politică
Prăbuşirea societăţii industrializate?
Analiză publicată de Fundaţia pentru Economia Sustenabilităţii

11. Tentativa Forumului Economic Mondial de „Resetare" – Despre ce este vorba cu adevărat?

Încercarea de „resetare” a societății de către Forumul Economic Mondial
Forumul Economic Mondial implicat în evenimentul 201, simularea pandemiei de coronavirus cu trei luni înainte.
Sistemul financiar mondial a fost în colaps înainte de situația de coronavirus. Oamenii fricoși sunt mai supusi și acceptă schimbările autoritare.
O încercare de a introduce planuri nefaste - o agendă de biosecuritate bazată pe produse farmaceutice
Conexiunile F.E.C cu sistemul bancar privat internațional.
Măsuri fără precedent de control și supraveghere digitală invazivă.
Guvernul înregistrează decesele ca Covid-19, indiferent dacă Covid-19 a fost cauza morții .
Raportul Centrului pentru Controlul Bolilor arată că numărul de decese a fost denaturat enorm .
Nanotehnologii netestate, 5G și tehnologii de frecvență electromagnetică.
Dezvoltarea durabilă, orașele inteligente și politica privind schimbările climatice – o narațiune greșită.
Tehnologiile de energie verde nu sunt o soluție viabilă la problemele energetice ale lumii
12. Jocul de putere globală expus

Jocul de putere global expus și discursul lui Robert F. Kennedy Jr la Berlin 2020 Critici suplimentare la adresa planului de „Resetare” al F.E.C
Alegerea libertății și a unui viitor pozitiv
Anexa A –Camăta a fost condamnată în diverse texte religioase
Anexa B – Articole despre crizele bancare din 2008
Anexa C – Scrierile lui Mary Elizabeth Croft
Note de final

Despre autor

Mark Keenan nascut in Irlanda a lucrat ca ofițer pentru afaceri de mediu in Echipa de Dezvoltare Durabilă a Națiunilor Unite (ONU) din Geneva, Elveția; ca si consilier științific pentru energie durabilă la Departamentul pentru Energie și Schimbări Climatice al Guvernului Regatului Unit; ca analist de politici la Consiliul pentru Dezvoltare Durabilă, Irlanda; și în calitate de consultant pentru durabilitate. Contextul său academic include studii postuniversitare în Dezvoltare Strategică Durabilă (cu accent in cadrul The Natural Step(org.nonprofit suedeza pentru sustenabilitate) la Blekinge Institute of Technology, Suedia; Studii de master în dezvoltare durabilă și doctorat in cercetare si cadre de sustenabilitate științifică bazate pe întregul sistem la Institutul de Energie și Dezvoltare Durabilă, Universitatea DeMontfort, Marea Britanie. Este un fost membru al Fundației pentru Economia Sustenabilității. Site-ul său este www.mkeenan.ie
El a scris un blog în 2009, 2010 și 2011, care a inclus observații și critici cu privire la creșterea defectuoasă a PIB-ului și asocierea sa cu sistemului bancar bazat pe creditari . El a criticat, de asemenea, salvarea din 2008 a băncilor private de către guvernul irlandez și acțiunile nedrepte ale UE și ale Băncii Centrale Europene. Acest proces a transferat pe nedrept cantități mari de datorii bancare private asupra poporului Irlandei, ceea ce a dus la creșterea taxelor și la austeritate.

Mulțumiri - O notă de mulțumire
Sunt foarte recunoscător diferiților autori, experți și vizionari care sunt
citati în această carte pentru înțelepciunea și adevărul din scrierile lor. Faptul că
i-am citat pe acești autori nu înseamnă că scrierile și concluziile mele
în această carte sunt susținute de persoanele pe care le-am citat.

În special, sunt recunoscător autorilor şi experţilor care mi-au oferit amabilitatea si
permisiunea de a enumera citate sau extrase din scrierile sau cercetările lor;
acelor persoane apropiate mie care mi-au oferit cuvinte de încurajare; si
acelor persoane care au oferit asistenţă amabilă în procesul de editare.
Un mesj special de mulţumire lui Colm Fadden pentru revizuirea şi editarea sa generală.
Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi.

Prefaţă

Această carte este prima dintr-o serie de cărți. Subiectele abordate sunt
interconectate, iar cărțile ar trebui, în mod ideal, să fie citite în ordine. Cărțile
descrie informații importante care afectează bunăstarea societății umane
și mediul natural, totuși aceste informații nu sunt în general mediatizate
de mass-media corporativa generala. Diverse neadevăruri, înșelăciuni media și
ideologii au fost acceptate ca fapte în societatea noastră condusă de mass-media corporativă,în special în ceea ce privește activitatea bancară; creditele; salvarea din situatii financiare dificile; globalizarea; schimbările climatice, propunerea de „resetare" a societății; definirea politica a dezvoltare durabilă; democrația reprezentativă și alte domenii.

Rădăcinile problemelor din lume sunt legate de nedreptățile sistem bancar/monetar privat, în cea mai mare parte deținut de un grup relativ mic de oameni. De-a lungul deceniilor puterea de a crea bani a dus la puterea de a deține, controla și manipula bunurile lumii materiale, ca media si politica.

Democrația reprezentativă in capitalism așa cum este implementată în prezent în
mare parte din lume, este o iluzie – banii sunt cei care controlează lumea.

Cei care controlează procesul de creare a banilor dețin puterea de a controla
mass-media corporativă și deține lumea materială, indiferent de care
partid politic este ales sau ce sistem este utilizat (capitalism, socialism,
comunism, etc).

Am scris aceste cărți ca subiect al durabilității mediului și cum

pentru a crea o societate „durabilă” cu adevărat de succes, care hrănește bunastarea oamenilor și pe cea a lumii naturale au fost esențiale cercetării mele pentru ultimii 15 ani. În ultimele decenii, politica ortodoxă concept/soluție/agenda de „dezvoltare durabilă” care a fost promovat de ONU. si guvernele lumii nu a funcționat – acesta nu a abordat sistemele defectuoase nedrepte bancare și de control economic de care beneficiază o elită de câțiva bogați în detrimentul tuturor celorlalți.
Există efecte negative asupra mediului și societății asociate cu actualul sitem de indatorare bancar și paradigma economică de creștere a PIB-ului, pt ca de exemplu profesorul Steve Keen a estimat că la nivel mondial privat sistemul bancar privat profita de aproximativ 35% din profitul națiunilor. Bancherii private fac asta de zeci de ani. Cu toate acestea, agenda politică actuală a dezvoltarea durabilă nu reformează aceste domenii – de fapt ce a făcut le-a susținut timp de decenii. Mediul inconjurator „real” și „reala” mișcarea de sustenabilitate a fost deturnată cu zeci de ani în urmă de această schemă politică cunoscuta sub numele de dezvoltare durabilă.
Prin urmare, în analiza de ce dezvoltarea durabilă nu a funcționat noi trebuie să analizam defectele din sistemul bancar , monetar și economic.
Cartea Intai este o încercare de a descrie defectele și efectele nocive ale sistemul bancar și economic în care ne-am născut, precum și „Resetarea” economică nedemocratică a societății care este promovată de organizații, cum ar fi Forumul Economic Mondial (F.E.C), o instituție cu o agendă corporativă cunoscută sub numele de a patra revoluție industrială.

Sistemul financiar la nivel mondial era deja în regim de prabusire înainte de situația de coronavirus

În ciuda retoricii înșelătoare a F.E.C, momentul în care a avut loc această încercare de „resetare" a societății este în mod clar legată de incapacitatea actualei politici a structurii puterii bancară corporative pentru a menține paradigma nesustenabilă de creștere a PIB-ului la nivel mondial.Sistemul bancar și financiar era deja într-o criză gravă înainte de situația coronavirusului, așa cum e evidențiată de niveluri masive de relaxare cantitativă(imprumuturi date in continuare tarilor si guvernelor care nu mai pot plati datoriile precedente sau tiparirea de bani fara valoare care au ca si finalitate cresterea inflatiei prin indatorare excesiva) în curs, începând cu Octombrie 2019. Acest proces a implicat crearea de sume nelimitate de bani din nimic și oferindu-l pieței financiare. Faptul că sistemul financiar a fost în criză înainte de situația Coronavirus, este, de asemenea evidențiată de salvarea de mai multe trilioane de dolari a instituțiilor financiare din SUA în aprilie 2020 – un eveniment extrem de semnificativ care a câștigat puțină acoperire in mass-media în comparație cu acoperirea Coronavirusului.

Marea Resetare înlocuiește un sistem de sclavie a datoriilor cu un fascist sistem de autoritarism tehnocrat.

În ultimele decenii, a existat piramida de control prin sclavia datoriei. Un grup mic de oameni extrem de bogați ,mega-băncile private și mega-corporațiile pe care le conduc au câștigat și consolidat controlul asupra majoritatii bogăției financiare, a resurselor și a sistemelor politice ale lumii.

Această captare a puterii a fost obținută nu prin crearea de mai multă valoare, ci controlând deplin sursa banilor și lumea finanțelor. Cu cât mai sus urci in aceasta piramidă cu atât te apropii mai mult de sursa creării banilor. La nivel de jos, cu toții ne desfășurăm viața de zi cu zi.
La următorul nivel se află guvernele. Aceștia sunt oameni cărora li se dă
monopolul asupra puterii pentru a-l folosi sa impoziteze și sa controleze populația cu sau fara acordul nostru. Cine controlează guvernele? Alegerea de noi lideri
prin iluzia democrației reprezentative nu modifică vasta birocrație guvernamentală, care în cele din urmă nu este supusă poporului ci finanțele internaționale. Sistemul bancar internațional și mega-corporațiile controleaza guvernele, adică la următorul nivel se află mega-corporațiile și la următorul nivel dincolo de corporații este cartelul privat bancar din întreaga lume. Corporațiile se bazează pe finanțare ieftină de la megabanci.
Putem concluziona că cei care controlează mega-băncile controlează în cele din urmă si mega-corporațiile.
Agenda 21/2030 a Națiunilor Unite, Acordul de la Paris privind clima,
a patra revoluție industrială și „Resetarea” propusă oferă o perspectivă asupra
cum doresc acest număr mic de oameni extrem de bogați să continue sa
controleze și sa dictează asupra vieților tuturor oamenilor pe parcursul următorului deceniu
ca parte a unui plan de guvernare mondială și control autoritar. Marea Resetare
este în mod clar o încercare înșelătoare de a înlocui vechiul sistem de control prin
sclavia datoriilor la nivel mondial cu un nou sistem de control tehnocrat autoritar.
În plus, momentul „Resetare” pare să fie conectat cu vechiul sistem atingând punctul final matematic. Asta pare să fie din cauza defectelor sistemice ale sistemului

bancar/economic (după cum evidenţiază prăbuşirea bancară din 2008 şi relaxarea cantitativă nesfârşită care a urmat) şi problema „varfului petrolului”. Concluzia finala este că economiile nu pot creşte destul pentru ca guvernele să strângă venituri suficiente pentru a continua să faca plăţile dobânzilor (sclavia datoriei) către sistemul bancar mondial.

Adevărata mişcare de sustenabilitate a fost deturnată politic, schema de dezvoltare durabilă

Aceste planuri instituţionale internaţionale şi agende corporative sunt în conflict
cu crearea unei societăţi cu adevărat durabile, care acordă prioritate bunastarii omului, libertate umană şi durabilitate „reală” a mediului. Adevărata durabilitatea implică crearea de reţele locale şi regionale înfloritoare de sisteme autosuficiente care servesc nevoilor umane. Cu toate acestea, am observat că soluţia politică a „dezvoltării durabile” a fost pur şi simplu o abordare ecologică care a permis companiilor la scară largă „afaceri ca de obicei” creşterea distructiva a PIB-ului pentru mediu, care este în mare parte transnaţională să continue încă câteva decenii, mai degrabă decât împuternicirea şi sprijinirea comunităţilor locale.
În ciuda procesului definit politic ca „dezvoltare durabilă”, a fost o lipsă clară de progres în crearea unei comunităţi locale prospera si autosuficienta sau durabilitate la nivel mondial. Lucrand cu diverse organizaţii am putut vedea că toate conceptele politicilor de mediu referitoare la dezvoltare durabilă funcţionau în paradigma de creşterea PIB-ului dăunătoare mediului şi sistemul bancar de indatorare injusta. Sistemul bancar necesită creşterea PIB-ului pentru ca venituri suficiente să fie generate astfel încât să poată fi efectuate plăţi nesfârşite a dobânzii către bănci. Aceste politici de mediu şi dezvoltare durabilă au fost,

prin urmare, niciodată suficiente pentru a contrabalansa politica globala
imperativa de creştera a PIB sau prioritare acestui concept.
Ortodoxia bancară şi financiară privată la nivel mondial care se află la
rădăcina dificultăţilor financiare ale lumii şi a problemelor de mediu
nu a fost contestată de Naţiunile Unite sau de guvernele care adera la politicile Naţiunilor Unite. Mulţi oameni bine intenţionaţi implicati în sectoarele mediului, durabilitatii şi al dezvoltarii durabilă au neglijat să exploreze finanţele şi datoria timp de decenii şi nu au făcut legătura între datorii-finanţare, creştere economică şi nesustenabilitate. Am observant de asemenea că definiţia vaga a lui Brundtland a durabilului(satisfacerea nevoilor prezentului fără a compromite capacitatea generaţiilor viitoare de a-şi satisface propriile nevoi), dezvoltare folosită de ONU şi guverne de 30 de ani de fapt susţine creşterea PIB-ului şi nu este o definiţie solidă din punct de vedere ştiinţific a durabilitatii. Definiţia politică a dezvoltării durabile si promovata de ONU si sustinuta de institutii precum Forumul Monetar
International utilizează definiţia Comisiei Brundtland din 1987 şi prin urmare, este defectuoasă. Pentru acest motiv, am efectuat cercetări de doctorat cu jumătate de normă cercetare care implică aplicarea unui cadru de sustenabilitate ştiinţifică a întregului sistem care ar putea fi aplicat la nivel comunitar, administraţie locală, corporativă sau naţională. Acest cadru s-a bazat pe o definiţie ştiinţifică revizuită de colegii din mediu şi sustenabilitatea socială (pentru bunăstarea umană şi sustinerea nevoilor umane fundamentale).
Dezvoltarea durabilă definită politic nu abordează şi nu rezolvă problema
ramificaţiilor sistemului mondial bancar cu datorii monetare (care creează

bani din nimic și percepe tuturor dobânzi pe ei). Nici nu abordeaza în mod adecvat asocierea cresterii P.I.B cu ortodoxia(baza pentru o perioada indelungata a unei comunitati sau societati de a-si crea o identitate de sine) adică cea ceruta de sistemul bancar privat pentru a primi neincetat plățile dobânzilor mari.
Această ortodoxie de creștere a PIB-ului a fost de zeci de ani și o formă de capitalism rentier(un sistem economic în care o parte semnificativă a venitului provine din deținerea unor active, cum ar fi terenuri, resurse naturale sau capital financiar), prin care puterea financiară s-a tradus în proprietate și control al principalelor active și resurse ale lumii. Nu numai că trilioane în dobândă
curgeau către un grup mic de oameni extrem de bogați, vasta putere financiară e tradusă în putere politică vastă. Un exemplu în acest sens este cum și-a pierdut Irlanda suveranitatea economică în timpul ultimei crize financiare din 2008.
Aceste sisteme defecte și pernicioase(daunatoare) sunt la rădăcina problemei de sustenabilitate mondiala și au consecințe negative grave pentru indivizi, comunități și națiuni, dar nu sunt abordate de solutia politica numită dezvoltare durabilă. ONU împreună cu guvernele care alcătuiesc membrii săi nu au reușit timp de decenii să abordeze problema ,cauzele fundamentale ale problemelor de mediu, financiare și sociale ale sărăciei , lumea care ne afectează pe toți.
În plus, definirea politica a dezvoltarii durabile pare din ce în ce mai mult
a fi o agendă pentru a prelua controlul asupra tuturor resurselor, asupra întregii producții și tot consumul de pe pământ, lăsând toți oamenii să fie micro-gestionați de o tehnocrația digitală și științifică. Durabilitatea reală nu este creată de
jargonul politic al „dezvoltarii durabile”. Agenda 21 presupune un plan pentru

abolirea drepturile de proprietate privată și sa aduca toți oamenii de pe pământ in orase ,,inteligente" în care nu vor putea cultiva multă hrană. Acesta este
opusul a ceea ce este necesar – oamenii ar trebui să se mute înapoi la tara și sa
dezvolte comunități autosuficiente. Este nevoie de o cale diferită pentru a crea
o lume mai bună.
Crearea unei societăți durabile implică o viață conștientă de nevoile
celorlalți și a resurselor de mediu pe care ne bazăm cu toții; și dezvoltarea
comunităților rurale practice împuternicite la nivel local de sate și orașe cu
sisteme locale și regionale pentru alimente, energie, apă, bunuri și servicii
decât sistemele transnaționale nesustenabile ale așa-zisei globalizata economie.
Disciplina defectuoasă a economiei este si ea abordată în cartea întâi.
Economia informează toate deciziile guvernamentale, dar are foarte multe defecte
iar acestea sunt descrise în capitolul patru. Oamenii sunt definiți ca unități ale
producției şi consumului în economia contemporană. Economia
ne-a redus la unități care servesc unui sistem economic defectuos care pre-
servește în mod dominant nevoilor sistemului bancar - desi în realitate, suntem desigur mult mai mult decât atât.
Sistemul economic defectuos de datorie-finantare și de creștere a PIB-ului
a servit în mod predominant intereselor celor puțini foarte bogați în detrimentul
populației generală și, prin urmare, pare să fie într-o oarecare măsură a
reflectare a conștiinței lacome înfometate de putere.O societate cu adevărat durabil

va recunoaşte, prin urmare, şi importanța aspectului spiritual ale existenței umane și modul în care diferitele moduri ale conştiinței umane reflectă tipul de societate in care se manifestă. În cartea a doua descriu cum societatea poate fi transformată cu cunoștințele care există deja cum sa creaza societăți sustenabile înfloritoare pentru prosperiatea si bunăstarea tuturor.
(Notă: intenția principală a acestei serii de cărți pe care am scris-o este de a critica
sistemul bancar și economic și alte mecanisme care par să fi fost utilizate de un grup relativ mic de oameni în scopuri ca lăcomia, puterea și controlul autoritar si în detrimentul general – ambele financiar și în ceea ce privește bunăstarea majorității covârșitoare a populatiei mondiala.
Fac, prin urmare, precizarea că există și multe persoane bogate din lume care sunt oameni buni, adică bogăția și succesul cu siguranță nu înseamnă neapărat că o persoană este consumată de dorinta narcisista de putere si control.
În plus, cărțile mele cu siguranță nu sunt concepute ca o încercare de a susține
politica fie de stânga, fie de dreapta. Într-adevăr, ceea ce a devenit cunoscut
întrucât politica de stânga sau de dreapta pare a fi în continuă schimbare
și să fie condusa de mass-media corporativa. Persoanele de stânga sau de dreapta
din politica au multe preocupări, iar aceste preocupări și probleme de fapt
rezultă din consecințele dăunătoare ale sistemului bancar,monetar si economic viciat la nivel mondial,
Termenii „stânga” și „dreapta” în opinia mea au devenit o distragere divizata a atenției de la faptul că diverse mecanisme de control nedrept au fost și continuă să existe în societate atât in guvernarile de dreapta cât și la cele de stânga. Afirm că în 2020, adevărata divizare în societățile noastre este
între „libertate” și „control”. Vezi și subcapitolul de mai jos

„Subiecte conectate - realitatea distinsă de iluzie”

Societatea mondială a fost expusă la diverse neadevăruri pe scară largă și
ideologii false, perpetuate de o rețea relativ restrânsă de oameni cu
interese de control și influenţă în mediul bancar, politic și în mass-media
sistemelor lumii.
De-a lungul deceniilor, acest lucru a dus la faptul ca o mare parte din umanitate să devină subordonată la un sistem bancar și economic defectuos, nedrept, la o corporaţie necinstită media și la politicile institutiilor internaţionale nealese,
instituţii care nu servesc cele mai bune interese ale oamenilor. Acest lucru a fabricat sistemul de iluzii din societatea noastră actuală care nu serveşte bunăstării umanitatii. Metode de transcendere a paradigmelor viciate ale trecutului și
crearea de comunităţi prospere și de viitor autosuficiente sunt
descrise în a doua mea carte „Adevărul despre dezvoltarea durabilă”,
în care mă refer și la înțelepciunea și adevărul atemporal descrise în
textele antice ale lumii.
Iluzia democrației și efectul divizeaza și cucereste al politicilor de identitate stânga-dreapta.

Dezvoltarea durabilă este o narațiune falsă care operează sub acoperirea globalizării continue

În ultimele decenii, conceptul politic/soluţie/agenda de „dezvoltare sustenabila”.
nu a funcţionat – nu s-a adresat celor nedrepti, viciaţi de sistemele de control bancar si economic de care beneficiaza un nr. extrem de putini bogati (care deţin băncile) în detrimentul tuturor.Dezvoltarea sustenabila, aşa cum este definită politic, a fost o narațiune falsă sub acoperirea

globalizării continue – nu a fost de fapt conceput pentru a livra utopia pe care mulți oameni credeau că o va face. Cunoștințele, instrumentele și procesele pentru a crea societati durabile locale și regionale există deja.Deci, de ce umanitatea nu a creat o societate sustenabila, sa creeze „bunăstare pentru toți” și sa repare mediul inconjurator și problema resurselor despre care se discută de zeci de ani?O sa examinez
obstacolele care împiedică crearea unei durabilități „reale” în societate.O
societate echitabilă și durabilă din punct de vedere ecologic, care respectă pe deplin natura si lumea pe care ne bazăm și hrănim și dezvoltă bunăstarea umană este în întregime posibila.
Obstacolele reale în calea atingerii durabilității reale în societate nu sunt
abordate, sau macar menționate, de actualul sistem greenwash(prefacatoria cu reducerea poluarii) „afaceri ca de obicei” de soluția politică numită „dezvoltare durabilă”. Provocarea care merită este aceea de a realiza o relatie intre pământ si factorul uman durabila.
Jocul puterii globală în curs de desfășurare a funcționat prin sistemul
bancar, profiturile corporative, paradigma economică de creștere a PIB-ului și instituțiile politice și internaționale care o sustin. În mijlocul acestui joc al puterii globale, provocarea alinierii noastre politice, economice, bancare, sociale,
și al sistemelor tehnologice cu o adevărată definiție științifică a durabilității
nu a fost recunoscuta, adoptata și realizata în mod adecvat. Aceste sisteme sociale au fost toate dominate de ideologia defectuoasă a creșterii PIB-ului pentru decenii. Nu există dovezi că în ultimele decenii aceste sisteme au fost realiniate efectiv de către procesul de dezvoltare durabilă pentru a realiza durabilitate ecologică „reală/adevărată”. Principala strategie de dezvoltare durabilă a fost o încercare deliranta de a „decupla”

impactul asupra mediului datorat creșterii produsului intern brut și această strategie a eșuat. Acest lucru este dovedit de un studiu independent al Institutului de Cercetare BIOS care a trecut în revistă 179 de studii științifice despre decuplare publicate între 1990 și 2019 — o perioadă de aproape 30 de ani — și care a constatat, pe scurt, că:
„dovezile nu sugerează că decuplarea catre sustenabilitate ecologică
sustenabilitatea are loc la scară globală (sau chiar regională).
Institutul de Cercetare BIOS este o instituție științifică multidisciplinară independent organizație care a consiliat anterior Natiunile Unite in
Raport de dezvoltare globala cu privire la riscurile apariției limitelor biofizice datorate cresterii economice la infinit.
„Dezvoltarea durabilă” definită politic a fost o lumină iluzorie o
„spălarea verde” a sistemului actual defectuos, perpetuarea unui sistem care în cele din urmă va eșua din cauza nesustenabilitatii sale,uciderea mediului
efecte producătoare de inegalități și de diminuare a bunăstării umane.
Multe aparent valoroase corporative și guvernamentale initiative de dezvoltare durabila sunt în funcţiune, dar toate au funcționat în cadrul paradigmei (sau status quo) incontestabilă a PIB-ului distructiv pentru mediu, creșterea economică și distrucția socială bazată pe datorii catre proprietate privată la nivel mondial a
sistemului bancar.
Programele ONU de dezvoltare durabilă, cum ar fi Agenda 21, Agenda 2030,
și Acordul de la Paris Climatic, precum și „resetarea” economică
propuse și încercate de F.E.C(Forumul Mondial International) în 2020, toate funcționează sub acoperirea globalizarii continuă. Toți lucrează împreună pentru a crea un nou sistem economic bazat pe resurse. Acest lucru

poate suna ca un obiectiv demn în lumina defectelor paradigmei economice eșuate bazate pe creștere. Totuși, dezvoltarea durabilă asa cum e ea definita politic intenţionează să preia controlul asupra tuturor resurselor, asupra producției in totalitate și tot consumul de pe pământ, lăsând toţi oamenii să fie micro-gestionati de o tehnocraţie digitală și științifică, adică o nedemocratică o dictatura a supravegherii în masă, fricii și obedienței.
Ascensiunea globală a orașelor inteligente, supraveghere,guvernare colaborativă, criptomonede și stimularea către o societate fără numerar fac parte din acest plan globalist.
Informaţii suplimentare cuprinzătoare sunt disponibile în a doua mea carte,
care se intitulează provizoriu „Adevărul despre dezvoltarea durabilă”.
Cartea descrie multe subiecte, inclusiv următoarele:
► Eșecul dezvoltării durabile definite politic din ultimii 30 de ani și de ce nu s-au rezolvat și nu se vor rezolva niciodată la nivel mondial problemele de mediu și sărăcia socială a lumii. În realitate, dezvoltarea durabilă definită din punct de vedere politic a susținut în ultimii 30 de ani sistemul/ortodoxia existentă, care dăunează mediului și socialului prin indatorare și a creșterea PIB-ului.; a aprobat in masa implementarea de tehnologii, cum ar fi energia eoliană, care nu va
rezolva problemele energetice ale lumii (vezi nota finală 165); și implementarea pe scară largă a tehnologiilor nesigure bazate pe EMF (Câmpurile electrice și magnetice sunt zone invizibile de energie, adesea denumite radiaţii, care sunt asociate cu utilizarea energiei electrice și a diferitelor forme de iluminare naturală și artificială.Cele ionizante: radiaţii de nivel scăzut, care sunt în general percepute ca inofensive pentru oameni si cele Ionizante: radiaţii de nivel înalt care au potenţialul de a deteriora celulele și ADN-ul), ca parte a dezvoltării așa-numitelor orașe inteligente.

► Sfârșitul paradigmei de creștere a PIB-ului și a profiturilor corporative-
agenda tehnocratică de „resetare” a Forumului Economic Mondial .
► Programele ONU de dezvoltare durabilă, cum ar fi Agenda
21, Agenda 2030 și Acordul de la Paris privind clima, precum și
„resetare” propusă de FEM(Forumului Economic Mondial).
► Obiectivele ONU de dezvoltare durabilă (ODD), care, în ciuda
enumerararii obiectivelor valoroase, cum ar fi reducerea sărăciei, nu vor fi niciodată realizate prin dezvoltarea durabilă definită politic care nu se adreseaza cauzelor problemelor lumii prin aceste initiative politice.
ODD 1 - Fără sărăcie, ODD 2 - Zero foamete, ODD 3 - Sănătate și bunăstare, ODD 4 - Educație de calitate, ODD 5 - Egalitatea de gen, ODD 6 - Apă curată și canalizare, ODD 7 - Energie curată și la prețuri accesibile, ODD 8 - Muncă decentă și creștere economică, ODD 9 - Industrie, inovare și infrastructură, ODD 10 - Reducerea inegalităților, ODD 11 - Orașe și comunități durabile, ODD 12 - Consum și producție responsabile, ODD 13 - Acțiune climatică, ODD 14 - Viața marină, ODD 15 - Viața terestră, ODD 16 - Pace, justiție și instituții puternice, ODD 17 - Parteneriate pentru obiective.
► Obstacolele în calea creării sustenabilității reale în societate și ce este reala
sustenabilitate de fapt. Cauzele care stau la baza deteriorării impactului asupra mediului și asupra bunăstării umane care nu au fost abordate prin mecanismele actuale de dezvoltare durabilă au fost încorporat într-o matrice metaforică de control și iluzie. Această matrice include paradigma economică defectuoasă a creșterii PIB-ului; sistemul bancar care creează bani din nimic și taxează cu dobanzi pe toată lumea care este interesată de acest sistem; cu vicii politice, guvernamentale (guvernați-vă mintea) ; rețele mass-media deținute de

corporaţii şi sistemele media online care domină și influențează viețile majorității oamenilor și mentalităţile(aceste sisteme media nu discută niciodată despre procesul crearii de bani); diverse tipuri de informaţii predate în sistemul de învățământ; şi agende corporative, cum ar fi agenda F.E.M, care se bazează
pe obiectivele corporative,si deloc pe durabilitatea reală pentru societăţi.
Cele de mai sus au fost folosite ca sisteme de control și îndoctrinare pentru
perpetuarea unui sistem injust defectuos. Cu toţii ne-am născut în acest sistem
care îşi propune să condiţioneze oamenii să fie roţi dintate ascultătoare sic ai de munca in angrenajul paradigmei de creștere a PIB și sclavii datoriilor sistemului bancar.
► „Reala” durabilitate și bunăstare a mediului pentru societate
implică crearea unei căi mai bune, care este conştientă de obstacolul
sistemului de creștere a PIB-ului distructiv pentru mediu. Un sistem prioritizat
de către toate guvernele înaintea preocupărilor de mediu și în general inaintea
bunăstarii societăţii umane.Acest sprijin ideologic deplasat pentru
creștere P.I.B trebuie abordat.
► Căile false către durabilitate, cum ar fi „Ecoeficiența” și alte
idei ca „ecologizarea afacerilor ca de obicei” , „creșterea verde”, „inteligentă verde”. „economie circulară”, „creștere incluzivă” etc., care singure nu vor rezolva niciodată problema resurselor de mediu. Pentru a realiza ce este durabilitatea și ce implică trebuie să ne dăm seama ce nu este ea.
► Lipsa de înţelegere a ceea ce este de fapt „durabilitatea reală”
predomină în rândul populaţiei generale și printre mulţi economiști și politicieni amagiti. În plus, există o lipsă de

înțelegerea a defectelor și a efectelor negative ale cresterii economice a PIB-ului în rândul populațiilor, inclusiv a celor mai mulți factori de decizie politică și politicieni.
► Adevărul despre schimbările climatice și emisiile de carbon (CO2). CO2-
emisiile nu provoacă schimbări climatice. O descriere a cauzei reale
a deşertificarii şi degradarii solului.
► Respingerea sistemelor defecte. O retragere durabilă de succes din
aceste sisteme defecte de control și cum să prospere și să creeze o viață de
bunăstare şi libertate pentru tine, familia ta şi comunitatea ta in anii următori. Cum să creați adevărate societăți durabile și auto- sisteme locale suficiente de hrană, apă, energie, cu referire la vizionari, precum E. F. Schumacher. Definirea și crearea corectă a unei societati durabilă.

Sustenabilitate reală

Sustenabilitatea reală așa cum este definită strict științific (vezi a doua mea carte
„Adevărul despre dezvoltarea durabilă) nu este politică de „stânga” sau „dreapta”
În plus, sustenabilitatea reală nu este schema definită politic de dezvoltare durabilă (vezi subcapitolul Dezvoltare sustenabila, orașe inteligente și schimbări climatice la pagina 132). Reala durabilitatea implică o viață practică pentru tine, familia ta, comunitate și respectul pentru mediul pe care ne bazăm cu toții – implică prosperarea liberă ca individ și ca parte a unei comunități sau societăți „funcționale” înfloritoare. Este libertatea de a trăi ca parte a unei societăți creative înfloritoare fără cătușele controlului autoritar nedrept. Crearea unei societatii cu adevărat durabile nu este compatibilă cu a fi supus unui interes injust sau excesiv
de a plățile dobanzi sistemului bazat pe indatorare sau orice taxe nedrepte ale guvernelor al căror scop principal

este să plătească anual dobândă bancherilor internaționali pe cheltuiala poporului.

Fapte sistemice despre domeniul bancar, monetar și economic sistem realizat în această carte

Această carte descrie fapte sistemice importante despre domeniul bancar, monetar,
și economic de care mulţi oameni din lume încă nu sunt conştienţi.
Aceste fapte şi aspecte nu sunt predate în şcolile şi universităţile din
lume şi sunt rareori discutate în ştirile din mass-media deţinuta de corporaţiile
retelelor. Cunoaşterea acestor fapte este absolut esenţială pentru toată lumea
care doreşte să înţeleagă cum funcţionează „de fapt" lumea şi cum societatea mondială a fost adusă în pragul ruinei financiare în timp ce vastele resurse ale productivității umane şi ale naturii sunt continuu exploatat de aceste sisteme de lăcomie şi de grupul mic de oameni care controlează aceste sisteme. Această carte descrie subiecte, inclusiv următoarele:

► Sistemul bancar internaţional privat care creează datorii-
bani din nimic şi percepe pe toată lumea dobândă pentru ele(camătă).

► Consecinţele dăunătoare la nivel mondial ale datoriilor-creare bani/rezerve fracţionare/cămătărie.

► Cum aduc banii şi cămătăria sistemului bancar datorie-bani ,bogăţie şi putere pentru o mică minoritate, dar plasează o datorie financiară impovaratoare asupra popoarelor lumii si este o cauza fundamentala a distrugerii mediului.

► Sistemul de creştere a PIB, de care are nevoie sistemul bancar ca sa

poate primi plăți de dobândă la împrumuturile în bani creati din nimic, totuși creșterea PIB provoacă degradarea mediului inconjurator,celui social
sărăcie și inechitate în societate.
► Cum sistemul de bani-datorii deținut in privat este un sistem mondial de putere și control – cei care dețin sistemul datoriei-bani generează în mod implicit bogăția pentru a achiziționa portofolii vaste de active.
► Ciclul expansiune-cădere-salvare(boom-bust-bailout) care ingroapa națiunile în datorii.
► Cum dincolo de un anumit punct, creșterea PIB-ului nu crește bunăstarea umana,ci mai degrabă o sărăcește; și modul în care bunăstarea economică reală
a societății, după cum este estimata de GPI(Indicator Progres Real), a scăzut din 1978.
► Punerea unei valori financiare asupra mediului, adică utilizarea
economiei mediului este o strategie insuficientă. Regula Hartwick(Extractia resurselor epuizabile asigura o sustenabilitate slaba decat daca capitalul din inchirierea lor va depasi capitalul natural consumat)de economie mediului nu funcționează, nu s-a validat.
► Modul în care economia contemporană este o ideologie defectuoasă
și nu o disciplină științifică, adică o pseudoștiință defectuoasă practicată
religios de mulți economiști și guverne ale lumii.
► Limitele creșterii PIB-ului și sfârșitul creșterii.
► Probleme sistemice în sistemul economic și multi-trilioane pentru
salvarea bancară care a avut loc în aprilie 2020 sub acoperirea unui virus.
Sistemul economic și bancar defectuos era deja în stare foarte gravă înainte de situația virusului Corona. Rezerva Federală a recurs la tipărirea unor sume mari de bani din nimic (relaxare cantitativa) în 2019 și 2020, dar acest lucru nu a rezolvat și nu va rezolva problemele sistemice în sistemul nesustenabil.

► Implicațiile grave ale vârfului petrolului pentru viitorul lumii și potențialul colaps al societăţii industrializate.
► „Resetarea” economică controversată a schimbărilor majore ale societății care
a fost propusa de Forumul Economic Mondial, aparent ca reacție la situaţia virusului Corona. Cu toate acestea, dovezile
indică faptul că sistemul economic defectuos era deja în colaps
înainte masurile de carantina cauzate de virusului Corona. Narațiunea „Resetare” care a fost comercializata de organizații, cum ar fi FEM, în 2020, este criticata
de mulți oameni din întreaga lume. Există o opoziție tot mai mare față de
schimbările societale nedemocratice și planul de „Resetare” al FEM. Aceasta
opoziția este exemplificată de recentul discurs al lui Robert F. Kennedy
Jr. la o conferință de presă înaintea unui protest la Berlin la care au participat peste 1 milioane de oameni.
Următoarele puncte descrise:
Paradigma eronată de creștere a PIB-ului este legată de inselatoria bancara din întreaga lume , care include crearea de bani-datorii din nimic și
perceperea de dobânzi imorale (camătă) pe banii respectivi. Creșterea PIB este a
măsură greșită a bunăstării umane și este distructivă pentru mediu.
Creșterea PIB este un concept defectuos dar este o componentă necesară a
înșelătoriei de cămătărie a sistemului bancar internațional.
Adevăratul motiv pentru care guvernele au nevoie de creșterea PIB-ului este ca dobânda să poată fi plătita sistemului bancar internațional in urma datoriilor pe care băncile le creează din nimic (bani printati prin băncile centrale și bancile cu rezerve fracționare(cele comerciale), adică băncile nu au de fapt banii care ți se împrumută (este o înșelătorie). Aproape toate guvernele, companiile și

persoanele din lume platesc dobânzi la împrumuturi bancare create din nimic.
Fără creşterea continuă a PIB-ului, băncile private nu ar primi plăţi continue de dobândă pentru ca schema lor să funcţioneze.Paradigma de crestere PIB-ul
şi sistemul datorie-bani (inclusiv rezerva fracţionară bancara) sunt mecanisme defectuoase, inutile, care sunt necesare doar pentru că pot genera venituri suficiente pentru plăţile continue ale dobânzilor către sistemul bancar internaţional privat. Fara cresterea PIB,sistemul bancar privat se prăbuşeşte, împrumuturile plus „dobânda”nu poate fi plătit. În plus, fără creşterea PIB, cetăţenii şi companiile se vor lupta să ramburseze împrumuturile şi „dobânda” aferentă acestor împrumuturi către băncile comerciale.
Abolirea camătei ar fi un pas în direcţia bună. Fără a fi nevoie sa plătiţi sume mari de bani în plăţi pentru dobândă către sistemul bancar umanitatea ar fi eliberată de sistemul bancar corupt şi ma capabila să creeze o societate sustenabilă înfloritoare. Este de remarcat că camăta era condamnata ca imorala în textele multor religii de-a lungul istoriei (vezi „Anexa A – Cămătăria a fost condamnată în diverse texte religioase”).
Reforma bancară este urgentă.
Sistemul bancar cu rezerve fracţionare permite băncilor să împrumute de sute de ori mai mult decât suma de bani pe care banca o deţine efectiv. Aceste rezerve constau in aur, dar nu a mai fost cazul din anii 1930.
Rezerva federală este o corporaţie bancară privată. Nu face parte din guvernul federal al SUA şi nu păstrează nimic cu o valoare reală tangibilă în rezervă numai obligaţiuni guvernamentale (adică I.O.U.-uri abreviere pentru I Owe You sau esti proprietatea mea,document informale de recunoaştere a datoriei).
Impozitul federal pe venit în SUA a fost instituit ca sursă pentru a plăti
dobânda datorată bancherilor de către guvern – aceasta continuă să fie principala sa

utilitate pana astăzi.
Mega-băncile și corporaţiile considerate prea mari pentru a eşua obţin invariabil
salvarea din partea guvernului , indiferent de riscurile pe care și le asumă.
În 1971, SUA nu și-a îndeplinit promisiunea de a-și răscumpăra dolarii cu aur
la nivel internaţional – rezultatul a fost că criteriul de măsurare a valorii
monedele a fost eliminat. Inflaţia este cauzată de băncile private care umfla
masa monetară cu datorii, dar băncile nu creează dobânda necesară serviciilor de imprumuturi(procesul de colectare a plăților pentru un împrumut și de transmitere a distribuirilor către părţile implicate), deci trebuie luate mai multe credite pentru a plăti dobânda, forțând cresterea prețului până la acoperirea acestui nou cost.
Sistemul bancar internaţional, împreună cu cohortele politice, timp de zeci de ani a activat și a instigat procesul de boom-bust-bailout(expansiune-criza-salvare) în mulțe țări. În acest proces, băncile private sunt aproape întotdeauna salvate sau
asistate de guverne în timpul recesiunilor. Cetățenii națiunilor sunt, ulterior, forțați pe nedrept de guvernul lor să plătească pentru investitiile hazardate care au cauzat pierderile băncilor private. Banking-ul privat păstrează profiturile pe care le face, dar cu cooperarea guvernamentală, forțează pe nedrept pierderile asupra oamenilor națiunilor implicate.
Timp de decenii, societatea şi viaţa oamenilor s-a bazat în mod semnificativ pe
achiziţionarea de credit (adică banii din datorii create din nimic). Oamenii trebuie
să muncească pentru a trăi și să plătească datoriilor plus dobânda. Guvernele și
companiile trebuie să creeze suficientă creștere sau profit pentru a plăti datoria plus

dobanda. Miliarde de oameni lucrează ca parte a acestui sistem distructiv pentru protecția mediului. Există întotdeauna mai multe datorii totale în acest sistem decât bani în circulație sau capacitatea de a rambursa ceva, fapt caruia dacă i va se permite sa continue neîntrerupt, se va prăbuși inevitabil în timp.
Sistemul actual este în pericol din cauza limitelor de resurse. Există limite pentru
creșterea PIB-ului global (creșterea continuă a PIB-ului este imposibilă din cauza
resursele finite ale planetei). Când băncile centrale și comerciale încetează să
crediteze economia ,contractelor și băncile pot „eșua”, dar sunt salvate, așa cum
guvernele salvează băncile în detrimentul oamenilor.
Aceasta rezultă în necesitatea ca băncile centrale să emită mai multe împrumuturi sau finanțari internaționale către guverne. Acestea au ca rezultat oamenii să fie supuse unor taxe mai mari, astfel încât guvernul să poată plăti dobânda la creanță.
Guvernele și companiile încearcă să inoveze și să creeze produse noi și
servicii, dintre care multe nu sunt necesare, pentru a vinde mai multe articole și
face mai mult profit pentru a plăti datoriile și dobânzile crescute si astfel se continua epuizarea resurselor de mediu. Injectarea mai multor datorii nu este soluția la creanță. Ciclul va continua până când defectele sistemului îl vor destabiliza complet; sau până când resursele naturii devin prea epuizate sau poluate; sau până când majoritatea oamenilor nu mai au capacitatea de a plăti și transferul celei mai mari parti a bogăției lumii catre bănci și corporații este completă.
În 2020, se pare că problemele sistemice și aspectele nesustenabile ale
actualei paradigme bancară datorie-bani și creșterea PIB-ului s-au

manifestat, iar întregul sistem economic se află pe o directiei al al carei sens e inchis in partea opusa. Ratele mari de creştere a PIB care au fost create în deceniile trecute nu pot fi menţinute prin crearea mai multor datorii şi prin utilizarea
unor cantităţi mai mari de productivitate umană . Actuala economie globalizată
asa cum a fost construita necesită o sursă de energie accesibilă, iar creşterea PIB-ului a fost dependent de o sursă ieftină de energie de zeci de ani, şi anume petrolul. Unele dovezi indică acum că a avut loc un vârf al petrolului şi zilele de utilizare a petrolului ca sursă de energie ieftină pentru a dirija sistemul de creştere a PIB-ului la nivel mondial se poate termina definitiv. Acest lucru are consecinţe masive pentru sistemul current pentru cei care au fost jucătorii dominanti şi pentru restul
umanitatii, care a devenit dependent de sistemul existent multinaţional de aprovizionare pentru achiziţionarea de bunuri şi alimente.
„Resetarea" economică/planul de schimbare a societăţii care a fost propus de către
Forumul Economic Mondial (FEM) conţine aspecte controversate. Acolo
pare să fie un număr tot mai mare de oameni, comentatori şi organizaţii
declarând opoziţie faţă de aspecte ale propunerii FEM. Totuşi, în prezent, se pare că guvernele continuă cu implementarea de schimbări fundamentale ale modului în care oamenii îşi trăiesc viaţa, fără a căuta un mandat democratic specific pentru schimbări.
În concluzie, informaţiile furnizate în această carte sperăm să ofere
cititorului suficiente informaţii pentru a începe să pună la îndoială relatia defectuoasa datorie - creştere PIB şi paradigma globalizării care a servit obiectivelor sistemul bancar – dar nu şi bunăstarea societăţii; şi să pună la îndoială

„resetarea” propusă de FEM. Ar trebui să fie evident că omenirea trebuie sa reformeze urgent (și mă refer chiar acum) sistemul bancar și monetar.
Ca popoare suverane, trebuie să începem urgent să planificăm și să creăm
comunități locale durabile și autosuficiente, orașe ,regiuni pentru bunăstarea tuturor ființelor umane și a lumii naturale pe care ne bazăm.

Adevărul a ceea ce s-a întâmplat în lume

Când cineva examinează adevărul a ceea ce s-a întâmplat în lume in ultimele
decenii referitor la subiectele de mai sus, se poate vedea și presupune în mod rezonabil că multe subiecte aparent disparate sunt legate și interconectate. Acolo
a fost și este o agendă politică, bancară și corporativă în joc, aceasta implică
un joc de putere la nivel mondial al lăcomiei și controlului.
Se poate presupune în mod rezonabil :
► că sistemul economic defectuos asociat cu inselatoriile sistemul bancar privat
din întreaga lume au fost la rădăcina raului lumii.
► că dezvoltarea durabilă definită politic a fost și este o falsă
promisiune care a fost concepută în esență pentru a menține „afacerile ca de
obicei” pentru bancherii și corporațiile distrugătoare a mediului si ale sistemului de creștere a PIB-ului și structura de putere economică/bancară existentă pe pozitie cât mai mult timp posibil.
► acea democrație reprezentativă liberală sub capitalism,din prezent
implementata în cea mare parte din lume, este o iluzie – sunt banii cei care
controlează lumea. Cei care controlează procesul de creare a banilor

deţin puterea de a controla şi de a deţine lumea materială, indiferent de
ce partid politic este ales sau ce sistem politic este utilizat (capitalism, socialism, comunism etc).
► Existenta falsităţilor şi iluziilor pe scară largă în societatea actuală
concepute pentru a vă feri de adevărurile superioare ale realizării de sine şi pentru a te păstra sub controlul stăpânilor banilor şi al cohortelor lor politice.
► că actualul viciat, nedrept nesustenabil bancar şi economic
System se prăbuşeşte – şi-a atins limitele matematice. Multi oamenii din întreaga lume devin conştienţi de defectele şi falsurile
sistemului de structura al puterii.
► acei puţini extrem de bogaţi care au avut un interes de control în
structura nedreptă a puterii bancare, corporative şi politice pierd treptat controlul pe care l-au avut asupra societăţii de zeci de ani.
► este de remarcat faptul că în 2020, măsuri drastice de control şi izolare
au fost impuse societăţii mondiale în timpul situaţiei de coronavirus.
Focarul de coronavirus (sau Covid 19) din 2020 este un subiect complicat
subiect care nu intră în domeniul acestei cărţi . Cu toate acestea,
Documentul Forumului Economic Mondial „Covid 19: Marea Resetare” afirmă
că consecinţele Covid 19 în ceea ce priveşte sanatatea şi mortalitatea sunt
uşoare în comparaţie cu pandemiile anterioare şi că HIV/SIDA a fost
responsabila pentru de 100 de ori mai multe decese decât Covid 19

Mulţi oameni îşi pun, aşadar, întrebarea „de ce se propun si implementeaza drastice schimbări ale controlului şi supravegherii societale în masă?'.
► că a trăi o viaţă fericită, împlinită şi de succes într-o societate durabila
presupune să ne ajutăm reciproc şi comunităţile noastre prin prosperare
in retele care coopereaza, mai degrabă decât „cursa soarece-pisica" şi „scaunele muzicale"(jocul in care competitorii schimba scaunele iesind din joc unul cate unul) ale concurenţei inutile şi excesivă inerentă paradigmei creşterii PIB
şi că această informaţie a existat tot timpul în textele antice ale lumii.
► ca explorarea potenţialului spiritului uman şi dorinta înnăscuta de a avea sens în viaţa noastră este calea de urmat. De asemenea, cunoaşterea atemporală a textelelor spirituale antice ale lumii ne poate ajuta pentru a crea o societate de succes pentru bunastarea tuturor în anii următori.

Subiecte conectate - realitatea distinsă de iluzie

Societatea mondială a fost expusă la diverse neadevăruri pe scară largă şi
ideologii false, perpetuate de o reţea relativ restrânsă de oameni cu
interese de control şi influenţă în sistemul mass-media, bancar si politic al lumii.
De-a lungul deceniilor, acest lucru a dus la o mare parte din umanitate să devină subordonată la un sistem bancar şi economic defectuos, nedrept, la o corporaţie necinstită a sistemelor media şi politicilor internaţionale nealese instituţii care nu servesc cele mai bune interese ale oamenilor. Acest fabricat sistem de iluzii din societatea noastră actuală nu serveşte bunăstării umanitatii. Metode de transcendere a paradigmelor viciate ale trecutului şi crearea de comunităţi prospere şi de viitor autosuficiente

sunt descrise în a doua mea carte „Adevărul despre dezvoltarea durabilă”,
în care mă refer și la înțelepciunea și adevărul atemporal descrise în
textele antice ale lumii.

Iluzia democrației și efectul divide și cucereste al politicilor identitare de stânga-dreapta

O înțelegere a modului în care funcționează sistemele bancare ne permite să vedem
că democrația (așa cum este implementată și definită în prezent) este o iluzie. Banii sunt cei care controlează lumea și cei care controlează procesul crearii lor
dețin puterea de a controla și deține lumea materială, indifferent de care partid politic este ales. De exemplu, oamenii din Irlanda au votat împotriva Tratatului de la Lisabona din 2008,un tratat care a dat puteri suplimentare semnificative asupra economiei și națiunii irlandeze ale UE,o instituție defectuoasă, cu legături semnificative cu sectorul bancar.
Multe țări din Europa nu au avut ocazia să voteze împotrivă Tratatul de la Lisabona al UE, astfel încât votul irlandez a fost foarte important pentru mulți oameni din toată Europa, având în vedere că, potrivit dreptului UE, un astfel de tratat trebuie să fie ratificat de toate statele membre înainte de a deveni lege.
Cu toate acestea, rezultatul votului (adică a fost respins de majoritatea publicului
care a votat) nu i s-a permis să stea lângă birocrația șocată a UE
(făcând astfel o batjocură față de așa-zisa democrație) și de poporul irlandez care
au fost forțați să voteze din nou în 2009. De data aceasta, o campanie de PR majoră a guvernului și UE au reușit să sperie poporul irlandez votând pentru Tratatul de la Lisabona într-un al doilea vot grăbit un an mai târziu.
Politicienii irlandezi au arătat că sunt supuși UE și nu au

respectat votul original al poporului irlandez. Salvarea băncilor private în Irlanda de către guvernul irlandez în 2008, de asemenea, a arătat că loialitatea lor nu a fost pentru poporul irlandez, ci pentru sistemul bancar. Efectul net a fost să împovăreze contribuabilul cu costul sprijinirii sistemului bancar privat.
Multe dintre problemele societății actuale la nivel mondial provin din defecte
sistemul bancar. Oamenii din stânga și din dreapta politicii au mulțe probleme legitime, multe dintre aceste probleme provin de fapt din consecințele dăunătoare ale sistemului bancar și economic defectuos la nivel mondial. Iti poti imagina că oamenii care dețin sistemul bancar sunt destul de mulțumiți pentru a vedea națiunile divizate, pentru a vedea masele certându-se între ele pentru așa-numitele probleme politice de stânga și dreapta, distrase de cicluri nesfârșite de
știri create de corporații și divertisment TV, in timp ce sunt nevoite sa lucreze mai multe ore pentru a rambursa dobânda la împrumuturi. Între timp, de zeci de ani, bancherii au furat averea tuturor, atât de dreapta, cât și de stânga.

**Problema reformei bancare poate fi o problemă care unește oamenii din
mass-media corporativă în continuă schimbare care a favorizat diviziunea dintre politica de stânga și dreapta**.

În realitate, nu există „stânga” și nu există „dreapta” – acești termeni sunt
concepte fabricate de mass-media corporative și doctori politici care
în cele din urmă servesc pentru a diviza oamenii unei națiuni și a distrage atenția oamenilor de la problemele care afectează pe toată lumea, adică atât stânga cât și dreapta. Mai mult, ce este etichetat ca opinie politică de stânga sau de dreapta este în mod constant modelata, definită, și modificata de mass-media corporativă. În multe

privințe, dihotomia stânga-dreapta, așa cum este prezentată de mass-media corporativă, a devenit un spectacolul , fiecare parte lovind-o constant pe cealaltă. Cu toate acestea, realitatea este că votul a devenit din ce în ce mai mult o iluzie a alegerii ca ambele așa-numita stângă (Partidul Democrat) și așa-zisa dreapta (
Partidul Republican) a politicii din SUA au fost finanțate și controlate de interese bancare și corporative similare timp de decenii. Adevărata loialitate a politicienilor atât de stânga cât și de dreapta este evidențiată de multi-trilioanele de dolari folosite salvarii bancilor aprobate atât de președintele Obama (un democrat) în 2008 cat și de președintele Trump (un republican) în 2020.
A deveni prea identificat cu astfel de termeni politici a devenit cunoscut ca
politica identitară. Politica de identitate a fost încurajată continuu și
stimulata de rețelele media deținute de corporații. Divide potențial
națiunile, îi face pe oameni să se certe dacă ar trebui să fie de stânga sau
dreptul și distrage atenția oamenilor de la ceea ce este cu siguranță cea mai mare problemă, adică reforma bancară și monetară.

Adevărata divizare este autoritarismul versus libertate

Deocamdată este suficient să spunem, referitor la nomenclatura politicii de „stânga” și „dreapta”, inventata de media ,adevărata divizare este autoritarul
față de individ, sau căutătorii de putere față de iubitorii de libertate. Aici
sunt oameni care vor să fie lăsați în pace și ceilalti care nu vor sa-i lase in pace si cauta controlul asupra societatii.

Efectul „divide si cucereste” al politicii identitare

Timp de decenii aproape toate guvernele lumii au fost supuse
regulile sistemului de datorie-bani şi celor care îl deţin şi îl controlează,
indiferent de ideologia politică a guvernului, indiferent că este un guvern socialist, capitalist sau comunist. Indiferent dacă guvernul este de stânga sau de dreapta. Momentan aproape toate guvernele lumii sunt supuse regulilor sistemului datoriilor şi prin urmare, sunt supuşi celor care îl deţin şi îl controlează.
În încercarea de a înţelege ce sa întâmplat în lume, unii oamenii cad în capcana dualităţii, argumentând că un sistem este mai bun decât altul, argumentând în favoarea capitalismului, socialismului, comunismului sau a altor sisteme. Pentru a deveni prins în loialitatea dogmatică a aşa-ziselor sisteme ,socialism, comunism sau capitalism trebuie sa fii prinş în dualitate sau prins într-o dogmă. (Ceea ce trebuie remarcat aici este că toate sistemele de mai sus au fost utilizate în mod distructiv de-a lungul istoriei datorită intenţiile nefaste ale conducătorilor acestor guverne.) Deci cineva poate cu usurinta deveni adversarul celorlati membrii de success ai comunitatii din jurul sau.
În umila mea părere, pentru a crea o societate sustenabilă şi înfloritoare, noi
ar trebui să ne îndepărtam cu blândeţe şi respect de la utilizarea acestor etichete dezbinătoare ale politicii identitare. Durabilitatea reală nu este comunismul sau capitalismul sau socialismul, toate acestea au fost folosite în trecut ca sisteme ale „celor care au” şi ale „celor care nu au”.
În umila mea părere, este important să remarc că succesul oricărui sistem
fie că se bazează pe capitalism, comunism, socialism sau chiar un sistem
bazat pe principii stricte de durabilitate este întotdeauna dependent de

„conștiința” oamenilor din organizații și lideriilor care dețin control.
Aspecte importante privind comportamentul și conștiința umană sunt abordate în
Cartea a doua.
În limitele operaționale ale fiecărui sistem politic un factor determinant
este caracterul liderului politic al fiecărui sistem. Un lider și
administrația lui care funcționează într-un mod de bunătate și corectitudine este probabil să produca un rezultat societal destul de diferit față de un lider și o administratie care foloseste un mod de autoritarism, lăcomie, putere și control.

Crimele împotriva umanității au avut loc sub toate sistemele politice

De-a lungul istoriei, au existat multe exemple de guverne care au
exercitat un control autoritar total si au purtat războaie nedrepte
provocând moarte și distrugere. Aceste exemple au apărut în multe diferite
sisteme politice, inclusiv în comunism, capitalism și socialism.
De exemplu, Lenin a fost comunist, sub „teroarea roșie” a lui Lenin a
gulagurilor, crime în masă și invazii în diferite țări, milioane de oameni au murit,
totuși, bancherii capitaliști au fost cei care l-au finanțat pe Lenin și Partidul Comunist.În aparenta capitalista SUA, președintele George Bush
(un republican) și apoi președintele Obama (un democrat) au fost responsabili
pentru invazia a șapte țări din Orientul Mijlociu, provocând moartea a sute de mii de oameni. Sub regimul lui Stalin, care a fost a socialist, deportările, epurările și genocidul au

avut ca rezultat 20 de milioane de decese în Rusia. A mai fost
estimat că guvernul SUA în timpul bombardamentelor si invadarea a peste 30 de ţări a ucis peste 20 de milioane de oameni de la cel de-al Doilea Război Mondial. Mai multe despre asta în cartea a treia.
Prin urmare, putem vedea că crimele împotriva umanităţii pot rezulta din orice
sistem politic. Într-o anumită măsură capitalism, socialism sau comunism
pot fi și au fost folosite ca instrumente pentru bine sau pentru rău. Caracterul moral
a unui lider responsabil sau a acelor grupuri puternice in numele cărora acţionează un lider , se află la rădăcina problemelor cu care se confruntă lumea. Caracterul acelor oameni din eşaloanele superioare ale sistemelor de control în care ne-am născut este relevant. Având în vedere predominanţa sistemului bancar în trecutele
decenii caracterul și modul de conştiinţă al oamenilor care conduc
sistemul bancar este, prin urmare, foarte relevant. Aceste aspecte vor fi
explorate în cartea a doua și a treia.

Este actualul sistem bancar central mondial capitalist sau comunist?

Unii oameni critică actualul sistem monetar și bancar central
și sunt, de asemenea, susţinători ai comunismului/socialismului. În acest sens, ar trebui remarcat că sistemul bancar central este de fapt unul din stalpii centrali ai
manifestului comunist. Astfel, unii oameni critică ceea ce sunt sau de asemenea susțin – o astfel de poziţie pare a fi oarecum contradictorie.
Băncile centrale, cum ar fi Rezerva Federală, sunt proprietate privată și arată

capitaliste la suprafaţă, dar îşi au rădăcinile în literatura comunistă. Rezerva Federală şi alte bănci centrale sunt comuniste şi socialiste
prin natura, deoarece implică centralizarea creditului şi un monopol exclusiv;
dar sunt, de asemenea, capitaliste, deoarece sunt proprietate private.
Se pare că există puţină conştientizare a publicului cu privire la faptul că băncile centrale sunt pe de o parte deţinute privat pe de alta parte o piesă centrală a comunismului. Această carte încearcă să analizeze defectele sistemului bancar mai degrabă decât să devină prinsa în dogmele ideologice ale capitalismului sau comunismului – pentru ca în realitate sistemul bancar defectuos utilizează atât aspecte ale capitalismului, cât şi ale comunismului.

Autoritarismul poate apărea în orice sistem politic sau ideologie politică

Subiectul creării unei lumi mai bune implică adesea o discuţie despre ce
tip de sistem ar trebui utilizat. Unii oameni subliniază defectele
capitalismul şi promovează comunismul, unii oameni promovează o formă mai corectă de capitalismul, unii promovează socialismul, alţii promovează republicanismul şi lista poate continua. De fapt, există şi multe variante şi diferite tipuri ale tuturor acestor sisteme, diferite tipuri de capitalism, diferite tipuri de socialism, diferite tipuri de comunism, diferite tipuri de democraţie, diferite tipuri de republicanismul etc.
Cu toţii suntem liberi să ne aliniem la orice ideologie sau sistem ne dorim,
cu toate acestea, aşa cum s-a descris deja, toate aceste sisteme au fost folosite ca o formă de control autoritar în trecut. În plus, dacă un grup mic de oameni

au controlul asupra procesului de creare și alocare a banilor – tipul de
sistem în vigoare devine oarecum redundant, adică cei care controlează
sistemul monetar vor avea o formă de control autoritar indifferent de culoare.
„Permiteți-mi să emit și să controlez banii unei națiuni și nu-mi pasă cine
îi face legile!” - atribuit lui Mayer Amschel Rothschild, bancher.
Mi se pare că mulți oameni au ales să susțină un anumit tip de
ideologie sau sistem politic care se presupune că ar fi aplicat sau
impus tuturor din țara lor. Cu toate acestea, analiza istorică arată că
capitalismul, socialismul și comunismul au fost toate folosite ca forme de
control autoritar. Ideologiile politice diferite devin o iluzie dacă persoanele care vor fi în funcțiile de autoritate prioritizează
agende personale și nu au în vedere interesele dvs.
De asemenea, devine o formă de totalitarism autoritar atunci când oamenii
încearcâ să-și impună cu forța așa-zisul sistem bun asupra altor oameni. De exemplu, răspândirea așa-numitei democrații prin intermediul Invaziile Bush/Obama în Orientul Mijlociu care au dus la moartea a sute de mii de oameni.
Desigur, oamenii ar trebui să fie liberi să practice orice sistem sau ideologie
își doresc la nivel personal sau de grup atâta timp cât nu dăunează sau nu-i
controleazăpe ceilalți.
În anul 2020, s-a încearcat o „resetare” controversată a societății. În
contextul actual mi se pare că ceea ce este mai important decât

dezbaterea ideologiilor politice stânga/dreapta înseamnă a recunoaşte că „Resetarea” în prezent implementata de guverne şi institutii internaţionale nealeşe
este o formă de control totalitar autoritar care efectuează libertăţile şi drepturile omului, atât de stânga, cât şi de dreapta. În acest context actual este important să ne angajăm cu alte grupuri pentru a valorifica sprijinul social pe scară largă pentru probleme importante, cum ar fi reforma monetara şi libertăţile fundamentale ale omului.
Mass-media de stânga/dreapta a favorizat diviziunea ideologică care a divizat popoarele naţiunilor în facţiuni diferite care se ceartă constant unele cu celelalte. Între timp, sistemul bancar privat a adunat în tăcere bogăţie de la toată lumea - atât de la stânga cât şi de la dreapta.
Mass-media corporativă, care este deţinuta de acelaşi grup mic de oameni care deţin şi controlează sistemul bancar, a promovat diferenţele ideologice de stânga şi dreapta de zeci de ani. În esenţă, acest lucru s-a manifestat ca o strategie de divizare şi cucerire. Dacă masele se ceartă între ele pentrupolitica de stânga sau dreata , ei vor fi prea distraşi pentru a reforma sistemul bancar sau să se unească pentru a aborda alte aspecte ale controlului autoritar.
Bogăţia imensă a celor care deţin sistemul bancar privat le-a permis acestor oameni să cumpere sistemele media corporative. Imensa influenţa a mass-media corporative permite astfel proprietarilor săi să promoveze diverse iluzii ideologice care controlează, dezorientează şi împart societatea – păstrand
oameni distraşi de la ceea ce se întâmplă cu adevărat.
Reforma monetară este foarte rar menţionat.
Autorul Armin Risi afirmă că în societate există manipulatorii (de exemplu mass-media corporativă), cei manipulaţi (masele controlate) şi cei ascunsi (un număr relativ mic de persoane cu motive ascunse care concept scheme de control autoritar extinse sub pretextul unor iniţiative aparent valoroase). În 2020, a devenit din ce în ce mai clar că ulteriorii(ascunsii) sunt oameni care au folosit toate „sistemele”, cum ar fi capitalismul, comunismul şi

socialismul, precum și schemele instituționale internaționale, precum si dezvoltarea durabilă și chiar instituțiile religioase ca simple instrumente sau acoperire pentru a-și promova propriile scopuri de lăcomie, putere și control.

Conștiința liderilor care sunt la putere influențează rezultatele „sistemului"

Conștiința liderilor sau cei care controleaza orice sistem influențează
rezultatele sistemului, indiferent de ce sistem este. Toate sistemele sunt
corupte de cei care au intenții de lăcomie, control sau narcisism. Dacă unii
oameni cu bune intenții și conștiință vor să trăiască într-un system socialist,
capitalist, comunist sau orice alt tip de comunitate și nu vătămeaza sau controleaza pe oricine altcineva ar trebui să aibă libertatea de a face acest lucru. Dacă conștiința și buna intenție a oamenilor din fiecare dintre aceste sisteme este pozitiva, nu negativa, atunci rezultatul va avea probabil o oarecare măsură de succes, dar dacă conștiința este contaminată de lăcomia rampantă sau de controlul autoritar atunci rezultatul nu va fi bun.

1.SISTEMUL BANCAR BAZAT PE DATORII - CREERE BANI

► Sistemul bancar priva bani-datorii proprietate crează bani din
nimic și percepe dobândă pe ei
► Serviciul bancar datorie-bani și cămătă creaza bogăție extremă și
Putere nelimitata pentru o mică minoritate care deține și controlează băncile, dar
are ca rezultat o povară financiară pentru mase și distrugere a mediului în curs de desfășurare.

Comentarii asupra sistemul bancar datorie-bani

„Este destul de bine ca oamenii naţiunii să nu înţeleagă sistemul nostru monetar bancar, pentru că dacă ar face-o, cred că ar fi o revoluţie înainte de dimineata urmatoare.” – Henry Ford (1863-1947), fondatorul Compania de autovehicule Ford

„Instituţiile bancare sunt mai periculoase pentru libertăţile noastre decât cele ale armatelor. Dacă poporul american permite vreodată băncilor private să controleze emisiunea monedei lor… băncile… vor priva oamenii de toate proprietatile” – Thomas Jefferson

„Scopul este controlul. Ei vor ca noi toţi să fim robii datoriilor, ei vor ca toate guvernele noastre sa fie aservite datoriilor şi îsi doresc ca toţi politicienii noştrii sa fie dependenţi de uriaşele contribuţii financiare pe care le aduc campaniilor acestora. Deoarece elita deţine, de asemenea, toate marile companii media, mass-media nu ne lasă niciodată elucidam secretul că există ceva fundamental greşit cu modul în care funcţionează sistemul nostru.” – Karen Hudes (a lucrat în departamentul juridic al Băncii Mondiale mai mult de 20 de ani şi a fost consilier principal când a fost concediată pentru că a descris corupţia acestei institutii.

„.. o reţea de bancheri privaţi a preluat controlul international al sistem monetar.. sunt prezentate dovezi credibile ale unei elite a puterii mondiale care a intenţionat să câştige controlul absolut asupra planetei şi a resurselor sale naturale, inclusiv sa subordoneze „resursele umane” ale acesteia.. Sângele care curge in venele aceastei elite a puterii sunt banii, iar arma ei este frica. Întreaga civilizaţie

și toate sistemele sale atârnă de acest punct de sprijin al puterii banilor.
Pe plan internațional, banksterii(asasinii economici) și partenerii lor guvernamentali se folosesc de aceste instrumente economice frauduloase pentru a slăbi sau a învinge adversarii fără ca un foc sa fie tras. Asistați la criza financiară din Asia de Est din 1997 și
Colapsul rublei ruse din 1998. Mijloacele economice au fost de mult folosite ca sa
declanșează războaie, ca pretext și preludiu pentru puterea bănească de a stoca și
reaproviziona cu armament sau infrastructurii ambelor părți". – Reed Simpson, Bancher American absolvent al Facultatii de Economie din Londra
„Adevărul este, după cum știm si tu și eu, elementul financiar in mare parte
a deținut guvernul încă din zilele lui Andrew Jackson." – Președintele Franklin Delano Roosevelt la 23 noiembrie 1933, într-o scrisoare către colonelul Edward Mandell House
„Este evident că pe un Pământ finit... creșterea economică nu poate continua
pe termen nelimitat... Astăzi, pe măsură ce creșterea economică slăbește, defectele și nedreptățile sistemului nostru bancar au intrat brusc în atenție și au apărut la lumina si de asemenea au aruncat in aer relația mult prea confortabilă dintre
bancar si guvern. Prăbușirea băncilor în perioada ipotecilor subprime(imprumuturi cu risc ridicat catre persone care nu indeplineau conditiile pt. asemenea credite intr-o perioadă când dobânzile de referință ale Sistemului Federal de Rezerve al Statelor Unite erau scăzute și prețurile la locuințe în creștere explozivă)
criza creditelor ipotecare din 2008 și salvarea lor ulterioară prin intermediul
banii contribuabililor ne pot oferi o perspectivă asupra ambelor fenomene – defectele sistemului nostru bancar și infiltrarea lui în sălile guvernamentale.

O caracteristică a sistemului bancar care strigă dupa reformă este „rezerva fracționară”, adică practica prin care băncile private... de fapt monetizeaza
proprii bani și ii pun în circulație, o prerogativă care ar trebui să fie rezervata guvernelor. În cadrul sistemului rezervei fracționare bancare, profiturile din orice extindere a masei monetare merg la banci private,mai degrabă decât să fie folosite de guvern pentru a oferi servicii sociale. Acest lucru este practic fraudulos și nedrept; băncile de fapt emit proprii bani falși.” - John Scales Avery, asociat
Profesor de chimie cuantică la Universitatea din Copenhaga.
„Te-ai întrebat vreodată de ce Canada are datorii?
Te-ai întrebat de ce guvernul îi obligă pe canadieni să plătească atât de multe taxe?
Te-ai întrebat vreodată de ce bancherii de la cele mai mari bănci private
devin mai bogați și ceilalți dintre noi nu? te-ai întrebat vreodată
de ce datoria națională brută este de peste 800 de miliarde de dolari sau de ce cheltuim noi peste 160 de milioane de dolari pe zi pentru dobanda datoriei nationale,asta înseamnă 60 de miliarde de dolari pe an.
Te-ai întrebat vreodată cine primește cele 60 de miliarde de dolari? ceea ce am descoperit este că băncile si guvernul au consimțit pentru a înrobi financiar oamenii din Canada..” – Victoria Grant explică de ce patria ei, Canada, și
cea mai mare parte a lumii are datorii. 27 aprilie 2012 la Conferinta Publica privind sistemul bancar in, Philadelphia.

Sistemul bancar datorie-bani creează bani din nimic și percepe dobândă pe ei

„Unele lucruri îți lipsesc pentru că sunt atât de mici încât le treci cu vederea. Dar
unele lucruri nu le vezi pentru că sunt atât de uriașe” – Robert Pirsig.

Sistemul bani-datorii implică crearea de bani din nimic prin
bănci centrale, cum ar fi Rezerva Federală din SUA, Banca Angliei în
Marea Britanie, etc (fiecare țară are o bancă centrală) și de multele banci comerciale din fiecare țară într-un proces numit rezerva fractionara. In aceasta
proces băncile centrale, în esență, dau guvernului dintr-o țară un cec pentru
suma necesară, dar banca centrală nu deține banii ca depozit – banii sunt creați din nimic ca o datorie pe care guvernul trebuie să plătească dobândă.
Sistemul bancar cu rezerve fracționare implică acceptarea de către băncile comerciale depozite de la clienți și acordarea de împrumuturi debitorilor în timp ce deține ca rezerva o sumă egală doar cu o fracțiune din obligațiile de depozit ale băncii.Băncile comerciale împrumută bani celor care caută
împrumuturi și credite ipotecare. Când contractul este semnat banca în esență
creează banii din nimic ca datorie – capitalul, „plus dobândă”, trebuie să fie rambursat băncii comerciale. În cele mai multe cazuri banca comercială
de asemenea, nu avea bani să împrumute. În procesul de rezerve fracționare
 bancare băncile comerciale pot împrumuta cu ușurință mulți multipli
ai sumei de bani pe care le dețin în depozit. În acest sistem bani-datorii
băncile împrumută bani pe care de fapt nu îi au. În trecut, băncile
au trebuit să dețină efectiv banii pe care i-au împrumutat , adică rezerva completa bancar sau au trebuit să dețină aur în depozit, dar standardul aur a fost eliminat
1971, adică băncile nu mai trebuiau să dețină nici aurul în depozit.

Sistemul bancar modern produce bani din nimic.

Acest proces este, probabil, cea mai uluitoare piesă de scamatorie care
a fost inventata vreodată. Banca a fost concepută în inechitate și născută în păcat.
Bancherii dețin pământul. Luați-l de la ei, dar lăsați-le puterea pentru a crea bani și, cu o mișcare de stilou, vor crea destui bani să-l cumpere din nou... dacă vreti să continuati să fiti sclavii lor și sa plătiți costul propriei voastre sclavii, lăsați bancherii sa continue să creeze bani și să controleze creditul." - Sir Josiah Stamp, director al Băncii Angliei și al doilea cel mai bogat om din Marea Britanie în anii 1920.
„Când o bancă face un împrumut, pur și simplu se adaugă la depozitul împrumutatului un cont în bancă cu suma împrumutului. Banii nu sunt luati
din depozitul altcuiva; nu a fost plătit anterior în bancă de către
cineva. Sunt bani noi, creați de bancă..." – Robert B. Anderson,
Secretar al Trezoreriei sub Eisenhower, 1959.
„Guvernele de pretutindeni sunt îndatorate, cui sunt îndatorate?
Răspunsul este că au datorii la băncile private. „Farsa crudă" este ca
guvernele sunt îndatorate pentru bani creați pe ecranul unui computer,
bani pe care i-ar fi putut crea singuri." - – E.H. Brown, autor al
cartea „Reteaua Creantelor"
„O mare parte din banii creați de bănci astăzi au provenit din
monetizarea creditelor ipotecare . Împrumutatul crede că împrumuta fonduri preexistente, pe când banca tocmai îi întoarce promisiunea de a rambursa într-un activ garantat cu proprietăți imobiliare. Până în momentul în care

ipoteca este plătită, debitorul a plătit de obicei banca mai mult in dobândă decât costul datorat pentru împrumutul inițial; iar dacă nu mai poate plati, banca
ramane cu casa, deşi banii avansaţi pentru achiziţionarea ei au fost
creati din aer." – E.H. Brown, autorul cărţii „ Reteaua Creantelor".
Practic toţi banii în circulaţie în prezent în lume erau initial creati din nimic de sistemul bancar şi sistemul bancar primește dobândă pentru toate împrumuturile pe care le emite. Primirea de dobânzii pe datoriilor furnizaţe sunt cunoscuţe sub denumirea de „camătă". Toate aceste împrumuturi au fost create din absolut nimic (toţi banii împrumutaţi de bănci nu existau înainte ca fiecare împrumut să fie semnat în contract – băncile nu au deţinut niciodată aceşti bani în depozit sub formă de bani sau aur sau sub orice formă – erau pur şi simplu creati din nimic, adică tipăriti pe ecranul unui computer). Aceasta putere de a crea bani din nimic şi de a-i împrumuta cu dobândă guvernelor şi oamenilor din lume oferă băncilor private o putere imensă „necâştigată" .
Sistemul bani-datorii este menţionat în introducerea cartii „Democraţiile Gaiane- Redefinirea globalizării şi a oamenilor de la putere' de Roy Madron şi a regretatului John Jopling. Domnule Roy Madron mi-a oferit cu amabilitate permisiunea pentru citate din scrierile lor perspicace pentru a fi incluse în această carte.Teoria gaiana spune ca orice organism viu interactioneaza cu mediul lor inconjurator anorganic pentru a forma un sistem sinergetic şi de autoreglare care a creat şi menţine acum condiţiile climatice şi biochimice care fac posibilă viaţa pe Pământ.
„Nu se ştie că aproape toţi banii pe care îi folosim vin in existenţa, nu creati de guverne ci ca rezultat al unei bănci care accepta să acorde un împrumut unui client cu dobândă. Doar aproximativ 3% din bancnote şi monede sunt făcute de guvern. Restul de 97% intră in existenţa ca o datorie datorată de un client către o bancă. Efectul

acestui lucru este că economiile noastre trebuie să crească pentru a evita colapsul financiar. Sistemul datoriilor-bani este astfel forţa motrice din spatele economiei. Riscul de colaps obligă guvernele să acorde prioritate strategiilor care servesc imperativ creşterii produsului intern brut ; şi, la rândul lor, aceste strategii produc nedreapta formă nesustenabilă de globalizare pe care o avem astăzi..
Sistemul politic/economic actual ale cărui componente principale sunt
descrise în capitolul 3 al Democraţiilor Gaiane: scopul său sistemic este
creşterea produsului intern brut pentru a menţine sistemul monetar al datoriei, deţinut printr-un „consens de elită” care susţine valorile şi ipotezele
sistemului, care funcţionează prin intermediul unui arsenal de instrumente financiare şi juridice(capitalism corporativ transnaţional, politici naţionale,
instituţiile naţionale, manipularea opiniei),si isi menţine respectabilitatea intelectuala prin intermediul unor teorii precum economia neoliberală,
suveranitatea naţională, democraţia
reprezentativă,conducere, comanda şi controlul
si funcţionează prin parteneriatul între mari afaceri şi guvern fiind dominat de bancheri şi o conducere globală care acoperă politica, finanţele,mediul academic
de afaceri şi mass-media. Acest sistem, cuprinzând toate aceste
componente, este ceea ce am numit „monetocraţia globală” – cat timp acest sistem
rămâne dominant, vom continua să vedem consecinţele negative
care curg din el.” - John Jopling şi Roy Madron, autorii cărţii
„Democraţiile Gaiane” .
Acest sistem de datorie-bani folosit de bănci de a crea bani din nimic şi
taxand pe toată lumea, inclusiv guvernele, cu dobândă pentru asta este un privilegiu financiar scandalos care a

devenit atât de înrădăcinat în societatea modernă,aproape niciodată pus sub semnul întrebării în mass-media mainstream şi nu este predat în scolile noastre. În plus, guvernele nu menţionează niciodată că această metodă de a permite băncilor private sa deţina procesului de creare a banilor este inutilă şi contrară intereselor contribuabilului şi ale publicului. Ultimul preşedinte american care a abordat această problemă a fost John F. Kennedy, în administraţia lui a fost adoptat un proiect de lege pentru a reda înapoi procesul de creare a banilor în proprietate publică. John F. Kennedy a fost asasinat în 1963. Acest proiect de lege a fost rapid inversat de către următorul preşedinte care a preluat funcţia în urma asasinatului, adică Lyndon Baines Johnson.
Vezi şi un documentar disponibil online numit „Elita Banilor" care oferă o prezentare a modului în care funcţionează sistemul monetar.
Consultaţi, de asemenea, seria online „Bani ca datorie - Rezerve bancare fracţionare" Vezi şi documentarul online „Visul American"
Acest sistem face un număr mic de oameni din sistemul eşaloanele superioare
extrem de bogati şi sclavii datoriilor nenumărate milioane sau chiar miliarde de persoane care contractează împrumuturile.
Sistemul bancar privat ia aproximativ 35% din capacitatea productivă/profitul naţiunilor.
Steve Keen, profesor de economie la Universitatea Kingston, a estimat
că sistemul bancar privat la nivel mondial sângerează aproximativ 35% din
capacitatea productivă/profitul naţiunilor. Acest lucru se întâmplă prin intermediul guvernelor din lume care plătesc mari sume ca dobândă băncilor internaţionale pentru împrumuturi de bani şi alte mecanisme.
De exemplu, Irlanda a plătit între 6 şi 10 miliarde de euro pe an în plăţi de dobânzi pentru creanta naţionala.Ca entitate comercială, ţara a obţinut un profit de aproximativ

40 de miliarde pe an, adică până la 25% din profiturile naţiunii au mers direct către instituţiile financiare internaţionale deţinute privat ca dobândă
pentru datorii,bani care au fost creati iniţial din nimic. Farsa cruda este
că guvernele ar putea crea acei bani ele însele. În S.U.A. ultimul preşedinte care a încercat să ia procesul de creare a banilor de la bancheri privaţi a fost John F. Kennedy.

Procedura bancara datorie-bani oferă o bogăţie masivă pentru proprietarii bancii si sclavia datoriei pentru mulţi oameni

Ca urmare a acestui sistem defectuos, o parte foarte mică a oamenilor de pe Pamant care deţine şi controlează sistemul bancar pare să fi acumulat vaste sume
din bogăţia financiară a lumii în ultimele decenii şi, în consecinţă, deţin şi controlează participaţiile majoritare în mega- corporaţii din lume, pentru mai multe informaţii despre aceasta, consultaţi secţiunea „Cine deţine băncile şi companiile de administrare a activelor care deţin lumea?' la pagina 52.
Potrivit Forbes, cei mai bogaţi opt oameni din lume au aceeaşi bogăţie ca şi cei mai săraci 50% din lume. Business Insider declara ca doar 26 din
cei mai bogaţi oameni din lume au mai multă bogăţie combinată decât cei mai săraci 3.8 miliarde de oameni. Cu toate aceste, date despre averea dinastiilor familiei bancare care deţin mega-băncile lumii lipseşc de obicei din lista vreunei reviste. Potrivit Bloomberg datele privind bogăţia familiilor bancare, precum familia Rothschild şi Rockefeller sun prea diversificate pentru a evalua sau calcula.
„Primele 25 de familii valorează 1,1 trilioane de dolari şi... „orice calcul este
probabil să fie o departe de adevar", deoarece bogăţia multor familii ca
Rothschilds şi Rockefellers este prea diversificata şi difuza pentru a fi valorificata.

Bloomberg a spus că unele dinastii ale căror averi sunt îndeaproape
împletite cu guvernul, precum Casa Saud, sunt de asemenea greu de calculat."
Unii autori și cercetători independenți au estimate că numai familia bancară Rothschild valorează peste 100 de trilioane de dolari, o sumă
care depăşeşte cu mult averile miliardariilor corporativi din Indicele Bloomberg al Miliardarilor. Este foarte greu de verificat astfel de estimări.
Cu toate acestea, faptul că sume mari de dobânzi au fost plătite în mod continuu
de zeci de ani de către guvernele lumii către sistemul bancar internațional
sistem și de către indivizi către băncile comerciale duce la inevitabila
concluzia că o avere de 100 de trilioane de dolari este pe deplin plauzibilă pentru relativele puține familii care dețin băncile.
În plus, mega-corporațiile cu ajutorul politicilor guvernului au generat profituri vaste. De exemplu, până la sfârșitul anilor 1990
cifra de afaceri globală a industriei farmaceutice (480 de miliarde de dolari) a fost mai mare decât PIB-ul tuturor țărilor din Africa sub-sahariană (380 de miliarde de dolari) și s-a triplat de atunci. Bănci private gigantice și companii gigantice de management al activelor private, cum ar fi Blackrock, dețin tot in SUA și alte părți ale lumii.
Între timp, clasa de mijloc și clasa de jos sunt inlantuite de rambursarea datoriilor pe viață și muncesc de zeci de ani pentru a face destui bani pentru a achita dobanzile bancare. Mulți oameni pot duce o viață fericită, dar mare parte din timpul lor este petrecut pentru a câștiga suficienți bani ca sa ramburseze datoria „plus" dobânda" la banii care au fost creați din nimic de băncile private. Ca rezultat al componentei dobânzii, suma totală rambursată se ridică adesea la

aproximativ de două ori din ceea ce a fost primit inițial în împrumut.
Dacă s-ar desființat conceptul de percepere a dobânzilor excesive (camătă).
evident, sutele de milioane de oameni care au semnat contractele acestor împrumuturi ar putea petrece mult mai mult timp pentru ceea ce contează cu adevărat pentru ei in viața, mai degrabă decât să lucreze mulți ani pentru obligatia de a plăti un împrumut sau o ipotecă. Numărul relativ mic de oamenii care dețin sistemul bancar au devenit extrem de bogați, între timp marea majoritate a oamenilor din întreaga lume trăiesc în așa-numita clasa de mijloc , clasa de jos, sărăcie sau sărăcia extrema.Sistemul bancar curent datorie-bani pare a fi în esență un sistem de control financiar necâștigat și un sistem subtil de sclavie. Este de remarcat faptul că perceperea dobânzii (camăta) a fost considerată păcat de multe religii ale lumii (vezi „Anexa A – Cămăta a fost condamnată în diferite religii).
Între timp, resursele, biodiversitatea și ecosistemele pe care se bazează umanitatea,
continuă să fie consumate sau distruse de economia mondială a paradigmei de creștere a PIB-ului și sistemul de bani-datorii care preleveaza și oblige acea creștere. Așa-zisa politică de ortodoxie bancara a elitei privata care controlează în esență sistemul financiar mondial dorește să păstreze sistemul actual de creștere a PIB-ului, deoarece rezultă din ea plăți de dobânzi către bancheri. În cadrul paradigmei de creștere a PIB termeni precum „sustenabil”. dezvoltare”, „creștere durabilă” și „economia verde” (care se concentrează în principal pe eficiența resurselor și numai pe o mai bună gestionare a activelor) sunt
doar puțin mai mult decât cuvinte în politica de mediu, acesti termenii sunt ineficienți în a inversa tendința mondială de degradare a mediului cauzată de paradigma creșterii PIB – paradigmă de care de fapt, nimeni nu are nevoie în afară de bancheri. Se pare că așa-numitei „putere care va fi” nu-i pasă ce fel de cuvinte descriu economia sau

îi pasă doar dacă o țară folosește un sistem politic capitalist, socialist sau comunist, atâta timp cât creșterea PIB-ului este menținută, astfel încât în băncile centrale și comerciale deținute privat primesc în mod continuu dobândă.

„Permiteți-mi să emit și să controlez banii unei națiuni și nu-mi pasă cine
îi face legile!" - atribuit lui Mayer Amschel Rothschild, Bancher.

Pe măsură ce acest sistem monetar al datoriei și impulsul pentru creșterea PIB-ului continuă fără încetare resursele naturale ale Pământului sunt jefuite și luate în esență, „gratis", de uriașele entități corporative și guvernamentale ale acestui system economic vicios.,adică economia contemporană nu ia în considerare costul epuizarii resurselor (A se vedea secțiunea „Defecte în contabilitatea PIB-ului ca indicator al bunăstarea societății" la pagina 96 și „9.

Economia contemporană este o ideologie defectuoasă și o pseudoștiință

Economia contemporană este o ideologie defectuoasă, nu este o disciplina științifică

Fluxul de bani este ilustrat în diagrama de mai jos:

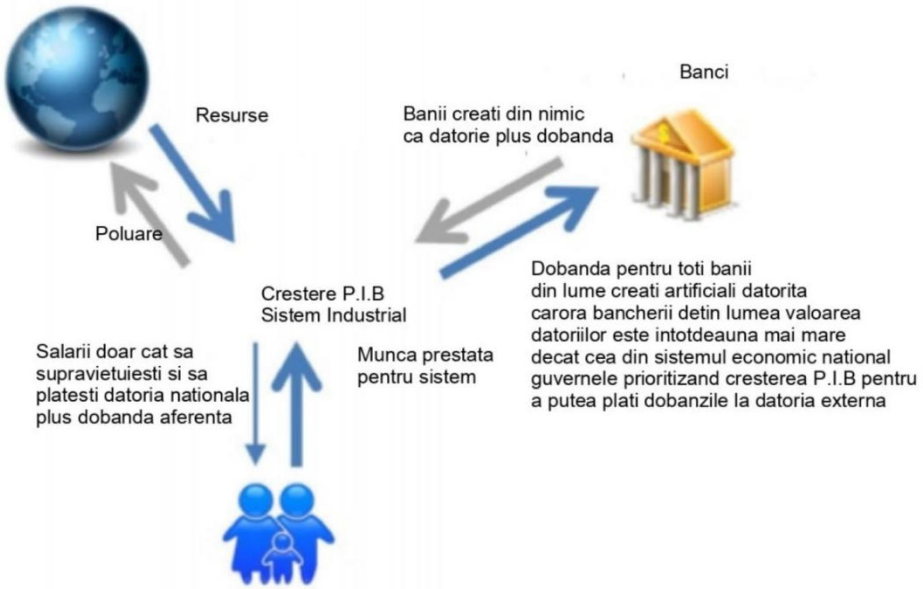

2. Sistemul bani-datorii este dăunător
Consecințele

„Guvernul ar trebui să creeze, să emită și să puna in circulatie toată moneda și
creditele necesare pentru a satisface puterea de cheltuieli a guvernului și

puterea de cumpărare a consumatorilor. Prin adoptarea acestor principii
contribuabililor li se vor economisi sume imense platite ca dobânzi. Banii vor înceta să mai fie stapanul si vor deveni slujitorii umanitatii" - Abraham Lincoln
Președintele AbrahamLincoln (Lincoln a emis bani guvernamentali, dar mai târziu a fost asasinat).
Sistemul de bani-datorii are un consecinte in detrimentul societatii și al mediului.

Sistemul a oferit băncilor profituri masive de zeci de ani gratuity

În primul rând, a oferit băncilor profituri masive de zeci de ani, totul gratuit.Un
grup relativ mic al populației mondiale (mai puțin de 0,1 %) din
industria bancară și asociațiile sale corporative și politice a devenit
extrem de bogat, între timp în 2020 aproape toate guvernele lumii sunt în datorii masive față de sistemul bancar internațional. În plus, multe milioane de oameni care au contractat împrumuturi la băncile comerciale rămân în datorii pe termen indelungat. Deci sistemul bani-datorii asigură automat că inegalitatea financiară este obligată să crească – nu datorită serviciilor oferite sau serviciilor personale prestate societății, ci datorită unui privilegiu scandalos de a crea bani din nimic și a percepe dobândă pe ei.Bancile sunt, de fapt, capabile să creeze/tipărească sume nesfârșite de bani pe care nu le dețin de fapt și sa le împrumute cu dobândă.
„Profitul bancilor doar din această sursă în SUA, Marea Britanie, zona euro și
Japonia reprezintă aproximativ 140 de miliarde de dolari pe an (în 2003). Este destul de scandalos ca băncile să aibă această putere. Numarul public al presedintilor care au fost suficient de îndrăzneți pentru a obiecta este doar de trei președinți americani: Thomas Jefferson, Abraham

Lincoln și Franklin Roosevelt. Sunt multi criticii printre economiști incluzandu-l chiar și pe Milton Friedman, un favorit a lui Margaret Thatcher și al dreptei americane. Că guvernele „democrațiilor" occidentale permit băncilor să continue sa se bucure de această subvenție masivă și ca acest privilegiu extraordinar să fie scos de pe agenda dezbaterii publice, este un tribut adus consensului puterii „elitei" - Extras din „Monetocrasia Globala" de Roy Madron și John Joplin

Ca o consecință a dobânzii primite până la încheierea contractului de împrumut
(de exemplu, o ipotecă) banca a primit de obicei aproximativ dublul sumei totale
de bani care au fost împrumuțati inițial. Capitalul initial este apoi anulat din
bilantul bancii. Datorită dobânzii plătite banca va fi făcut o sumă de bani aproximativ egală cu suma care a fost împrumutată chiar dacă banca nu a avut niciodată acesti banii . Cifrele erau doar tastate pe ecranul unui computer și transferat în contul debitorului după care debitorul a semnat contractul de împrumut.

Se estimează că 97% din banii din lume sunt bani creați prin datorii din nimic de către bănci pentru a crea profituri.

Bunastarea financiara pe termen lung a persoanelor care iau împrumuturi nu este o
prioritate a băncilor. În criteriile de creditare corporativă consecintele asupra de mediului datorate utilizarii banilor nu este un factor cheie. Tot ce contează în acest sistem este capacitatea debitorului de a crea mai mulți bani și a-i plăti băncii capitalul plus dobânda.

Creșterea PIB-ului continua este necesară , astfel încât guvernele să poată face plăți de dobânzi către bănci

Creșterea economică a PIB-ului este necesară în mod continuu, astfel încât guvernele, companiile și persoanele

fizice sa poata rambursa datoriile și dobânzile către bănci - în caz contrar, economia se prăbușește. Această creștere sporită a PIB-ului are ca rezultat distrugerea mediului și epuizarea resurselor. Amintiți-vă, băncile au creat banii datoriei din nimic. Necesitatea de a crea o continua „creștere” pentru a menține acest sistem financiar defectuos înseamnă că societatea este în esență „prinsă” pe o bandă de alergare continuă, nu doar pentru a genera sufficient fonduri pentru a trăi, dar și pentru a plăti înapoi datoria-bani „plus” dobândă băncilor.
Atunci trebuie să ne întrebăm de ce ar trebui un procent foarte mic din populatia globala acționând ca bancheri sa dețin şi sa beneficiază de extrem de profitabilul procesul de creare a banilor în detrimentul tuturor?
„În țările industrializate, între 18% (Suedia) și 26% (Japonia) din fiecare
producția totală a anului este returnată în proiecte de investiții. Dacă în vreun
an acesta cifră slăbește, economia riscă să intre într-o spirală descendentă.
Faptul că creșterea necesară poate fi realizată doar prin creșterea nivelul total al datoriei face ca economia să fie puternic dependentă de încredere.
Oamenii se împrumută atunci când sunt optimiști în ceea ce privește capacitatea de a plăti dobanda. Afacerile se împrumută atunci când doresc să se extindă. Încrederea în viitor se autoîmplinește. La fel și lipsa acesteia. Economia deci
se mișcă constant între expansiune și prabusire; este instabil din punct de vedere sistemic.
Luați în considerare ce se întâmplă dacă creșterea încetinește sau se oprește. În primul rând, apare șomajul. Firme care au investit în trecut în așteptări
de creștere a vânzărilor se găsesc cu un surplus de capacitati(bunuri,servicii) și
în consecință, anularea proiectelor de investiții ulterioare. Aceasta îi pune pe oamenii care le-ar fi proiectat, construit și echipat in situatia de a-si pierde locurile de munca. Deci,

pentru guvernul, nici o creștere sau o creștere lentă înseamnă creșterea șomajului și, ca urmare, facturi mai mari de asistență socială. De asemenea, dacă salariile, cifra de afaceri sau profiturile afacerii scad, înseamnă venituri fiscale mai mici. Finanțele publice intră pe roșu, iar guvernul trebuie să aleagă între creşterea cotelor de impozitare sau a împrumuturilor, crescând astfel Datoria Națională. Politicile partidului în funcţie îşi pierd toată credibilitatea, fiind puțin probabil să fie ales la următoarele alegeri...posibilitatea unei spirale descendente este o perspectivă care îngrozește guvernele. De aceea – oricare ar fi culoarea lor politica lor - guvernele încearcă să lucreze îndeaproape cu sectorul de afaceri. In aceast mod în care se pot asigura că, indiferent de orice situaţie socială sau de daune ale mediului economia continuă să crească. Sistemul bani-datorii astfel obligă guvernele să pună mai sus imperativul creșterii pe termen scurt decat consideraţiile pe termen lung, cum ar fi creşterea decalajului inegalităţilor sau
relaţia umanităţii cu Gaia(elemental primordial Pamantul). În termeni de gândire sistemică, imperativul de creştere impus de sistemul
monetar de datorii este un mecanism de feedback pozitiv - o spirală vicioasă.” -
Democraţii Gaiane – Redefinirea globalizării şi a puterii oamenilor” de
Roy Madron şi John Jopling
Perpetualitatea datoriilor pentru oameni
Când obțineți un credit ipotecar, un împrumut sau un card de credit, banii datoriei sunt creaţi din aer atunci când semnezi pe linia punctată a contractului, totuși va trebui să muncesti (poate ani de zile) pentru a genera bani sa plătesti înapoi
creditul plus dobânda – în esență, aceasta este o formă de sclavie, deoarece banca nu avea banii în primul rând. Acest lucru duce adesea la o viaţă de datorii -
sclavie pentru mulți oameni, muncă pentru a plăti credite ipotecare etc. Aceasta sistemul bancar fraudulos este o

formă subtilă de sclavie, în care băncile se îmbogățesc în timp ce toți ceilalți sunt nevoiți să genereze suficiente fonduri pentru a plăti capitalul plus plățile de dobândă. Mulți oameni sunt adesea blocați pe o
banda de alergare a datoriilor (asemănătoare cu hamsterii pe roată), lucrând în locuri de muncă de care ei s-ar putea să nu se bucure, să le provoace probleme de sănătate sau să dăuneze mediului.
În plus, economiile oamenilor se reduc în valoare în termeni absoluti cu cât mai multi banii folositi pentru datorii sunt emiși continuu în circulație de către băncile centrale. Aceasta fapt este cunoscut sub numele de inflatie. De zeci de ani cei mai mulți dintre noi există doar ca unități de productie si consum pentru plata datoriilor în cadrul și în serviciul unui viciat și nedrept sistem economic care creează cicluri de expansiune-prăbusire (vezi secțiunea „Ciclului „boom-bust-bailout”(dezvoltare-prabusire-salvare) impus statelor naționale de sistemul bancar”. Acest sistem a servit în primul rând intereselor sistemului monetar bancar privat în care profiturile private sunt principala prioritate. O economie reală justă și durabilă ar trebui să existe pentru a servi
oamenii și respectă sustenabilitatea resurselor naturale pe care se bazeaza si pe care le folosim.În pseudoștiința defectuoasă a economiei contemporane și a contabilizarii PIB-ului oamenii fiecărei națiuni sunt contabilizați și descriși ca
simple unități de producție și consum care servesc acestui viciat system economic

A fost necesar un consumerism extrem de excesiv pentru a păstra functionarea sistemului vicios

Este necesar un consumerism(incurajarea de a cumpara cat mai multe produse inutile pentru a creste economia) extrem de excesiv pentru ca așa-zisul sistem economic sa vinda în mod continuu suficiente produse astfel încât nivelurile de creștere a PIB-ului să fie întreținute și, în

consecinţă, oamenii sa fie puternic încurajaţi via publicitate, etc. a face parte dintr-o societate materialista. Acest lucru este în contrast cu a face parte dintr-o societate care apreciază durabilitatea mediului, corectitudinea, cofuncţionarea, distribuţia echitabilă a resurselor şi individualizarea (adică a fericirii, bunăstării şi talentelor naturale ale fiecăruia). Pentru decenii, societatea a fost încurajată prin publicitatea din media corporativă să cumpare si sa consume cat mai multe bunuri si servicii pentru a menţine acest sistem defect. Cu toate acestea, ar trebui să existe o economie reală
să servească oamenii şi mediul, nu să servească un grup relativ mic de oameni care deţin şi controlează marea majoritate a acţiunilor corporatiilor bancare.
O parte a acestei strategii pare să fi fost politica sociala finanţat de bancherii
din anii 1960 încoace promovată de guverne ,corporaţii si agenţii de publicitate să încurajeze femeile să intre în forţa de muncă. Aceasta a avut efectul dublu
de a aduce in sistem un grup complet nou de consumatori si plătitori de taxe. (Vezi
interviu video cu Aaron Russo).Conform Russo, familia bancară Rockefeller a finanţat politica socială de eliberare a femeilor(eliberare pentru a o putea impozita).

Economia este oarbă faţă de limitele lumii naturale

Cantităţi masive din resursele lumii sunt, în consecinţă, utilizate de
corporaţii să facă produse - dintre care multe nu sunt necesare şi dintre care majoritatea au ca rezultat degradarea mediului prin producţie şi procesele de eliminare(reciclarea acestor produse). Toate acestea sunt promovate şi realizate în pentru a menţine maşina de creştere economică a PIB-ului, astfel încât sistemul bancar internaţional sa poata primi dobânda care le este plătită de guvernele naţionale şi astfel încât băncile comerciale din

fiecare țară pot primi dobândă la împrumuturile care au fost acordate companiilor și persoanelor fizice.
Redirecționarea energiilor umanității spre a crea și a trăi într-o înfloritoare
economie durabilă în stare de echilibru și sănătoasă fără poluanți nu s-ar potrivi
cu prioritatea bancherului de a crește rapid economiile astfel încât dobânda
către bănci sa poata fi platita în mod continuu.
Resursele, biodiversitatea și ecosistemele pe care se bazează omenirea,
continuă să fie consumate sau distruse, așa cum guvernele urmăresc fără încetare
creșterea PIB-ului și corporațiile urmăresc necontenit profituri. Resursele naturale
sunt continuu și excesiv extrașe și distrușe de societate pentru a crea bani și profit pentru a rambursa băncile.
Rezultatul acestui lucru este că mediul pe care se bazează societatea umană pentru toată hrana sa, apa si materiile sunt distruse progresiv.
„Omenirea taie ramura pe care se așează." – Satish Kumar
„Doar atunci când ultimul copac a murit și ultimul râu a fost otrăvit și
ultimul pește prins ne vom da seama că nu putem mânca bani." – Indian cree din sec.al XIX- lea.

Sistemul datorie-bani crește și reduce disponibilitatea creditului după bunul plac.

Sistemul datorie-bani creşte şi reduce disponibilitatea creditului după bunul plac
creând adesea cicluri de „expansiune, declin și salvare" – aceasta înseamnă că
sistemul economic este instabil prin natura sa. Pentru mai multe informații despre acest ciclu vezi capitolul '5. Ciclul de dezv-declin-salvare care plasează națiunile in datorii" la pagina 63.

Dacă suficiente împrumuturi nu sunt rambursate unei bănci comerciale, aceastea vor deveni insolvabile. Acest lucru s-a întâmplat în multe ţări, de exemplu în diverse ţări din Europa în timpul crizei bancare din 2008 (vezi secţiunea „Crizele bancare din 2008 din Islanda, Grecia, Cipru şi Irlanda – şi
Soluţie islandeză" la pagina 67) (reţineţi că aceste aşa-numite bănci
nu au deţinut niciodată banii iniţiali în primul rând). Guvernul naţional
adesea intervine apoi pentru a salva acele bănci comerciale aflate sub presiunea de a face acest lucru de catre sistemul bancar internaţional.
De exemplu, în 2012, RTE, Serviciul Naţional de Televiziune din Irlanda a raportat
că Banca Centrală Europeană (BCE) a informat un minister al guvernului irlandez că „o bombă va exploda la Dublin" dacă deţinătorii de obligaţiuni anglo-americani nu sunt plătiti.
„El [ministrul Transporturilor şi Turismului, Leo Varadkar] a spus că
Troika i-a spus guvernului că „nu vrem să nu respectaţi aceste plăţi, este decizia dumneavoastră în cele din urmă, dar o bombă va exploda; iar aceasta bomba va exploda la Dublin şi nu la Frankfurt." – Raportare RTE
Comentariile ministrului Varadkar din 22 ianuarie 2012 (vezi Anexa B – Articole privind Crizele Bancare din 2008). Notă: Troica
este un termen folosit pentru a descrie Comisia Europeană (CE),
Banca Centrală Europeana (BCE) şi Fondul Monetar Internaţional (FMI).
În plus, BCE a trimis o scrisoare pentru a face presiuni asupra guvernului irlandez
să accepte o salvare. În acea scrisoare, şeful BCE Jean-Claude Trichet a spus
Irlandei în noiembrie 2010 că nu va prelungi finantarea in situaţie de urgenţă către băncile ţării dacă Dublin nu se

înscrie intr-un plan de salvare, scrisoare dezvaluita public după ani de lobby.
Aşa-numitele crize bancare globale din 2008 au reprezentat o oportunitate pentru
o reevaluare a valorilor pe care sistemul nostru bancar şi economic se bazează . Mai mult, a reprezentat o oportunitate ideală de tranziţie spre o mai durabilă, mai rezistentă, mai justă şi, poate chiar, mai etică societate.
Din păcate, această oportunitate a fost respinsă şi sistemul de facto a prevalat. Guvernele au salvat băncile ca de obicei.
În ultimele decenii, multe guverne au salvat băncile private, adică transformând cantităţile mari de datorii bancare private în si mai multa datorie guvernamentală. În consecinţă, un guvern naţional trebuie adesea să caute asistenţă financiară de la FMI, BCE sau pieţele de obligaţiuni pentru a plăti datoriile băncilor comerciale private falimentare. Oamenii ţării implicate sunt apoi în mod obişnuit înşelati pe nedrept cu povara acoperirii costurile masive ale acestor datorii, desi acestea nu erau datoriile lor în primul rând.
Acest lucru are ca rezultat majorarea taxelor, măsurile naţionale de austeritate şi pierderea activelor naţionale din cauza condiţiilor de creditare.
De exemplu, în Irlanda, guvernul trebuie să plătească în jur de 6 miliarde euro până la 10 miliarde de euro pe an dobândă la datoria naţională de 235 miliarde de euro (o parte semnificativă a acestei datorii (85 miliarde EUR) a fost contractată din cauza salvarii băncilor comerciale private din Irlanda în 2008). Pentru a înţelege amploarea acestei datorii dacă convertiţi în dolari U.S.A si asezati bancnote de 1
dolar una peste alta ar face o gramada de 28.581 km sau 17.760 mile înălţime. Aceste datorii nu vor fi niciodată rambursate integral dar numai plăţile anuale ale dobânzilor sunt, de fapt, lantul nesfârşit al servitutii datoriei şi o formă de sclavie pentru poporul irlandez.

Similare situaţii de salvare nedrepte au avut loc în multe alte ţări din intreaga lume.

Practic, fiecare guvern național din lume datorează sume enorme

Aproape fiecare guvern național din lume datorează mari sume in datorii
catre sistemul bancar privat însumând multe trilioane de dolari.
Canada plătește în jur de 60 de miliarde de dolari canadieni pe an dobândă pentru
datoria nationala; şi toate ţările din lume par a fi îndatorate, cu excepţia poate a cinci ţări (Macao,Brunei,Kuweit,Turkmenistan,Honk Kong)
La 10 iunie 2020, datoria națională din SUA a depășit 26 de trilioane de dolari și
dobânda la datoria națională este de 378 de miliarde de dolari. Doar datoria studenților din SUA este de aproximativ 1,2 trilioane de dolari, aproximativ aceeaşi cu cea a bugetul militar; datoriile personale (împrumuturi plus carduri de credit plus credite ipotecare) peste 13 trilioane. La 31 decembrie 2019, datoria externă a Indiei a totalizat 563,9 miliarde dolari. Datoria nationala a Braziliei în 2020 este de 1.686 de miliarde de dolari.
Statisticile Băncii Mondiale arată că aproape fiecare guvern national al lumii datorează mari sume de datorii şi, prin urmare, sunt în servitutea datoriei fata de sistemul bancar international. Suma dobânzii din banii primiți pe datoria mondială de-a lungul deceniilor este, evident, uluitoare. Datoria totală masivă suportată de guvernele lumii nu poate fi niciodată rambursata integral, deoarece există întotdeauna mai multe datorii în sistem decât capacitatea de rambursare (bani în circulaţie). Valoarea totală a datoriei este de cvadrilioane
(mii de trilioane) după unii experti dacă si instrumentele financiare cunoscute ca derivate ar fi incluse. Ar putea fi

plătită doar cu hiperinflaţie sau distrusă într-o recesiune/criza majoră.

Sistemul este conceput astfel încât datoria totală să nu poată fi niciodată rambursată.

Datoria totală catre sistemul financiar mondial este întotdeauna mai mare decât
suma de bani în circulaţie şi nu poate fi niciodată rambursată integral.
„Toţi banii sunt împrumutaţi pentru a exista – ei nu există decat atunci când cineva
îi împrumută. Sunt bani bazaţi pe datorii, deci nu sunt cu adevărat bani ,ei sunt reali doar cand sunt garantati de o valoare – aur, argint etc. Dacă banii sunt împrumutati în existenţă, atunci asta este tot ce există... deci de unde este camata? Ea nu exista. Cum de poate fi plătita? Nu poate fi (în întregime) plătita
pentru că nu face parte din ceea ce este creat. Pur şi simplu nu există. Moneda pe care o folosim se bazează pe munca noastră viitoare pe care guvernele au
promis-o bancherilor. De asemenea, nu există încă. Generaţiile viitoare sunt
deja înrobite să plătească o datorie care nu există.” – Maria Elisabeta
Croft .

Banii creati din nimic de bancile nationale înseamnă că ţările bogate pot, de fapt, să importe bunuri gratuit.

A fost a estimat că între 1992 şi 2000 numărul de dolari deţinuti ca
Reserve in băncilor centrale din întreaga lume au crescut cu 800 de miliarde de dolari pe an,o creştere medie de 100 de miliarde de dolari pe an. Acestia constituie 800 de miliarde de dolari împrumut fără dobândă de către restul lumii către SUA. Cu alte cuvinte,SUA au reuşit să cumpere

bunuri şi active străine în valoare de 800 de miliarde de dolari fără a plăti pentru ele.
Rezumat: Un grup mic de oameni şi familii bancare care deţin sistemul bancar internaţional şi afilierile lor politice şi corporative au devenit ultra-bogaţi şi capabili să cumpere practic toate corporaţiile şi bunurile fizice ale lumii în ultimele decenii. Între timp,populaţia generala din toate ţările trebuie să plătească dobândă pentru sistemul bani-datorii creat din nimic. În plus, resursele naturale de mediu ale pământulului, aerul, apa, pădurile şi mineralele au devenit epuizate şi poluate din cauza creşterii sporite a PIB-ului care este necesară pentru a fi suficienti
banii generaţi de economii pentru a plăti sistemul bancar privat plăţile de dobândă pe care le solicită.

Creşterea PIB-ului şi sistemul datorie-bani conduc resursele catre epuizarea şi degradeaza mediului

Creşterea PIB-ului este prioritizata de guverne, iar datoria-bani este baza
sistemul bancar – totuşi ambele sunt factori semnificativi de degradare a mediului
 epuizarea resurselor şi inechitatea socială. Există semnificative „defecte de proiectare” în sistemul economic şi bancar actual de care beneficiază băncile, corporaţiile şi cei extrem de bogaţi în detrimentul celorlalţi şi în detrimentul mediului. Aceste sisteme sunt vaste, omniprezente şi înrădăcinate în societatea mondială, creând un continuu efect dăunător asupra mediului pe care ne bazăm cu toţii şi asupra bunăstării cetăţenilor lumii. Un sistem economic bazat pe continua
creşterea a PIB-ului distructivă pentru mediu este în mod clar un sistem în contradicţie cu crearea unei societăţi durabile.
Ca parte a structurii sistemului de creştere economică, scopul lumii corporative este să prioritizeze profitul mai presus de orice. În plus, ca parte a

acest sistem companiile sunt concepute pentru a crea profituri și pentru a plăti impozite guvernelor. Guvernele folosesc veniturile fiscale pentru a plăti dobânda la împrumuturile primite de la sistemul bancar și financiar internațional și de la companii si plătesc dobândă pentru orice împrumuturi primite de la băncile comerciale. Astfel companiile urmăreșc în mod continuu să producă și să vândă cat mai multe produse (care adesea nu sunt necesare) și servicii, astfel epuizand mediul de resurse, şi încurajand creșterea PIB-ului .

Conceptul de creștere a PIB-ului este promovat de guvernele din întreaga lume. De aici faptul că creșterea sporită a PIB-ului are ca rezultat o crestere a degradarii mediului, poluarea crescută a aerului, solului și apei și o creștere a utilizarii resurselor naturii stabilită de cercetători in ultimele decenii. Creșterea PIB-ului unei economii în expansiune este direct legata de poluarea sporită a mediului și de utilizarea sporita a resurselor în principal, prin creșterea operațiunilor industriale corporative la scară largă.

Pseudoștiința economiei neoclasice (la care adera toate guvernele) propune că creșterea PIB-ului poate reduce poluarea în ceea ce este numită curba Kuznets de mediu (relație ipotetică între diversi indicatori de degradare a mediului și venitul pe cap de locuitor.). Acest argument CKM este fals. Aceasta teorie postulează că poluarea crește odată cu creșterea economică în stadiile incipiente de dezvoltare și că dincolo de un anumit nivel de dezvoltare tendința se inversează, iar creșterea economică îmbunătățește mediul prin crearea conditiilor de a face acest lucru. Cu toate acestea, curba Kuznets de mediu nu a fost niciodată validata.

În plus, „decuplarea” impactului asupra mediului de creșterea PIB-ului a fost
o politică politică promovată de zeci de ani aparent pentru a aborda
problema de mediu, dar în ultimii 30 de ani decuplarea nu a a funcționat și nu va funcționa niciodată. Această

abordare nu a fost de succes, deşi a avut loc o oarecare decuplare limitată într-un număr din țările europene mai bogate. Acest lucru se datorează în mare parte faptului că industriile distructive pentru mediu sunt adesea transferate în alte părți ale lumii prin globalizarea corporativă. În plus, mărfurile importate care au impact asupra mediului în timpul producţiei nu sunt contabilizate în cadrul acestui proces. Nu există dovezi că decuplarea impactului asupra mediului de creșterii PIB a avut loc într-un mod semnificativ la nivel global sau chiar sa fie posibil la scară globală. Aceste aspecte sunt explicate mai departe în Cartea 2 „Adevărul despre dezvoltarea durabilă".

Adoptarea unei paradigme de sustenabilitate este un principiu important pentru
bunăstarea societăţii umane la nivel mondial. Sistemul economic actual,
care necesită ca economiile naţionale să creeze o „creștere a PIB-ului" pentru ca
guvernele să ramburseze „dobânda" la împrumuturile acordate de băncilor din întreaga lume, a esuat să creeze o societate durabilă pentru umanitate și nu a reușit să recunoască că trăim într-o lume finită cu limite de resurse și limite ecologice. Există limite fizice pentru continuarea creșterii economice bazate pe utilizarea resurselor. Economia este un subsistem al unui finit mai mare sistem, biosfera, prin urmare creșterea permanentă este imposibilă. Institutul Wuppertal a estimat că o extracție globală totală de resurse de aproximativ 80 de miliarde de tone în 2020 (200% din valoarea din 1980) vor fi necesare pentru menține creșterea economică globală. Pe o planetă cu resurse limitate există evident un conflict aici. Astfel, termenul „creștere durabilă" devine un oxymoron(doi termini contradictorii) cu excepția cazului în care activitatea economica este „decuplata" de impactul asupra mediului și resurselor.

Ne-am născut într-un sistem bazat pe creșterea continuă a PIB-ului economic care

se bazează pe exploatarea continuă a resurselor și deschiderea de noi piețe.Pe măsură ce resursele devin mai rare, vulnerabilitatea sistemul de creștere economică a PIB-ului devine mai evident. Creșterea PIB este paradigma politică dominantă
actuală pentru societatea umană - este o paradigmă în conflict cu adevărata
sustenabilitate pe termen lung a societăţii umane şi a mediului. Pentru a crea o societate prosperă a bunăstării bazată pe rețele de comunități și regiuni autosuficiente și pe termen lung de gestionarea durabilă a resurselor, afirm că va fi necesar regândit conceptul de a crea creștere a PIB-ului pur şi simplu de dragul plăţii dobanzii catre bancherii privați pentru banii creaţi din nimic".
Creșterea PIB-ului oferă beneficii financiare pe termen scurt, dar pe măsură ce resursele scad sau sunt poluate o lipsă de durabilitate se manifestă în relatia pământ-umanitate. O astfel de neglijare a sistemului natural care susține umanitatea este asemănătoare cu tăierea ramurii copacului pe care stă omenirea. O cu adevărat societatea durabilă este aceea în care sănătatea umană și a mediului și
bunăstarea este prioritară – nu bogăția în continuă creștere a mediului privat
bancar. Într-o societate idealistă înfloritoare ,durabilă si de bunăstare pentru toți, întrebarea dacă creșterea PIB-ului a existat sau nu este mult mai puțin relevantă decât starea de bunăstare a populației și a resurselor naturale pe care ne bazăm.

3. De ce guvernele acordă prioritate creșterii PIB-ului?

Creșterea PIB-ului este prioritizata de guverne și de sistemul bancar, dar
creșterea PIB-ului şi sistemul datoriei-bani asociat sunt factori semnificativi
de degradare a mediului, epuizarea resurselor, poluare și inechitate sociala.

Fără creșterea PIB-ului, sistemul bancar datorie-bani privat eșuează.

Fără creșterea PIB-ului nu sunt suficiente venituri generate pentru dobândă
pentru a fi plătite de guverne, companii sau persoane fizice către sistemul bancar
pentru sumelor datorate. Actualul sistem bancar mondial s-ar prăbuși (la fel cum a făcut deja în 2008) cand plăţile mari de dobânzi către băncile internaţionale/organizaţiile financiare nu vor mai fi îndeplinite – şi ei
devin insolvabili din punct de vedere tehnic.
Profiturile și veniturile generate în această paradigmă de creștere a PIB-ului ar fi
au fost mai bine utilizate în ultimele decenii dacă s-ar fi direcţionat către
crearea de sisteme durabile pentru umanitate.

Adevăratul motiv pentru care guvernele acordă prioritate creșterii PIB-ului este ca dobânda sa poate fi plătită sistemului bancar.

Guvernele susţin adesea că scopul final al cresterii PIB este de fapt pentru a îmbunătăţi bunăstarea. De fapt, acest lucru nu este așa. John Jopling
de la Fundaţia pentru Economia Sustenabilităţii a scris în 2003:
„Adevăratul motiv pentru care guvernele consideră creșterea dezirabilă este că,
cu un sistem monetar bazat pe datorii, dacă economia nu crește, aceasta
se prăbușește. Acesta este ceva ce toţi politicienii în mod natural și pe bună dreptate doresc sa evite. Creșterea este un imperativ absolut impus
guvernelor prin natura sistemului monetar actual. Astfel, este în

natura sistemului monetar, nu e alegerea guvernului,ca acea creștere
trebuie menținută.”
Fără creșterea PIB-ului, sistemul bancar este mai puțin probabil să primească dobânda pe care o solicită pentru împrumuturile acordate guvernelor, companiilor și indivizilor. Fără o creștere suficientă a PIB-ului economiei sale naţionale un
guvernul nu mai reuseste să plătească dobânzile la împrumut.
Dacă economia unei naţiuni nu creşte, atunci acel guvern are mai puţini bani
disponibili pentru a face faţă plăţilor de dobândă către sistemul bancar internaţional sau catre piața de obligaţiuni deoarece se vor colecta mai puține venituri fiscale.
Guvernele pot să primească împrumuturi de la organizaţii multinaţionale, cum ar fi Banca Mondială,Fondul Monetar Internaţional şi Fondul Monetar European; şi de la corporaţii şi persoane foarte bogate. Dacă plăţile de dobânzi nu sunt îndeplinite guvernele sunt supuse condiţionalităţilor prevăzute în contractele de împrumut. În aceste condiţii, activele naţionale ar putea fi vândute unor persoane private sau unui guvern ii poate fi mai dificil să obțină viitoare finantari prin imprumut. Prin urmare, guvernele sunt obligate să continue sa prioritizeze creşterea PIB-ului înainte de toate celelalte preocupări.
Guvernele strâng bani în mai multe moduri. În primul rând, impozitează economic
activitatea companiilor și persoanelor fizice în interiorul frontierelor lor. In plus,
unele guverne au venituri reale de la întreprinderile de stat (licențe, brevete, tribunale, venituri din afaceri și așa mai departe). Orice lipsa apare între cheltuielile de stat și acest venit este deficitul, finanțat de obicei prin datorii. De obicei,guvernul poate emite o obligaţiune cu o data de maturitate(pana la aceasta data guvernul plateste capitalul plus dobanda aferenta valorii stabilite initial titlului de stat). Aceste obligaţiuni pot fi achiziţionate atât local, cât și

de străini prin fonduri de investitii. Natura celui care cumpără este importantă. Majoritatea datoriei guvernamentale este evaluată pe baza capacităţii statului de a ridica pur şi simplu taxele pentru a finanța răscumpărarea.
Se colectează mai puţine venituri fiscale într-o economie care stagneaza decât într-un an de creştere semnificativă a PIB-ului. Prin urmare, guvernele acordă prioritate creşterii PIB-ului pentru a deservi plăţile dobânzilor la împrumuturile în bani. Creşterea este prioritizata indiferent de impactul asupra mediului ,pe care activitatile economice de crestere implicate il pot crea. Preocupările pentru mediu sunt întotdeauna secundar creşterii PIB-ului. Prioritatea principală a guvernelor este să aibă suficient fonduri pentru plata dobânzii. În mod similar, atunci când o economie creşte,există o activitate economică suficientă pentru ca companiile să genereze suficient profit iar persoanele fizice pot câştiga suficienţi bani pentru a face plăţile dobânzilor la împrumuturile pentru afaceri, împrumuturi personale, ipoteci etc. Mass-media corporativa evită discutarea acestui subiect.
Prin urmare, guvernele promovează creşterea PIB-ului şi investiţiile în cat mai multe sectoare economice să „stimuleze" economia, iar societatea civilă trebuie să lucreaze continuu pentru a plăti „dobândă" pentru banii pe care băncile îi creează din nimic (prin bănci centrale şi bănci comerciale).

Guvernele nu admit că nevoia de creştere a PIB-ului este impusă de
sistemul bani-datorii
controlat de băncile private şi nici că crearea acestui sistem nu este necesar şi este împotriva intereselor populatiei generale
(deoarece guvernele ar putea crea şi emite bani fără datorii ele înşaşi, aşa cum s- a făcut si în trecut). Este rar recunoscut de

politicieni că motivul principal al impulsului constant pentru creșterea PIB-ului este de a plăti dobândă sistemului bancar.
Diverse organizații au evidențiat defectele sistemului monetar al datoriei,
de exemplu un articol publicat de Fundația pentru Economia Sustenabilitatii :
„Adevăratul motiv pentru care guvernele consideră creșterea dezirabilă este că,
cu un sistem monetar bazat pe datorii, dacă economia nu crește, aceasta
se prăbușește. Acest fapt este ceva pe care toți politicienii în mod natural și pe bună dreptate sunt extrem de dornici sa-l evite. Creșterea este un imperativ absolut impus guvernelor prin natura sistemului monetar actual. Astfel, este în natura sistemului monetar, nu alegerea guvernului, ca acea creștere trebuie menținută. Sistemul datoriei-bani este un factor cheie compus din dobândă /traiectorie de creștere exponențială pe care economia Regatului Unit, ca parte a economiei globale, conduce în prezent umanitatea către scenariul apocaliptic pe care îl vedem acum în fața noastră. Modul în care sistemele economice globale sunt concepute automat asigură că economia funcționează în așa fel încât: a. inegalitatea este obligată să crească, b.economia este instabilă și c. economia este oarbă față de limitele resursele naturale și nevoia umanității de a trăi în simbioză cu
restul lumii naturale." – Fundația pentru Economia Sustenabilitatii.

Consecințele unui stat pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată a datoriilor

După cum s-a descris deja, ciclurile de „expansiune și declin" economic sunt create prin intermediul relaxarii sau contracției in timp a creditului pus la dispozitie de către sistemul bancar.

Acest lucru s-a întâmplat în multe țări și atunci băncile private falimenteaza.
Când se întâmplă acest lucru, guvernele sunt aproape întotdeauna constrânse de către sistemul bancar pentru a „salva” acele bănci private în detrimental cetățenilor care nu aveau nimic de-a face cu datoriile sau eşecul acestor bănci private.
Un stat care nu își mai poate plati datoriile își va lovi mai întâi cei mai vulnerabili cetățeni.În plus, scăderea va duce la o reducere semnificativă a ratingurilor. Țări precum Argentina și Zimbabwe, care au refuzat ambele să-și ramburseze datoriile
la FMI, au fost în puse in imposibilitatea de a atrage investiții în trecut. Aceasta are un impact enorm asupra dezvoltării economice locale. Deci, implicit nu se pune problema sa nu platesti fără a rezulta sancțiuni severe. Pe măsură ce datoriile cresc, mai mult din veniturile pe care le câștigă o țară sunt cheltuite pentru serviciul rambursării datoriei. Uneori, obligațiunile sunt emise doar pentru a refinanța vechile datorii. O țara care cheltuiește prea mult pentru refinanțarea datoriilor nu este diferită de o persoana normala. Din ce în ce mai puțini bani sunt disponibili pentru a face alte lucruri.
Prin urmare, guvernele nu doresc sa nu poata face platile pentru datorii sau să se împrumute în mod excesiv.
Amploarea acestei probleme a datoriei a fost exemplificată de economiști și de
ecologistul Vandana Shiva într-o descriere a modului în care 50 de miliarde de dolari anual intră in ajutorul acordat națiunilor sărace de catre Occident este mai mult decât compensat de cei 500 de miliarde în plăți anuale de dobânzi care vin din țările în curs de dezvoltare înapoi în lumea dezvoltată pentru a plăti proiecte de reformă in dezvoltarea economică, precum baraje și megaproiecte hidroelectrice de valoare îndoielnică

Perpetuumul sclaviei fiscale și a datoriilor

De decenii, guvernele și oamenii lumii au existat ca slujitorii unei economii defectuoase a datoriilor-bani, ca roţile dinţate ale unui utilaj cu cei mai mulţi neştiind efectul net general al acestuia. Se pare că asa cum a fost proiectata maşinaria economica din ultimele decenii , predominant a deservit scopului bancherilor de acumulare de avere. Ca urmare a sistemului bani-datorii, de cămătărie și alte mecanisme financiare, acționarii (proprietarii) sistemului bancar şi corporativ global au acumulat cantități cu adevărat mari din bogăția lumii în ultimele decenii.
Pe lângă plata pentru nevoile umane fundamentale precum hrana și
adăpost, societatea civilă trebuie să lucreze continuu pentru a crea suficienți bani pentru a plăti creditele ipotecare, împrumuturile și „dobânda” la banii din care i-au creat băncile din nimic. Societatea civilă este, prin urmare, cooptată în mod natural în producţie,locuri de muncă și servicii ale sistemului de creștere economică a PIB și este adesea păstrata ferm pe această bandă de alergare a existenței pe viață prin imperativul de a-si plăti pentru ‘datoriile’.
Banii din impozitul pe venit colectați de guverne de la oameni sunt unul dintre
metodele utilizate pentru deservirea datoriilor pe care guvernele le datorează către sistem financiar international– bani care au fost creaţi iniţial în întregime din nimic
de către băncile centrale.
„Impozitul federal pe venit a fost instituit special pentru a constrânge contribuabilii să plătească dobânda datorată băncilor la datoria federală. Dacă masa monetară ar fi fost creata de guvern mai degrabă decât împrumutata de la bănci care a
creat-o, impozitul pe venit ar fi fost inutil. … Există o ieșire din această mlaștină. Primii colonişti americani au găsit-o și așa a făcut si Abraham Lincoln și alți lideri naționali: guvernul poate să reia puterea de emitere a banilor de la bănci. „- E.H. Maro,autorul cărții „Reteaua Datoriilor”

„Există două moduri de a cuceri și de a înrobi o națiune. Unul este prin
sabie. Celălalt este prin datorii.” - Președintele SUA John Adams

4. Oricine controlează procesul de creare a banilor controlează lumea

Piramida controlului

În ultimele decenii, un grup mic de oameni extrem de bogați,megabancile private si megacorporatiile pe care le conduc au castigat si si-au consolidate controlul asupra marii majorități a bogăției financiare a lumii,asupra resurselor, cum ar fi aprovizionarea cu energie și alimente, și asupra sistemelor politice guvernamentale internaționale. Aceasta înseamnă că multe aspecte ale vieții noastre sunt
în realitate controlate dintr-o sursă bănească nu dintr-o sursă democratică.
Această captare a puterii a fost obținută nu prin crearea de mai multă valoare, ci controlând pe deplin sursa banilor și lumea finanțelor.
A existat o piramidă de control. Cu cât mergi mai sus, cu atât te apropii mai mult
de sursa creării banilor. La nivelul cel mai de jos suntem cei cu vietile noastre de zi cu zi. La următorul nivel se află guvernele. Aceștia sunt oameni cărora li se dă
monopol asupra forței de munca să o folosească pentru a o impozita și controla fie ca suntem sau nu de acord.
Alegerea noilor lideri ai guvernului prin democrația reprezentativa este o iluzie a puterii oamenilor. Vastele sisteme de reglementare ale
guvernul, în esență, nu se schimbă niciodată.
Dar cine controlează guvernele? Nu oamenii națiunilor sunt cei care controleaza
guvernele , acest lucru este dovedit de salvarile bancare din Europa după 2008. Nu a existat un referendum pe această

temă, guvernele pur și simplu s-au conformat dorințelor private ale corporatiilor bancare internaţionale.
La următorul nivel în sus sunt mega-corporaţiile şi la următorul nivel dincolo
de el este cartelul bancar mondial deținut privat. De-a lungul deceniilor mega-corporaţiile au dobândit resursele lumii și au controlat piețele. Pentru a face acest lucru, aveau nevoie de acces la bani ieftini. Mega-corporaţiile au primit împrumuturi cu dobanzi speciale de la mega-bănci.Putem concluziona că cei care controlează mega-băncile controlează în cele din urmă mega- corporaţiile.

Sistemul privat bani-datorii (datorii create cu bani emisi de banci centrale detinute privat care valoreaza exact cat folia de polimer din care sunt facuti) este un sistem de putere si control.

Următoarele citate ilustrează semnificaţia controlului asupra sistemului de creare a banilor:
„Dă-mi controlul asupra banilor unei naţiuni şi nu-mi pasă cine face legile.”
- Atribuit lui Mayer Amschel Rothschild (bancher)
„Cine controlează volumul de bani din orice țară este stăpân absolut al întregii industrii şi comerțului.. când îți dai seama că întregul sistemul este foarte uşor de controlat, într-un fel sau altul, de câțiva barbati puternici de la vârf, nu va trebui să vi se spună de unde provin perioadele de inflaţie și criza .” - James Garfield (al 20-lea președinte al S.U.A. asasinat in 1881).
„… bancherii conduc lumea prin datorii, care sunt banii pe care îi creează
din nimic.Ei au nevoie de guvernul mondial pentru a se asigura ca nici o țară
nu opreste platile sau încearcă să ii răstoarne. Atâta timp cât bancherii privați, în loc de guverne, creaza bani, rasa umană este condamnată. Aceşti bancheri şi
aliaţii lor au cumpărat totul și pe toți.” – Henry Makow,autor

Această paradigmă a creșterii PIB-ului combinata cu sistemul bani-datorii la nivel mondial este atât de răspândit încât influenţează semnificativ tipul de societate în care trăim şi cum funcţionează. Impune un tip de lanţ invizibil asupra libertății
societăţii, deoarece oamenii sunt în mod constant inlanțuiti nevoii de a munci
mai mult să plătească dobânzile la datoriile lor.
„Așa-numita" importanţă a creșterii PIB-ului și a activității economice este introdusa în conștiința publică prin intermediul guvernului,al „relațiilor publice" corporative și contactele lor în rețelele vaste de știri TV, ziare, şi instituţii media. Este puţin probabil să auziţi menţionat sau discutat la vreun post TV corporativ sau mass-media realitatea că fără cresterea continua a PIB ,sistemului bancar internațional „privat" probabil să nu primească plăţile de dobândă pe care le solicită pentru banii datoriilor pe care îi împrumută creati din nimic guvernelor, corporaţiilor şi indivizilor. Astfel de discuţii ar putea arunca o lumină asupra realității că sistem bancar privat care controlează crearea de bani și creditarea este, prin urmare, factorul motrice care creează tipul de societate
in care traim.
După cum s-a discutat deja, Sistemul Federal de Rezerve este proprietate privată - acționarii sunt bănci private mari .Această putere de a crea bani din nimic și percepe dobândă pentru toată lumea pe ei este efectiv puterea de a controla această lume. Faptul că această putere imensă e in mâinile persoanelor fizice/familiilor private care au deţinut şi controlat activitatea bancară de generaţii este un fapt despre care aproape că nu veți auzi niciodată pe rețele media corporative din lume – 96% dintre acestea sunt acum deținute și controlat de șase mega-corporații (National Amusement,Disney,Time Warner,Comcast,NewsCorp,Sony) . Nu este nevoie de multe cercetări pentru a vedea că aceste mega-corporații sunt deținute și

controlate de persoane cu conexiuni la sistemul bancar privat.
Majoritatea mass-media este controlata de mari grupuri industriale şi bănci,influenţa corporativă a băncilor şi a comunităţii financiare asupra mass-media corporativă depăşeşte cu mult pe cea a societăţii civile.

Cine deţine băncile şi companiile de administrare a activelor deţine lumea?

Statisticile Băncii Mondiale arată că aproape fiecare guvern naţional al lumii datorează mari sume in datorii şi, prin urmare, a fost în în servitutea datoriilor faţă de sectorul bancar şi financiar internaţional. Valoarea sumelor din dobânzilor primite pentru datoria la nivel mondial de-a lungul deceniilor este uimitor de vasta. Având în vedere suma mare de bani cu care băncile au fost plătite ca dobândă în ultimele decenii şi imposibilitatea ca aceste datorii sa fie vreodată plătite în totalitate, cu siguranţă este timpul să aibă loc o discuţie publică pe scară largă despre unde se duc de fapt aceşti bani şi cine beneficiaza de ei? adică cine sunt principalii proprietari privaţi ai băncilor şi ai sistemului financiar corporativ?
E.H. Brown, preşedintele Institutului Bancar Public din SUA afirma ca:
„ Sistemul Federal de Rezerve (FED) este deţinută de un consorţiu de bănci private, dintre care cele mai mari sunt Citibank şi compania JPMorgan Chase. Aceste două mega-băncile sunt pietrele de temelie financiare ale imperiilor construite de J.P.Morgan şi John D. Rockefeller, „Baronii tâlharilor” care au orchestrat Actul Rezervei Fedrale din 1913… „Rezerva Federală” este de fapt o instituţie independentă,corporaţie privată . Este formată din douăsprezece
bănci regionale ale Rezervei Federale deţinute de mulţi membri ai bancilor comerciale…. Sistemul Federal de Rezerve din New York deţine majoritatea

acţiunilor.. În 1997, Sistemul Federal de Rezerve din New York a raportat că cei mai mari trei membri ai sai au fost banca Chase Manhattan, Citibank şi Morgan Guaranty Trust Company.. Citigroup este piatra de temelie a imperiului Rockefeller" – E.H. Brown, autorul cărţii „Reteaua Datoriilor".

Banca centrală a Rezervei Federale (cunoscută ca pur şi simplu „FED") este deţinută de către băncile comerciale private, dintre care cele mai mari sunt Citibank şi Compania J.P.Morgan Chase. Aceste două bănci fac parte din imperiile construite de J.P.Morgan şi John D. Rockefeller, care au orchestrat legea Rezervei Federala din 1913. „Rezerva Federală" este de fapt o corporatie privata independenta, . Băncile private deţin acţiunile Rezervei Federale. Acest lucru a fost explicat mai detaliat în cazul Lewis împotriva Statelor Unite din 1982 , unde instanţa a spus:

„Fiecare bancă a Rezervei Federale este o corporaţie separată deţinută de bănci comerciale din regiunea sa. Băncile comerciale care deţin acţiuni aleg două treimi din consiliul de administraţie al fiecărei bănci, format din nouă membri."

Reţineţi, de asemenea, comentariile congresmanului Charles McFadden, preşedintele Comitetul bancar şi valutar al Camerei,din 10 iunie 1932:

„Unii oameni cred că Sistemul Federal de Rezerve sunt institutii ale guvernelor din Statelor Unite. Nu sunt... sunt monopoluri private de credit care pradă poporul S.U.A. în folosul lor ,al excrocilor domestici si străini,bogati si pradand prin împrumuturi... Aceste douăsprezece monopoluri private de credit au fost impuse în mod înşelător asupra tarii de bancherii care au venit aici din Europa şi ne-au plătit ospitalitatea prin subminarea instituţiilor noastre americane... Devastarea

Statele Unite ale Americii de către FED este cea mai mare crimă din istorie. Orice efort are a fost făcut de FED să-şi ascundă puterile, dar adevărul este că FED
a uzurpat guvernul. Controlează totul aici şi controlează totul in relaţiile externe. Face şi desface guverne după bunul plac." –Congresmanul Charles McFadden.
Acţionarii majori ai băncilor comerciale sunt alte bănci ,societăţi de administrare a activelor şi trusturi. De exemplu,societatea de administrare a activelor compania Blackrock deţine pachete mari de acţiuni în mega-băncile Morgan Stanley
şi JP Morgan Chase şi alte bănci ,iar aceleaşi băncile deţin acţiuni majore la Blackrock. Lista acţionarilor este diversificata între diverse active financiare deţinute private si corporaţii de management(trusturi). În esenţă, toate aceste diverse entităţi financiare sunt interconectate şi stăpâne una asupra alteia –actuala ortodoxie bancara private mondiala este o entitate mare care se auto-întăreşte sub
tentaculele multor corporaţii financiare.
Un studiu a fost realizat la Institutul Federal Elveţian de Tehnologie din Zurich, Elveţia, privind relaţiile dintre 37 de milioane companii şi investitori din întreaga lume, care spune ca există o „super-entitate",doar 147 de mega-corporaţii strâns unite care controlează 40% din totalul economiei globale şi toată proprietatea lor era deţinută de alţi membri ai super-entitatii. Potrivit lui James B. Glattfelder, unul dintre autorii studiului:
„De fapt, mai puţin de 1% dintre companii au reuşit să controleze 40
la sută din întreaga reţea",
Majoritatea erau instituţii financiare şi includ Barclays Bank, JPMorgan
Chase & Co şi The Goldman Sachs Group. Jucătorii dominant par să fie familiile bancare pentru care operează servicii bancare private de generatii. Implicarea anumitor familii bancare în sistemul privat bancar de generaţii este menţionat în cărţi, inclusiv „Reteaua Datoriei" de E.H.

Brown, preşedinte al Institutului Public Bancar din SUA. Familii care sunt adesea menţionate în legătură cu industria bancară includ dinastia bancară Rothschild (asociată cu US Trust deţinut de
Bank of America), imperiul mondial al afacerilor Rockefeller (asociat cu Citigroup), Schiff's, Morgan's ,(asociat cu Morgan Stanley, etc.), şi familia Warburg.
Scriitorul Dean Henderson spune în articolul sau:
„Cei patru călăreţi ai băncilor (Bank of America, JP Morgan Chase,
Citigroup şi Wells Fargo) deţin cei patru călăreţi ai petrolului (Exxon Mobil,
Royal Dutch/Shell, BP şi Chevron Texaco); în tandem cu Deutsche
Bank, BNP, Barclays şi alţi giganţi europeni din vechime.Monopolul asupra economiei globale nu se termină cu detinerea petrolului. Conform raportului companiei din formularul 10K(formular care cuprinde istoricul corporaţiei, situaţiile financiare, câştigul pe acţiune şi orice alte date relevante) către SEC(Comisia pentru Bursă şi Valori Mobiliare a SUA)**,** cei patru călăreţi ai sitemului bancar se numără printre primii zece deţinători de acţiuni la aproape orice companie din Indexul Standard&Saracie 500...
Un depozit important pentru bogăţia oligarhiei globale care deţine
aceste holdinguri bancare este US Trust Corporation – fondată în 1853
şi acum deţinut de Bank of America. Un director recent si administrator onorific
a fost Walter Rothschild. Alţi directori au inclus Daniel Davison de la JP Morgan Chase, Richard Tucker de la Exxon Mobil, Daniel Roberts de la Citigroup şi Marshall Schwartz de la Morgan Stanley.
În plus, potrivit Ellen Brown, preşedintele Institutului Public Bancar din SUA o companie de administrare a activelor, cum ar fi Blackrock, deţine literalmente o mare parte din SUA şi din lume. Ea afirmă:

„BlackRock are o participaţie de control în toate corporaţiile majore din
Indexul Standard&Saracie 500,dar pretinde că nu „deţine" fondurile. Acţionează doar ca un fel de „custode" pentru investitorii săi – sau cel puţin aşa susţine. Dar BlackRock şi
alte 3 mari ETF-uri (Fonduri de Investitii) votează acţiunile corporaţiilor;
deci din punct de vedere al managementului, ei sunt proprietarii. Şi cum se
observa într-un articol din 2017 de la Universitatea din Amsterdam intitulat
„Aceste trei firme deţin America corporativă " ei votează 90% din timp în favoarea conducerii."
Într-o recenzie din 2018 intitulată „Blackrock – Compania care detine lumea" un grup de cercetare multinaţional numit Investigheaza Europa
a concluzionat că BlackRock „subminează concurenţa prin deţinerea de acţiuni
în companii concurente".
Acţionarii principali ai Blackrock sunt toţi mega-bănci şi corporatii financiare
cum ar fi Bank of America, JPMorgan Chase, Citi Group, Wells
Fargo and Company, Morgan Stanley şi alte diverse alte bănci . Deci, băncile comerciale private deţin Blackrock şi alte companii importante de administrare a activelor care deţin cea mai mare parte a lumii.
În plus, corporaţia privată Blackrock gestionează acum trilioanele de dolari din salvarea de la Rezerva Federală vezi subcapitolul „2020 – o alta salvare bancară de pe Wall Street sub acoperirea unui virus".Autoarea Karen Hudes, care a lucrat în departamentul juridic al Bancii Mondiale mai bine de 20 de ani, a citat studiul elveţian de mai sus în timpul unui interviu cu revista Noul American subliniind că un grup mic de entităţi, în mare parte instituţii financiare şi mai ales banci centrale, exercită o influenţă masivă asupra economiei internaţionale din culise. Potrivit

lui Hudes, „Ceea ce se întâmplă cu adevărat este că resursele lumii sunt dominate de acest grup”, şi ca acesti „acaparatorii corupţi de putere” au reuşit să domine şi mass-media.
Potrivit lui Hudes, acestia domină şi organizaţiile care controlează crearea şi fluxul de bani din întreaga lume şi controlează practice finanţele practic oricărei naţiuni din lume. Aceste organizaţii include Banca Mondială, FMI şi băncile centrale, cum ar fi Rezerva Federală,institutii nealese si care nu dau socoteala vreunui guvern.
Un număr relativ mic de familii pare să fi avut o cota masiva de proprietate asupra sistemului bancar mondial – se pare că aceasta conexiune nu este publicată în mass-media corporativa din lume deoarece de decenii media din lume a fost achizitionata de aşa-zisele elite care controlează băncile. Autoarea E.H. Brown şi preşedinta al Institutului Bancar Public precizează că: „Secretul a fost păstrat pentru ca baronii tâlhari să-şi folosească monopolul asupra banilor pentru a cumpăra mass-media, institutii educaţionale şi alte mijloace de informare publică. În timp ce Rockefeller cumpăra universităţi, şcoli de medicină şi Enciclopedia
Britannica, Morgan a cumpărat ziare... Până în 1983, cincizeci de corporaţii
deţineau jumătate sau mai mult din afacerea media. Până în 2000, acest număr s-a
redus la şase corporaţii, direct interconectate între ele şi cu marile bănci comerciale.
Dintr-o perspectivă istorică, se pare că vechile familii bancare din Europa
au fost familiile care au fost implicate în mercantilism(o formă de naţionalism economic într-o economie planificată cu monopoluri ale căror privilegii sunt acordate şi reglementate de stat, bazându-se pe un sistem politic opresiv) şi negot comercial(transportul de mărfuri dintr-o ţară străină într-o altă ţară străină implicând un intermediar),iar unele erau familii aristocratice sau

asociate cu aşa-numitele familii aristocratice. Potrivit lui Gerald Krefetz, autorul cărţii „Evreii şi
Bani. Miturile şi realitatea”, mulţe erau familii evreieşti .

Implicarea evreiască istorică şi actuală în domeniul bancar şi sectorul financiar

În încercarea de a descrie proprietatea sectorului bancar şi financiar
ar fi neglijent să nu examinăm, pe scurt, istorica şi actuala implicarea a evreilor
Potrivit unui articol al
organizaţia Invatatura mea evreiasca, care face parte din cea mai mare organizaţie non-profit, organizaţie media evreiască neconfesională din America de Nord:
„Ideea că evreii se pricep la facut bani este unul dintre cele mai vechi stereotipuri. Dar este incontestabil că evreii sunt bine reprezentaţi în finanţe
şi afaceri... Ca şi în cazul multor stereotipuri, acesta îşi are originile in faptul ca ...
Evreii au fost asociaţi cu împrumutul de bani de cel puţin un mileniu...
Presupusul control evreiesc al sistemului financiar global - o caracteristică a ce
unii numesc antisemitism economic - a fost o temă majoră în războiul lui Hitler
împotriva evreilor europeni.. În plus, teologia creştină medievală a susţinut ca
acea percepere a dobânzii (cunoscută sub numele de cămătă) era păcătoasă, ceea ce i-a tinut departe pe mulţi creştinii de la a deveni finanţisti. Terenul a ajuns astfel să fie dominat de către evrei”
În 2020, surse online, cum ar fi Wikipedia, arată că o parte semnificativă
dintre familiile bancare, băncile private şi firmele financiare de astăzi sunt
evreiesti, deţinut de evrei sau fondate de evrei. Potrivit Wikipedia, acestea

include familia Rothschild ,Warburg's ,Goldman Sachs ,Banca familiei Oppenheim (a devenit o subsidiară a Deutsche Bank în 2009) şi binecunoscutele case tradiţionale evreieşti bancare de investiţii, cum ar fi Lehman Brothers, Lazard Freres, Salomon Brothers, Bache & Co. şi Cantor/Fitzgerald .De exemplu, conform autorul economist evreu Stephen Silbiger :„Printre deţinătorii de capitaluri ale investiţiilor bancare şi de tranzacţionare evreiesti de pe Wall Street sunt sute de milionari evrei... Deşi cifrele exacte pentru numărul de evrei nu sunt disponibile, fără îndoială au un rol de lider şi disproporţionat pe Wall Street... Există o lunga lista de antreprenori evrei de pe Wall Street care, ca grup, au fost influenti în schimbarea sistemului economic american.
O carte interesantă care descrie influenţa şi implicarea extinsă
a familiilor şi a indivizilor evrei de pe Wall Street, hub-ul investitiilor din S.U.A. este „ Noul Grup". Schimbarea gărzii evreieşti pe Wall Street' de autorii Judith Ramsey Ehrlich şi Barry J. Rehfeld. Din moment ce din anii 1800, „Vechiul Grup" a familiilor de bănci germano-evreiesti (Seligmans, Lehmans, Goldmans, Sachs, Warburgs, Schiffs, Loebs şi colab.) predominase domeniul. Potrivit lui Ehrlich şi Rehfield, un „Nou Grup " de evrei de la al Doilea Război Mondial incoace a luat parţial locul „Vechiului Grup" de familii bancare evreiesti:
„Puterea economică din America şi Wall Street era în schimbare... Feţe proaspete
au aparut de parcă ar răspunde unui apel... Erau copiii şi nepoţii italienilor, irlandezilor, polonezilor şi altor europeni care nu erau de ascendenţă anglo-saxonă. Dar mai ales erau evrei."
Aspecte ale istoriei implicării evreilor în domeniul financiar şi bancar sunt
descrise şi în cartea „Istoria germano-evreiască în vremurile moderne",
publicata de editura Columbia University, care afirmă:

„Profitul evreiesc din războaie era atât de răspândit în secolul al XVI-lea și
al XVII-lea că „nu s-a purtat nici un război în Germania” fără finantarea evreilor,”
Comentatorul evreu francez, Bernard Lazare, a remarcat inclinatiile evreilor la nivelul inalt al finantelor pana la sfarsitul anilor 1800 dupa cum urmeaza:
„Omul din clasa de mijloc inferioară, micul negustor pe care
speculaţiile probabil l-au ruinat are idei mult mai clare de ce este un
antisemit. El ştie ca speculaţiile nesăbuite [ale finanţatorilor],si cu ele
panica care le însoţiteste, au fost nenorocirea lui şi pentru el, cei mai formidabili
jongleri ai capitalului, cei mai periculoşi speculatori, sunt evreii; ceea ce e,
într-adevăr, foarte adevărat.”
Nu există nicio îndoială că istoria implicării și influenței evreieşti în
sectorul financiar este un subiect controversat, deoarece pare să fi evocat
tip de sentiment descris mai sus de Bernard Lazare.
Cercetând această carte, se pare că există diferite ramuri ale iudaismului
astăzi (Ortodoxa, Conservatoare și Reformista sau Progresista și că există diferite școli de gândire politică evreiască. Conform site-ului Invatatura mea Iudaica există și diferite tipuri de etnii evreieşti, inclusiv Ashkenazi (din Khazaria),
sefardă, Mizrahi).
Potrivit Wikipedia ,gândirea politică evreiască a fost împărţit în patru ere: biblice (înaintea stăpânirii romane din vremea când Biblia a fost întocmit în forma scrisă), rabinică (din aproximativ 100 î.Hr. până în 600 d.Hr. și bazat în principal pe Talmud), medievala (de la aproximativ 600 d.Hr. până la 1800 d.Hr.) și moderna(secolul al XVIII-lea până în zilele noastre). Wikipedia spune:

„Relația dintre iudaism și politică este un subiect istoric complex și a evoluat în timp concomitent cu ambele schimbări din interiorul societatii evreiesti și practicii religioase și schimbările în societatea generala a locurilor în care locuiesc evrei.”
Având în vedere că pare să existe o varietate de ramuri diferite ale Iudaismului modern și o varietate de gândire politică în iudaismul modern actual, cred că ar fi incorect din partea mea să dau o concluzie în ceea ce privește „influența evreiască generală” (deoarece există diferite variante de iudaism).
Este de remarcat faptul că unii comentatori din zilele noastre susțin că există un accent iudaic pe unitatea etnocentrică și controlul economic monopolist și au considerat că acesta este un fundament al istoriei diasporei evreiești care iese la suprafață și reapare de-a lungul secolelor, de exemplu, cartea „Când
Victimile Dicteaza - O critică a preeminenței evreiești în America” publicata pe
site-ul web „Cine controlează America?” .Mai mult, conform autorului J.O. Hertzler, autorul cărții „Sociologia antisemitismului de-a lungul istoriei”, de-a lungul istoriei evreii au fost adesea expulzați „din cauza ca guvernează cauzelor economice”, iar după autorii Richard Siegel și Carl Reims, au fost expulzați în masă din orașe și provincii chiar și din țări întregi de multe ori în istoria lor .
De asemenea, este interesant că unii comentatori, printre care jurnalistul Benjamin
Fulford, care provine dintr-o familie de evrei, susține că iudaismul a fost infiltrat
în vremurile trecute de către un grup cunoscut sub numele de mafia Khazariană (KM). Acesti comentatorii susțin că KM folosește alte grupuri pentru acoperire și nu sunt evreii originali din vremurile biblice, ci sunt sindicatul crimei organizate Mondial care s-a infiltrat profund în sistemul bancar mondial; a deturnat instituțiile politice ale Statelor Unite; și este specializat în infiltrarea și pervertirea religiilor

precum iudaismul, creștinismul și unele părți ale islamului .

Banca privată a Sistemului Rezervei Federale

În 1913, președintele american de atunci Woodrow Wilson a semnat o legislație a bancherilor J.P. Morgan, John D Rockefeller și Paul Warburg, carora le-a înmânat puterea de a tipări bani luand acest privilegiu guvernului SUA si la înmânat intereselor private. A fost promulgata la 23 decembrie 1913 și a devenit cunoscuta sub numele de legea Rezervelor Federale(Federal Reserve Act). Aceasta a fost o lovitură de stat majoră a bancherilor internaționali. Potrivit autorului, E.H. Brown, s-a crezut că dreptul guvernului de a emite bani nu a fost predat băncilor, totuși:
„Proiectul de lege a fost adus cu trei zile înainte de Crăciun, când era Congresul era preocupat de plecarea de sărbători. Formularea legii era atât de obscură incat nimeni nu i-a înțeles cu adevărat prevederile ... dar în timp ce masa monetară națională ar fi tipărită de Biroul de Gravură si Imprimare al SUA, ea ar fi emisa ca o obligație sau o datorie a guvernului, către Sistemul Rezervei Federală (FED)privat cu dobanda... Se spune că președintele Wilson a spus înainte de a muri: „Fără să vreau, mi-am ruinat țara".
Sistemul Rezervei Federală nu a fost niciodată auditat. Diverse videoclipuri ,documentare,descriu operațiunile Rezervei Federale și sunt disponibile online, precum „Stapanii Banilor" și seria „Banii ca Datorie". Mai jos sunt câteva citate ale politicienilor și autorilor referitoare la Sistemul Rezervei Federală.
„Președintele Abraham Lincoln s-a întors la sistemul colonial al Guvernului de a emite bani în timpul Războiului Civil; dar a fost asasinat;

iar bancherii au reluat controlul asupra maşinii de facut bani. Lovitura de stat tăcută a facţiunii de pe Wall Street a culminat cu trecerea legii
Rezervelor Federale din 1913, lucru pe care l-au realizat prin inducerea în eroare.. a catorva congresmani să creadă că Rezerva Federală este de fapt federală...
Astăzi, dezbaterea asupra cine ar trebui să creeze masa monetară este rar
auzita.. puţini oameni chiar îşi dau seama că este o problemă..Păpuşarii care lucrează la maşinile de printat bani erau mai vizibili în anii 1890 decât sunt astăzi, în mare parte pentru că nu reuşiseră încă să cumpere mass-media şi sa încolţească opinia publica." – E.H. Brown, autorul cărţii „Reteaua Datoriilor.
Sistemul rezervelor federale este banca centrală din SUA, acţiunile sale nu pot
fi anulate de guvern. Bancnotele emise de FED sunt create din nimic fara a fi garantate cu aur sau argint. A început în 1913 când:
„Legea Rezervei Federale le-a permis bancherilor puternici să uzurpe autoritatea crearii de bani cu încălcarea articolului I, secţiunea 8 din Constituţie, care dadea numai Congresului puterea de a crea „moneda şi reglementa valoarea acesteia". După aceea, bancherii puternici şi-au folosit controlul asupra banilor, creditului şi datoriilor pentru imbogatire, finantare şi coluziune cu Congresul şi administraţiile sale pentru a implementa legi care să ii favorizeze. Ca rezultat, decenii de dereglementari, externalizari, financiarizare economică,urmate de capitalismul de cazinou, producând bule de active, niveluri record ale datoriei naţionale şi ale şomajului de dimensiuni mult mai mari decât cifrele raportate, manipulate pentru a arăta mai bine. După criza financiară a izbucnit la sfârşitul anului 2007, vremuri şi mai grele au părăsit principala strada din Manhatan(Bursa de valori) în stadiile incipiente ale unei depresii, cu refacere pură iluzie. Contagiunea datoriilor de astăzi a scăpat de sub control, la nivel global. Wall Street

a primit trilioane de dolari din banii contribuabililor într-o încercare disperată de a socializa pierderile profiturilor private pentru a pompa viaţa înapoi în aceste cadavre prin suflarea bogăţiei publică într-un sector financiar muribund,favoritii corporativi eşuati şi aristocraţia Americii. În timp ce Wall Street se laudă că si-a revenit, America industrială continuă să explodeze. Locuri de muncă bine plătite sunt exportate. Perspectivele economice se erodează. Se impune austeritatea, fără ca nimeni să ştie cum să revigoreze o creştere stabilă şi durabilă pe termen lung." – Stephen Lendman Autorul cărţii „Cum Wall Street excrocheaza America"
„Când tu sau eu scriem un cec, trebuie să existe fonduri suficiente la noi in
cont pentru a scrie cecul, dar când Rezerva Federală scrie un cec nu există nici un depozit bancar care să garanteze acel cec. Când Rezerva Federală scrie un cec creează bani." – Banca Rezervei Federală din Boston
„FED este o agenţie independentă, asta înseamnă practic că nu există
altă agenţie guvernamentală care poate anula acţiunile pe care le întreprindem -
ce relaţii sunt (între preşedintele FED şi preşedintele SUA) sincer nu contează." - Alan Greenspan (fost preşedinte FED)

Banca de Decontări Internaţionale controlează toate bancile centrale

Banca Reglementelor Internaţionale**(**Banca de Decontări Internaţionale**)** din Elveţia este banca centrală a tuturor băncilor centrale şi este practic imuna la legile tuturor guvernelor naţionale. Autorul Michael Synder a subliniat că „chiar şi Wikipedia admite că nu este responsabila în faţa nici unui guvern naţional . Există 58 de bănci centrale globale aparţinând BRI şi aceasta are mult mai multă putere asupra economiilor mondiale decât orice politician.

Bancherii centrali ai lumii se adună pentru întâlniri la BRI și iau decizii care afectează fiecare persoană din lume și totuşi niciunul dintre noi nu are vreun cuvânt de spus în ceea ce se întâmplă. Potrivit autorului Michael Synder: „Banca Reglementelor Internaționale este o organizație care a fost fondată de elita globală și funcționează în beneficiul lor și se dorește a fi pietra de temelie a emergenței unui sistem economic mondial... Puterile capitalismului financiar au avut un alt scop de anvergură, nimic mai puțin decât crearea unui sistem mondial de control financiar în mâini private capabile să domine sistemul politic al fiecarei țară și economia lumii în ansamblu. Acest sistem a fost fondat să fie controlat în mod feudalist de către băncile centrale ale lumii acționând în mod concertat, prin acorduri secrete la care s-a ajuns prin întâlniri și conferințe private. Apogeul sistemului urma să fie Banca pentru
Reglementări internaţionale din Basel, Elveţia, o bancă privată deţinută și
controlate de băncile centrale ale lumii, care erau ele însele corporatii private. Și exact asta avem astăzi. Avem un sistem „neo-feudalist" în care ne aflăm toţi și guvernele noastre naţionale si este aservit datoriilor.
Acest sistem este guvernat de băncile centrale și de Banca Reglementelor Internaţionale și transferă sistematic bogăția lumii din mâinile noastre în mâinile elitei globale.
În plus, publicul larg din toate tarile are foarte puţin conștientizarea acestui lucru,toate acestea se întâmplă deoarece elita globală controlează și ceea ce vedem,
ce auzim, și ce gândim. De exemplu, există doar șase mega-corporaţii care controlează mai mult de 90 la sută din știri și divertisment în Statele Unite.

5. Ciclul Prosperitate -Criza-Salvare care plasează Naţiunile in datorii

Acest capitol oferă câteva detalii despre:
► Etalonul aur, derivate și relaxarea cantitativă

► Ciclul prosperitate-criza-salvare (sau mai precis declarat o „înșelătorie”)
impuse statelor naționale de sistemul bancar
► Crizele create de sistemul privat bancar din 2008 in Islanda, Grecia, Cipru şi Irlanda.
Cum a ajuns soluția la o criză bancară din sectorul privat din Irlanda la
reduceri ale finanţarilor serviciilor publice, adică austeritate nedreptă asupra oamenilor? Soluția nouă luată de islandezi
► Cine este cu adevărat FMI(Fondul Monetar International)?
► 2020 – o alta salvare bancară de pe Wall Street sub acoperirea unui virus.

Aspecte suplimentare ale sistemului monetar şi financiar

Următoarele sunt o scurtă descriere a câtorva aspecte suplimentare ale
sistem monetar şi financiar care va permite o mai bună înțelegere a
naturii din ce în ce mai precară a sistemului economic şi monetar de-a lungul
ultimelor decenii.

Dolarul american scos din standardul aur – petrolul vândut doar în dolari americani

Este de remarcat faptul că din 1971 dolarul american a fost scos din standardul aur.
De atunci dolarul nu a mai fost susţinut de nimic. Cum peste 60% din toate rezervele valutare ale băncilor străine sunt susţinute de dolarul american aceasta înseamnă că din 1971 aceste rezerve valutare sunt, în esență, susţinute de nimic tangibil. Când FED creează bani prin urmare, banii țărilor valorează mai puțin, datorită creşterii ofertei mondiale de dolari SUA. În plus, este de remarcat faptul că

FED a creat trilioane de dolari în ultimii ani, unele țări, cum ar fi Rusia și China, si-au vândut rezervele de dolari americani și au cumpărat aur.
Potrivit lui E.H. Brown, autorul cărții „Reteaua Datoriior”: „După ce prețul petrolului a crescut brusc de patru ori în 1974... o afacere cu petrol a fost conceputa de interesele americane cu familia regală a Arabiei Saudite...
În mod evident, înțelegerea a fost intermediată de secretarul de stat american Henry Kissinger.
A implicat un acord din partea OPEC de a vinde petrol doar pentru dolari la schimb cu un acord secret al SUA pentru a înarma Arabia Saudită și a păstra
Familia regala Saudita la putere... Dolarul american care fusese anterior
susținut de aur era acum susținut de petrol... Țările importatoare de petrol din jurul
lumea au trebuit brusc să exporte mărfuri pentru a obține dolari pentru a-și plăti
facturile noi scumpe de import de petrol”.
O modalitate de a interpreta acest lucru este că, după acest acord, SUA , în esență,
importau petrol gratuit, iar toate celelalte țări transferau efectiv exporturile către SUA gratuit, deoarece dolarii americani au fost creaţi din nimic de către Rezerva Federală. Desigur,ca oamenii din S.U.A. trebuiau sa plătească pentru aceste bunuri băncile şi corporaţiile au realizat profituri uriaşe, ca rezultat.

Esecul derivatelor

Instrumentele derivate sunt instrumente financiare a căror valoare este legată de ceva. Acestea permit investitorilor și instituțiilor să parieze pe aproape orice,
de la rate ale dobânzii sau cursuri de schimb la mărfuri. Derivatele sunt
practic pariuri pe un rezultat viitor, cum ar fi prețul mărfurilor în creștere sau dacă o companie sau o agenție guvernamentală nu va putea sa restituie creditul și va da

faliment. Conform Preşedintelui Băncii Rezervei Federale din Kansas, Thomas M. Hoenig, din 1999 băncile mari s-au îndepărtat de activitatea de creditare în domenii precum derivatele.
„unii oameni foarte deştepţi spun că băncile mari nu se concentrează cu adevărat
mult pe afacerile de creditare ca si băncile mai mici. Mai exact, deoarece legea Glass-Steagall(Separarea băncilor comerciale şi de investiţii care interzicea firmelor de valori imobiliare,bancilor de investitii membre FED sa tranzacţioneze cu titluri neguvernamentale pentru clienţi,sa investeasca în titluri de valoare din categoria non-investment (diamante,opere de arta,etc) pentru ei înşişi, subscrierea sau distribuirea de valori mobiliare neguvernamentale,afilierea sau avand angajaţi in companii implicate în astfel de activităţi.) a fost abrogată în 1999, băncile mari au făcut multi bani din tranzacţionare cu active, valori mobiliare si imobiliare, instrumente derivate şi alte pariuri speculative,actiunile proprii ale băncilor şi în alte activităţi de generare de bani care nu au nimic de-a face cu funcţiile tradiţionale de depozit". – Sursa Wikipedia.
Observ că în 2008, Banca Reglementelor Internaţionale a raportat ca tranzacţionarea cu derivate s-a extins la 596 de trilioane de dolari, în timp ce PIB-ul total al lumii era de numai 60 de trilioane de dolari. Mecanismul este în mod clar o schemă piramidală care se poate prăbuşi într-o cascadă de falimente. Rolul derivatelor în criza bancară mondială din 2008 a fost bine documentată de diverşi autori .
„Până în decembrie 2007, aproximativ 681 de trilioane de dolari se aflau intr-un complex de pariuri cu risc ridicat cunoscute sub numele de derivate – de 10 ori producţia anuală a întregii economii mondiale. Aceste pariuri sunt finanţate de marile bănci din SUA şi sunt realizate în mare parte cu bani împrumutaţi, creaţi pe ecranul unui computer.
Derivatele pot fi şi au fost folosite pentru a manipula pieţele, sa jefuiasca

afaceriel şi sa distruga economiile concurente.” – E.H. Brown, autor
cartea „Reteaua Datoriilor”.

Relaxarea cantitativă

Când are loc un crash bancar semnificativ sau economia nu creează
suficientă creştere a PIB-ului pentru ca sistemul bancar să primească plăţi de dobândi, băncile centrale folosesc uneori „relaxarea cantitativă” creşterea fluxului de bani pentru stimularea economiei. Potrivit Băncii Angliei:
„Relaxarea cantitativă (QE) este o politică monetară prin care o bancă centrală
cumpără obligaţiuni guvernamentale sau alte active financiare pentru a injecta bani
în economie pentru a extinde activitatea economică.”
În acest proces, sunt create sume masive de şi mai mulţi bani- datorii din
nimic şi alocati băncilor. De exemplu, în 2009 Banca Angliei a anunţat măsuri pentru a preveni cea mai profundă prăbuşire de dupa anii 1930, când acesta
a dezvăluit planuri de a crea până la 75 de miliarde de lire sterline şi de a le injecta în economie . Potrivit unui raport Sky News din 5 noiembrie 2009,banii au fost creaţi „la atingerea unui buton”.

**Ciclul ,,Prosperitate -Criza-Salvare” impus statelor naţionale de către
sistemul bancar**

„Există două moduri de a cuceri şi a înrobi o naţiune. Unul este prin
sabie. Celălalt este prin datorii.” – Preşedintele SUA John Adams
Sistemul bancar poate şi controlează disponibilitatea creditului (adică

împrumuturile de bani). Poate extinde sau contracta disponibilitatea creditului unei naţiuni sau la nivel mondial. În ultimele decenii, cu cât mai mult credit este disponibil, cu atât este mai probabil ca o economie să crească (există şi alţi factori, inclusive disponibilitatea unei surse de energie ieftină, cum ar fi petrolul). Când disponibilitatea de credit este contractată/redusa de sistemul bancar masa monetară
se micşorează, disponibilitatea banilor pentru rambursarea împrumuturilor plus dobânda este redusă,încep să apară executări silite, iar economia începe să se diminueze mai degrabă decât sa creasca. Această extindere şi contracţie a creditului este cunoscută sub numele de ciclu de afaceri. E.H.Brown o descrie astfel:
„Atâta timp cât băncile continuă să facă împrumuturi cu dobândă mică, masa monetară se extinde şi afacerile cresc, dar când bula de credit devine prea mare,
banca centrală intră în acţiune pentru a o dezumfla. Ratele dobânzilor sunt crescute,împrumuturile sunt reduse, iar masa monetară se micşorează, forţând debitorii să intre in executare silita, livrându-şi casele la bănci. Acesta se numeşte
ciclul de afaceri de parcă ar fi o condiţie naturală precum vremea. De fapt, asta
este o caracteristică firească numai a unei scheme monetare în care banii
iau naştere ca o datorie către băncile private pentru rezerve la ceva ce a fost
împrumutat de mai multe ori.” - E.H. Brown, autorul cărţii „Reteaua Datoriilor”
„În ţările industrializate, între 18% (Suedia) şi 26% (Japonia) din
producţia totală a anului este redată în proiecte de investiţii. Dacă în vreun
an acesta cifră scade, economia riscă să intre într-o spirală descendentă.

Faptul că creșterea necesară poate fi realizată doar prin creșterea nivelului total al datoriei face ca economia să fie puternic dependentă de încredere.
Oamenii se împrumută atunci când sunt optimiști în ceea ce privește capacitatea de a plăti dobanda. Afacerile se împrumută atunci când doresc să se extindă. Încrederea în viitor este auto-împlinirea. La fel și lipsa acesteia. Economia deci
se mișcă constant între prosperitate și criza; este instabila din punct de vedere sistemic." -John Joplin și Roy Madron, autorii cărții „Democratii Gaiane"
Fără creștere, guvernele/țările nu pot rambursa dobânda la împrumuturi sau
obligațiuni primite de la finanțatorii internaționale și pot căuta (sau sunt presate
în) împrumuturi suplimentare sau așa-numitele „imprumuturi de salvare". Aceasta are ca rezultat mai multe datorii asupra guvernului, care apoi disperat prioritizează o creștere mai mare a PIB-ului pentru a plăti împrumuturile suplimentare plus dobanda. Este un cerc vicios sau capcană a datoriilor în care sistemul bancar întotdeauna învinge. Această situație poate fi critică atunci când o bancă privată comercială dntr-o națiune „eșuează" (adică devine insolvabila), În astfel de cazuri, banca este adesea „salvată" de către guvernul național. Pentru a finanța acest lucru, guvernul are adesea nevoie de un împrumut de la o instituție bancară privată internațională cum ar fi FMI sau BCE(Banca Centrală Europeană), sau chiar poate solicita finanțare suplimentară de pe piața internațională de obligațiuni.
„Țara falimentară trebuie să se împrumute de la băncile internaționale și
FMI, care impun o condiție de reducere a datoriilor prin care guvernul național
sa nu poata emite bani proprii. Dacă guvernul încearcă să-și protejeze
resurselor sau băncilor prin naționalizarea lor în beneficiul propriilor cetățeni, este marcat ca fiind comunist, socialist

sau terorist şi este înlocuit cu unul care este mai prietenos cu libera întreprindere.” – E.H. Brown, autorul cărţii „Reţeaua datoriilor”
Autorul Bob Djurdjevic asociază aceste cicluri, care au fost experimentate de multe ţări, la ceea ce el numeşte teroristii Noii Ordini Mondiale de pe Wall Street:
„Imperiul Noii Ordini Mondiale (NWO) care domina Wall Street-ul este
construit prin colonizarea altor ţări cu împrumuturi sau investiţii străine.
Când peştele este ferm pe cârlig, teroriştii financiari NWO trag curtina
lăsând victima fara nimic si implorând să fie salvata.Aici intră Fondul Monetar Internaţional (FMI). Retele de salvare sunt:privatizare, comerţ, liberalizare şi alte reforme de austeritate –printre ele confiscarea resurselor naturale ale ţărilor ţintă şi deturnate acestora elitelor – la fel cum a făcut Imperiul Britanic folosindu-se de
metode mai crude.” – Bob Djurdjevic, Chronicles Journal .

Rezumat al procesului prosperitate-criza-salvare

Procesul prosperitate – criza-salvare poate fi rezumat după cum urmează:
► Permite băncilor să creeze bani ca datorii cu dobândă scăzută
► Acest lucru duce la creditarea excesivă de către bănci
► Ratele scăzute ale dobânzii şi creditul abundent pot duce la o „bulă” a preţului caselor şi o graba oamenilor să urce pe scara locuinţelor(a se imprumuta pentru un comfort care nu il pot sustine financiar).
E.H. Brown a scris în 2007 (înainte de criza bancară din 2008):
„Bula imobiliară a fost aprinsă printr-o serie de evenimente cu risc ridicat,
modificări ale instrumentelor ipotecare, inclusiv împrumuturi cu rată variabilă care

a permis aproape oricui care ar inghiti momeala să se califice să cumpere o casă,
Până în 2005, aproximativ jumătate din toate creditele ipotecare din SUA erau cu dobândă „ajustabilă”. Cumpărătorii au fost prostiti de dobanzile ajustabile(uneori chiar dobanzi de 0% pe o perioada evident scurta) făcându-i să creadă că ar putea să-şi permită ipoteci care erau susceptibile să-i propulseze în datorii inextricabile si chiar in faliment. Plăţile ar putea creşte cu 50 la sută după 6 ani doar după termenii contractelor şi chiar cu 100% dacă ratele dobânzilor cresteau cu doar 2 procente în 6 ani... Băncile au scapat de aceste împrumuturi riscante,vânzându-le unor investitori imprudenţi ca „titlu asigurat de ipoteca”(mortgage-backed security (MBS).titluri de valoare’. dar când investitorii au descoperit că titlurile erau
infectaţe cu datorii „toxice” subprime(creditul ipotecar subprim permite bancii sa creasca dobanda datorita riscului ridicat al situatiei finaciare a clientului care altfel nu s-ar incadra conditiilor de a accesa un credit ipotecar prim), au renunţat să le mai cumpere, lasand băncile sa se bata pentru a gasi fonduri...
Băncile de pe Wall Street sunt ele însele bagate puternic în aceste credite ipotecare
precum şi în alte investiţii foarte riscante cunoscute ca „derivate”, care sunt practic pariuri secundare că un anumit activ va creşte sau nu. Derivate remarcabile,sute de trilioane de dolari, de mai multe ori masa monetară a lumii... piata derivatelor impreuna cu bula imobiliară dau semne clare de implozie, iar atunci când o vor face, băncile considerate prea mari pentru a eşua se vor aştepta a fi salvaţe de consecinţele aventurilor lor riscante la fel cum s-a intamplat în trecut...” - E.H. Brown, autorul cărţii „Reteaua Datoriilor” .
► Acest lucru duce la asumarea de riscuri de către bănci şi debitori şi la îndatorare excesivă pentru indivizi şi familii.
► Preţurile mai mari ale activelor duc la mai multe împrumuturi. Guvernul ignoră

riscul asociat, pe măsură ce se generează mai mulţi bani din impozite.
► Când bula de credit devine prea mare, banca centrală intră în acţiune
pentru a o desumfla. Dobânzile sunt crescute, împrumuturile sunt reduse şi oferta de bani se micşorează, forţând debitorii la executari silite, livrându-şi casele catre bănci, iar preţurile caselor poate scădea.
► Aceasta duce la ceea ce se numeşte „Spirala morţii", în care:
- apar nerambursări crescute la plăţile împrumutului şi apoi băncile devin
insolvabile.
- un plan de salvare finanţat de contribuabili este aranjat de elitele financiare/politice pentru a „salva naţiunea" (profiturile băncii erau private, dar acum pierderile bancare sunt socializate, adică băncile sunt ţinute în viaţă de guvernele, plătite din fonduri publice).
- austeritatea , reducerea cheltuielilor guvernamentale şi creşterea impozitelor au loc si se finanteaza salvarea pe cheltuiala nedreapta a oamenilor.
Aceasta duce la reducerea venitului disponibil al gospodăriei.
- ceea ce duce la creşterea nerambursărilor la credite, recesiune, cresterea
costurilor de salvare, iar ciclul continuă.
- guvernul trebuie adesea să caute şi fonduri suplimentare (bani-datorii
create din nimic) de la organizaţii, cum ar fi FMI, pentru a finanţa salvarile, plasând astfel ţara în si mai multă datorie naţională şi supusa condiţionalităţilor acelui împrumut. Condiţionalităţile includ adesea măsuri de austeritate şi plasarea activele naţionale scoase la vânzare la un preţ scăzut dacă plăţile dobânzii nu se fac pentru datoria nationala. Pentru a salva băncile private şi obligaţiunile deţinătorilor, guvernul vinde de fapt pe nedrept viitorul veniturilor oamenilor naţiunii – făcându-i să plătească pentru pierderile băncilor private.

Percepția multor oameni este că programele sociale sunt menite să ajute
oamenii săraci si sa elimine inchitatile pe scara socio-economică. Cu toate acestea, in 2008 criza bancară din Europa și SUA a fost un exemplu clar de socialism pentru băncile și deținătorii de obligațiuni extrem de bogați. Băncile falimentare care au fost imprudențe cu practicile lor de împrumut și investiții au fost iar „răsplătite" cu cantități mari de bani de salvare guvernamentală pentru că au fost
considerate „prea mari pentru a eșua". Încercarea de justificare pentru astfel de salvari este că este în interesul oamenilor ca băncile să fie menținute în viață. Cu toate acestea, în realitate, contribuabilii din clasa muncitoare și clasa de mijloc sunt obligați să faca fata acestei poveri (ca întotdeauna) disproporționate a planului de salvare, care este în fapt un transfer uriaș al banilor oamenilor către deținătorii de obligațiuni deja bogați și catre proprietarii băncilor.
Următorul este un extras relevant dintr-un articol publicat de o organizație numita Positive Money:
„De la înființarea Rezervei Federale, aceasta a fost înarmată cu
puterea de a crea bani literalmente din aer și aceste familii bancare
au fost capabili să creeze prosperiate și criza și să conducă națiunile în
faliment folosind o tehnică cunoscută sub numele de **Problemă, Reacție, Soluție sau Dialectica hegeliană.**
Pasul 1: Ei merg în țări folosind băncile lor subsidiare și oferă
împrumuturi guvernamentale pentru a construi infrastructură (sau, în unele cazuri, pentru a ajuta guverne care au fost presate să salveze așa-numitele
bănci private falimentare/insolvente) și să aducă așa-numita bunastare și
prosperitate pentru țară. Acest lucru la rândul său creează locuri de muncă și afaceri, ratele dobanzilor coboara,

oamenii iau mai multe împrumuturi și țara se bucură prosperitate economică pentru ceva timp. Ei așteaptă până când țara este în cat mai mult indatorata și apoi tăie masa monetară, au scad ratingul ei de credit și falimentează țara și băncile private. Cu asta faza intai din dialectica hegeliana numita problema este încheiată.
Pasul 2: În continuare, ei țin țara ostatică, spunând guvernului ca
băncile falimentate/insolvente trebuie să fie salvate sau economia va
exploda și cerul va cădea. Guvernul sau poporul reacționează apoi și acceptă cererile sistemului bancar. O salvare duce la alta și, în cele din urmă, cu creșterea nivelurilor datoriei naționale nici un plan de salvare nu poate rezolva criza economică.Punctul 2 al dialecticii hegeliene sau Reactia
Pasul 3: Apoi trec la etapa de soluție. FMI vine ca salvator cu un împrumut miraculos care va promite să se repare totul, guvernul acceptă împrumutul (bani cu care este de fapt țara a fost deja păcălita să-i plătească către bancheri dar cu rate ale dobanzilor de camatarie atasate) si tara este atunci sub proprietatea deplină a bancherului. După aceasta, impozitele sunt crescute pentru a achita împrumuturile.
Resursele și serviciile sunt apoi predate FMI așa cum erau gajate ca garanție pentru împrumut în primul rând și cândva suverana
națiunea este capturată economic. Acest lucru s-a întâmplat în nenumărate țări
de-a lungul istoriei.” – Sursa – Positive Money.
Acest proces de prosperitate-criza-salvare a avut loc în multe țări din
lume. S-a întâmplat în Irlanda după ce băncile comerciale au devenit
insolvabile în 2008. Irlanda, ca entitate economică și comercială, făcea un
profit de 40 de miliarde de euro în fiecare an în timpul acestei așa-numitei „crize” naționale ,țara ca entitate

comercială nu a avut niciodată probleme. Cu toate acestea,o criza a sistemului bancar privat s-a transformat într-o criză naţională în toată regula atunci când guvernul „a salvat băncile private insolvente” şi apoi a trebuit să fie asistat de împrumuturi masive de la FMI/BCE(Fondul Monetar International/Banca Centrala Europeana). Ce s-a întâmplat în
Irlanda şi alte ţări din zona euro e doar istorie care se repetă. FMI a fost aspru criticat pentru tendinţa sa de a forţa ţările să facă o privatizarea şi sa-si vânda activelor şi resurselor strategice către corporaţii străine prin „condiţionalităţile” sale la credit, adică acest lucru se întâmplă dacă o ţară nu îşi respectă obligaţiile de
plăţi către FMI.

Aproape toate naţiunile sunt îndatorate faţă de sistemul privat internaţional
Bancar

FMI, Banca Mondială, agenţia de credit Moody’s, Banca Centrala Europeana
şi U.E. nu sunt altceva decât măşti diferite pe aceeaşi faţă a cartelului bancar privat la nivel mondial. Acest sindicat bancar global a reuşit să cumpere lumea prin fraudă şi au creat pentru ei înşişi mai multa bogăţie pentru ei decât există active reale în lume (prin controlul crearii de bani-datorii şi cererea de dobândă pentru toţi banii creaţi la nivel mondial). Practic, fiecare ţară/guvern din lume are datorii.
Aceste datorii naţionale sunt găuri negre ale datoriilor care sunt matematic
imposibil de rambursat vreodată. Acest lucru se datorează faptului că sistemul de bani-datorii nu creează dobânda, ci doar creează partea de capital a împrumutului,
astfel încât sunt întotdeauna necesare mai multe împrumuturi de datorie-bani pentru ciclul de plată a dobânzii sa continue.Procesul este conceput să fie aşa.

Aceste organizaţii bancare sunt capabile să funcţioneze doar pentru că publicul general nu este în mare parte conştient de funcţionarea procesului creării de bani-datorii. Mass-media aproape niciodată nu discută despre procesul de creatie bani-datorii deoarece aceasta este detinuta de aceleasi bogate interese corporative
şi bancare care deţin sistemul bancar datorie-bani. Aceeaşi media este un instrument cheie folosit în păstrarea acestor informaţii vitale
departe de conştiinţa publică principală.

Crizele bancare din 2008 din Islanda, Grecia, Cipru şi Irlanda – şi soluţia islandeză

Realitatea acestui sistem monetar defectuos a devenit evidentă pentru multe
milioane de oameni în 2008, când aşa-numitele crize bancare au lovit S.U.A.
si Europa. Toate sistemele nesustenabile defecte eşuează în cele din urmă. Deci, aceasta criza nu a fost surprinzătoare pentru cei puţini care au înţeles defectele din
sistemul financiar şi făcuseră predicţii că acest lucru se va întâmpla. Am devenit
membru al Fundaţiei pentru Economia Sustenabilităţii în 2006, o organizaţie care a publicat lucrări despre defectele şi nesustenabilitatea sistemului financiar-bancar. Cu toate acestea, in general sistemul bancar general nu afectat de crize din cauza salvarilor guvernamentale ale băncilor care au urmat, aşa cum o fac aproape întotdeauna. Ca de obicei, oamenii au fost cei care au fost obligati să plătească datoriile băncilor private. Cu ajutorul guvernului, sistemul bancar a atacat şi fondurile guvernamentale existente, precum marile fonduri de pensii. Acest lucru s-a întâmplat în SUA după crizele din 2008 .
Cu niveluri masive de datorii emise de băncile private şi niveluri reduse de

rambursări datorate investiţiilor riscante pe scară largă în S.U.A. şi in Europa
un număr de bănci private din zona euro au intrat în insolvenţă în Europa în 2008.
În Irlanda, datoriile băncilor private au fost controversat garantate de guvernul irlandez, plasând astfel pe nedrept povara datoriei asupra cetăţenilor irlandezi. Potrivit unui sondaj realizat de Irish Independent în 2010, o majoritate substanţială a poporului irlandez dorea ca statul să nu accepte datoriile faţă de deţinătorii de obligaţiuni .
În plus, aşa cum am observat într-un blog din 2010 ,oamenii din „Irlanda" nu au fost de acord cu utilizarea a multe miliarde din banii lor pentru a salva băncile private. Nu a fost un referendum national asupra problemei. Salvarea nedreaptă a băncilor private de către guvernul irlandez a provocat multă furie publică. Cu toate acestea, mass-media din Irlanda părea a fi în general aliniata cu guvernul. Un număr de comentatori şi bloggeri au criticat planurile de salvare ale guvernului
fara folos. De exemplu, următorul pasaj este un extras dintr-un articol intitulat „Noi trebuie să înfruntam şacalii care controlează sistemul bancar internaţional pentru a salva naţiunea noastră şi proteja viitorul copiilor noştri" de Robert Pye, un fost Analist al Departamentului de Finanţe al Irlandei:
„Există un adevăr considerabil în opinia că Irlanda nu mai este un
stat suveran, ci o suburbie sărăcită a Bruxelles-ului. Patru milioane
oamenii sunt adanc ingropati într-o datorie colectivă care nu este creată de ei,
în timp ce persoane necunoscute decid cu cât mai mult ne „indatoram" şi
termenii şi condiţiile în care această datorie în continuă expansiune trebuie să fie
rambursata. Am pierdut controlul asupra finanţelor noastre, avem doar un rol marginal in

determinarea parametrilor cheie ai politicii publice și suntem obligati
de către instituţii internaţionale a preda activele noastre naţionale la vânzare pentru preturi de nimic.
Cel puțin vikingii s-au concentrat în principal pe zonele de coastă, dar omologii lor actuali jefuiesc națiunea de la un capăt la altul. Și dacă noi nu rezistam–un echivalent modern al bătăliei de la Clontarf – ei vor lua tot ce merită luat… Eșecurile care au dus la criza, cu toate acestea, au fost bine egalate de unele erori îngrozitoare in perioada urmatoare declansarii crizei.
Așa cum departamentul nu reușise să facă față unui iresponsabil si agresiv guvern,
 în perioada premergătoare crizei, nu a reușit ulterior sa puna cu botul pe labe cu rechinii și șacalii care controlează sistemul bancar international.
Elita auto-numită și bine ascunsă care conduce Bruxelles-ul va continua să sifoneze bogăția și suveranitatea poporului irlandez până când se vor trezi si arunca îngrozitorul giulgiu de apatie care îi învăluie și vor striga: „Destul!” Nu datorăm nimic bancherilor internaționali.Bunurile noastre publice sunt ale noastre și vor rămâne în posesia noastră.
Ne numesc PIIGS(porci) (Portugalia, Irlanda, Italia, Grecia și Spania) pentru că
asta faci cu un porc: il legi cu capul in jos,ii tai gatul si il exsangvinezi. Ei bine, eu unul resping acest epitet dezgustător si resping cu totul aroganța disprețuitoare cu care este tratată această țară și ineptitudinea servilă a celor care se prezintă drept conducătorii noștri. Dacă noi nu luam atitudine și ne apăram suveranitatea, integritatea și copiii noștri, vom fi distrusi ca națiune.” – Richard Douthwaite, economist și scriitor, a scris un articol relevant în relație cu planul de salvare în Irlanda intitulat „Discuții de salvare: patru adevăruri pe care Irlanda nu le poate ignora”. Următorul pasaj este un extras:
„Negocierile Irlandei cu BCE și FMI sunt poate cele mai importante discutii în care s-a angajat această țară de la

Michael Collins şi Arthur Griffith care au negociat Tratatul anglo-irlandez cu primul ministru britanic, Lloyd George, la sfârşitul anului 1921… cu excepţia cazului în care aceşti trei bărbaţi [negociind salvarea] insistă ca următoarele patru adevăruri sa fie acceptate de cei de cealaltă parte a mesei ţarii i se prezenta un acord care îi va distruge viitorul pentru cel puţin o generaţie.

Adevărul 1. Dacă Irlanda trebuie să plătească dobândă pentru împrumuturile care se negociază la rata care depăşeşte ritmul cu care economia creşte în următorii câţiva ani, situatia tarii se va înrăutăţi, nu va merge mai bine…

Adevărul 2. Orice împrumut acordat Irlandei va câştiga doar timp pentru zona euro să vină cu un leac pentru întregul sistem bolnav. Irlanda nu ar trebui să suporte mai mult decât partea proporţională a costului obţinerii acestui timp care este în beneficiul fiecărui utilizator de euro…

Adevărul 3. BCE poartă o mare parte din responsabilitatea pentru eşecul reglementarilor care au dus la bula imobiliară…

Adevărul 4. Există un plan B. Irlanda nu trebuie să ia nimic din ceea ce este oferit. Poate părăsi euro rapid şi uşor…

Dacă acordul oferit de negociatorii BCE/FMI este nesatisfăcător, guvernul irlandez poate anunţa pur şi simplu când băncile deschid in următoarea dimineata ca in conturile lor va fi o nouă monedă – să-i spunem harpă şi toate salariile, chiriile, datoriile şi alte plăţi urmează să fie plătite in harpă cu efect imediat… După anunţ guvernul ar emite noua monedă fără datorii, astfel încât nu mai e nevoie să se împrumute pentru a-şi acoperi deficitul bugetar. Datoriile externe în euro ramase ar fi negociate la un nivel accesibil. Devalorizarea cauzată de schimbare ar face ţara foarte competitiva şi orice inflaţie cauzată de banii noi ar oferi mai multe

venituri necesare pentru a plăti datoriile de harpă , a susţine valorile activelor harpei şi, astfel consolidarea sistemului bancar... Dacă nu primeşte acest ajutor, Irlanda nu are alternativă, decat să renunţe la garanţii şi să-şi construiască un viitor
în interiorul UE, dar în afara zonei euro".
Un articol online din 2010, intitulat „Detinatorii seniori de active: O
Analiză" a oferit o analiză despre cine sunt deţinătorii de obligaţiuni care
de fapt au beneficiau de salvarea guvernului irlandez finantat de contribuabilul irlandez ai băncilor private în insolvenţă. Multe dintre deţinătoarele de obligaţiuni erau bănci private deţinute „în majoritate" de extrem de bogati indivizi . Un extras din articol este următorul:
"AŞA....ca pe de o parte avem Irlanda ai cărei deţinători de obligaţiuni, oamenii săi, au o avere totală în PIB de 0,207 trilioane de euro. Care sunt FORŢATI, împotriva voinţei lor, să plătească datoriile detinatorilor de obligatiuni in băncile anglo irlandeze care în total deţin 20,8 trilioane de euro. Oamenii din Irlanda plătesc şi protejează bogăţia şi puterea oamenilor care au de 100 de ori mai multa avere!.. Deci cine sunt? Ei bine, multi dintre deţinători sunt bănci private, care îşi listează activităţile ca fonduri de management al activelor pentru persoane straine, nerezidente şi foarte bogate."
Următorul este, de asemenea, un extras relevant dintr-un articol scris de autorul şi bloggerul Charles Hugh Smith în noiembrie 2010 care
rezumă situaţia şi oportunitatea pe care a avut-o Irlanda de a dezarma
„băncile vampirilor" care aveau lumea prinsa de gât:
„Măsurile de austeritate trebuie înăsprite pentru a canaliza cat mai multe venituri ale cetăţenilor catre bănci, ceea ce suprimă şi mai mult economia, scăzând veniturile din impozite şi veniturile cetatenilor, ceea ce duce la mai multă austeritate pentru a finanţa mai mult asa-numitele salvari şi aşa mai departe, până până când rămăşiţele slăbite ale

unui cetățen cândva bogat se răzvrătesc în sfârşit împotriva stăpânilor lor financiari/politici și răstoarna guvernul care a aranjat salvarea. Un nou guvern populist anunţă o imposibilate de plata datoriei suverane, in uralele largi ale cetățenii neînjugati. Salvarea Greciei şi Irlandei de către UE nu va face decat sa grabeasca această dinamică. Elitele puterii își pierd rapid
credibilitatea; comparaţi reacţia euforică a pieţei la salvarea grecească din mai și răspunsul în mod deschis negativ la salvarea irlandeză.
Banii sunt pierduţi, iar capitalismul cere celor care și-au asumat riscul pentru a
câştiga profituri uriaşe să ia si pierderea, orice ar fi ea. Când o națiune
precum Irlanda are un deficit de stat egal cu 32% din PIB, austeritatea nu poate genera surplusurile uimitoare necesare pentru a recupera imensele sume care sunt deja pierdute. Și chiar dacă ar putea, de ce ar trebui cetățenii sa salvează băncile şi deținătorii de obligațiuni de la pierderi care in capitalism sunt inevitabile?
Investițiile proaste ar trebui vândute, pentru centi / dolar dacă
este necesar, băncile insolvente lichidate, iar deținătorii de obligațiuni sa se descurce cu pierderile de 95%.
Managerii ar fi concediaţi, bonusurile anulate și acționarii scosi afara.
afară.
Este puțin prea târziu să decideţi că capitalismul este distractiv doar atunci când culegi profituri uriaşe prin parghiile investiţiilor defectuoase și fraude. Irlanda și lumea va supravieţui dacă toate băncile vampirilor sunt lichidate. Că este starea finală, iar „cumpărarea timpului” nu face decât să mărească saracirea cetățenilor
care au fost înjugaţi să-și salveze „elita”. Irlanda, te rugăm să infigi un tarus prin inima băncilor de vampiri care au prins lumea de gât. În mod implicit, prin a nu mai face platile datoriilor a-ti face lumii (și propriei dvs. națiuni) o favoare imensă”.

Următorul extras dintr-un proiect wiki (dedicate Şcolii Austriace de Economie)descrie diferitele răspunsuri la datoriile băncilor private din Islanda, Grecia, Cipru şi Irlanda. Islanda este un exemplu interesant al modului în care o țară poate rezista
FMI-ului.
„Soluția islandeză" a implicat repudierea. Băncile private au fost lasate sa intre in insolventa şi măsurile de securitate socială pentru cei săraci şi îndatoraţi au fost crescute. Cu toate acestea, această opțiune este practic imposibilă în alte țări mai mari, mai puțin omogene, având în vedere puterea financiară a sectorului serviciilor peste guvern din majoritatea celorlalte țări. Ar trebui să fie remarcat că toate țările membre FMI au o bancă centrală în centrul sistemul lor financiar Regatul Unit a mers atât de departe încât a declanşat legislatia de combatere a antiterorismului împotriva băncilor islandeze în încercarea de a face presiuni asupra Islandei să plătească creanțele băncilor sale private.
După cum demonstrează Islanda, adesea cea mai simplă şi mai curată soluție pentru orice criza alimentată de datorii este pur şi simplu să nu încercaţi să rambursaţi împrumuturile mai ales dacă datoria a fost creată în mod imoral sau fraudulos Dacă, Paul Krugman şi alţi sustinatori ai teoriei keynesiene(John Maynard Keynes economist britanic a sustinut ca forta mortice a economiei unui stat e suma cheltuielilor gospodăriilor, întreprinderilor şi a serviciilor guvernului) au susţinut că „banii îi datorăm noua înşine", atunci nu ar trebui să fie nici o problemă să repudiezi acea datorie ea ar implica doar o ajustare contabilă. Aceasta a fost soluția aleasa de Islanda, chiar şi în circumstanțe care implicau puternici creditori internaționali. În ciuda presiunii enorme din partea guvernului Regatului Unit de a forța guvernul islandez să-şi salveze băncile,Islanda a ales să nu facă acest lucru şi a permis băncilor private să intre în situaţie de neplată.

În 2012, guvernul elen și-a achitat doar parțial ratele la datorii. David Graeber, autorul cărții Datoria: Primii 5000 de Ani a declarat o datorie globală
Jubileul este inevitabil. Cu toate acestea, în cazul particular în care datoria guvernamentală nu se mai poate plati, bancherii fac totul pentru a evita acest
rezultat „inevitabil" deoarece (a) reduce valoarea activelor lor (datoria-
pe bază de obligațiuni de stat) (b) le reduce sau chiar le distruge fluxul veniturile
(dobânda la obligațiuni) și, prin urmare, le poate afecta profiturile reportate
în viitor (și ratingul lor de credit și conformitatea cu normele Basel III (acord emis la Basel de Banca Reglementelor Internationale in 2010 care prevede masuri de protective impotriva bancilor care isi asuma riscuri mari in investitii de a nu se repeta criza din 2008) a capitalului de nivel 1 (c) poate duce la o criză sistemică, așa cum multe bănci folosesc acea datorie guvernamentală pentru a-și satisface cerințele de lichiditate și a reduce riscul de contraparte(Se referă la riscul ca o parte implicată într-o tranzacție financiară să nu își îndeplinească obligațiile contractuale, cauzând pierderi financiare celeilalte părți)- cu atât mai mult conform acordului Basel III (care necesită o proporția minimă de active „lichide" care urmează să fie deținute de bănci – și acele „activele" constau în principal din obligațiuni de stat) și (d) semnale către alte țări că este posibil să scapi de datorii fără consecințe și așa se reduce potențial valoarea datoriilor guvernamentale din vecinatatea țării. Bancherii sunt interesați prin urmare, deseori disperați să evite
datoria guvernamentală implicită(ceea in incapacitate de plata) și, în general, preferă mai mult ca o economie să fie sugrumata de datorii mai degrabă decât să fie eliberat de ele.
Confiscarea sau furtul este a doua cea mai bună opțiune a debitorului disperat, dacă

creditorii sunt atât de puternici încât debitorul simte că nu poate fi în stare de neplată. Confiscarea unei părţi din economiile „asigurate” ale deponenţilor băncilor din Cipru este un exemplu extrem al ultimei opţiuni al bancherilor internaţionali şi „soluţia” preferată a guvernelor creditoare, deoarece înseamnă că datoriile lor sunt rambursate, oricât de nedrept ar fi.
Ca exemplu al consecinţelor celor două alternative, Islanda nu a încercat să-şi salveze bancherii privaţi, ci le-a permis să intre in insolventa.Pe de alta parte guvernul irlandez, a garantat datoria bancară privată şi, prin aceasta, a supus contribuabilii din ţara respectivă la zeci de ani de plăţi pentru datorii care nu au fost contractate în numele sau în beneficiul lor. Acest lucru ar putea fi interpretat ca un furt prin impozitarea generaţiilor viitoare de mâine pentru a plăti creditorii privati de azi.
Mulţi comentatori au observat că în 2010 Islanda şi-a revenit mult
mai rapid decât alte ţări precum Irlanda. În analiza sa extinsă după panica bancară din Irlanda, Michael Lewis a scris despre nedumerirea lui că timidul guvern irlandez a crezut că este dincolo de limitele discursului politic acceptabil să ia în considerare neplata obligaţiunilor bancare irlandeze emise privat, când Islanda a intrat în incapacitate de plată cu succes şi abia după aceasta şi-a naţionalizat sistemul bancar. Comentatorii încă contesta costurile şi beneficiile relative ale politicilor implementate în Islanda şi Irlanda. Rata inflaţiei a rămas mai ridicată dar rata şomajului a rămas substanţial mai scăzută în Islanda comparativ cu Irlanda."
Extrase suplimentare din articole publicate despre criza bancară din
Irlanda şi alte ţări din Europa sunt enumerate în Anexa B – Articolele despre
Crizele bancare din 2008.

Cine este cu adevărat FMI şi de unde îşi ia banii?

FMI (Fondul Monetar Internaţional) a fost înfiinţat în 1944 spre final
celui de-al Doilea Război Mondial şi a fost însărcinat cu supravegherea Internaţională a Sistemul monetar şi acordarea de împrumuturi naţiunilor.
După cel de-al Doilea Război Mondial, FMI a acordat împrumuturi, cu dobândă,
politici stricte de ajustare şi condiţii pentru multe ţări, inclusiv
Rusia, Iugoslavia, Ucraina, Argentina, Zimbabwe, Mexic, Thailanda,
Indonezia, Coreea de Sud, Irlanda şi Grecia. Austeritatea rezultată,
consecinţele negative şi sărăcia socială pe care politicile FMI au provocat-o
este documentată de diverşi autori, inclusiv de E.H. Maro.
FMI a fost aspru criticat pentru tendinţa sa de a forţa ţările să privatizeze şi să vândă active şi resurse strategice corporaţiilor străine prin „condiţionalităţile" sale cu privire la creditul pe care îl emite.
În urma crizei bancare comerciale private din Irlanda in 2008, băncile au fost salvate de guvernul irlandez, care a fost apoi obligat să caute credit de la FMI. Condiţionalităţile FMI includ un control strict asupra politicilor economice ale guvernului irlandez – în esenţă, Irlanda era acum în proprietatea şi conducerea FMI.
Multe dintre ţările lumii sunt membre ale FMI, dar cine deţine de fapt FMI? O solicitare de informaţii, cu privire la cine deţine FMI, în temeiul dreptului de acces la documente din tratatele UE, comform Regulamentului 1049/2001, a fost depusa în 2016. Cu toate acestea, răspunsul furnizat de Parlamentul European nu furnizează informaţii specific despre cine deţine efectiv FMI. De unde îşi ia banii FMI? FMI afirmă că: „Resursele pentru împrumuturile FMI către membrii săi în condiţii neconcesionale sunt furnizate de ţările membre, în primul rând prin plata cotelor de tara"

Practic, fiecare țară din lume are datorii uriașe față de sistemul bancar
iar în 2014 doar cinci ţări din lume nu erau in datorii (de atunci a mai ramas doar una in 2024 Macao), cu toate acestea, țările membre ale FMI plătesc fiecare o cotă.
FMI primește cote de bani de la fiecare țară membră si împrumută bani guvernelor cu dobândă, acești bani au fost creaţi inițial din nimic de sistemului bancar privat. Se pare,
prin urmare, că datoria-bani creați din nimic a fost simplu canalizat prin FMI. Banii pe care ii ofera tarile membre FMI prin cote a fost, de asemenea, creat inițial din nimic de către
sistem bancar privat. S-a stabilit deja că Rezerva Federală a S.U.A. este o companie administrată și deținută de privat . Este holdingul care controlează emisiunea de valută și credit tuturor națiunilor occidentale prin intermediul băncilor sale subsidiare și în ceea ce privește masa monetară globală este o parte centrală a sistemului datorie-bani.Se pare că, în esență, FMI oferă împrumuturi în bani țărilor și cerând dobândă pentru acele împrumuturi, totuși toți banii care ii ofera au fost creati inițial din nimic de către sistemul bancar datorie-bani. Se poate concluziona că FMI pare să acționeze ca firma paravan pentru sistemul bancar datorie-bani și cele șase mega bănci private care dețin și controlează acel sistem, adică J.P Morgan, CityBank,Bank Of America, Goldman Sachs, Bank Of England și Wells Fargo, toate acestea filiale ale Rezervei Federale Americane, proprietate privată.

2020 – o altă salvare a băncii de pe Wall Street sub acoperirea unui virus

În 2020, a avut loc o criză de lichiditate care ar fi putut falimenta bancile de pe Wall Street cu toate acestea, băncile și corporaţiile de gestionare a activelor au fost în liniște salvate din nou. Totul a fost făcut de birocraţi nealeși de la Banca Rezervelor Federale.Acest eveniment major

pare să fi primit relativ puțină acoperire mass -media. Următorul este un extras dintr-un articol care descrie ce s-a întâmplat. Articolul se intitulează „O alta salvare bancară sub acoperirea unui virus” postat pe 18 mai 2020 de Ellen Brown. Ellen Brown este un avocat, președinte al Institutului Public Bancar din SUA și autor al treisprezece cărți, inclusiv „Reteaua Datoriilor” și a oferit cu amabilitate permisiunea ca extrasul de mai jos să fie enumerat aici:
„Băncile insolvente de pe Wall Street au fost din nou salvate în liniște (în 2020).
Băncile salvate de către guvern ar trebui să fie utilități publice. Multi economiștii din SUA și Europa au susținut că data viitoare băncile in insolventa ar trebui să fie naționalizate – preluate de guvern ca utilitati publice. Dar această oportunitate a fost pierdută atunci când, în septembrie 2019 și din nou în martie 2020, băncile de pe Wall Street au fost salvate în liniște o criză de lichiditate pe piața rascumpararilor sau repo market(Un acord de răscumpărare (repo) este un împrumut garantat pe termen scurt: o parte vinde valori mobiliare alteia și este de acord să răscumpere acele titluri ulterior la un preț mai mare. Valorile mobiliare servesc drept garanție. Diferența dintre prețul inițial al titlurilor de valoare și prețul lor de răscumpărare este dobânda plătită pentru împrumut, cunoscută sub numele de rata repo) care altfel ar fi putut sa le falimenteze.Nu a existat nici o recuperare de fonduri private, nici o dezbatere incinsa in Congres și fără vot public. Totul a fost făcut unilateral de nealeșii birocrați de la Rezerva Federală.
Justificarea profitului privat”, a spus președintele Franklin Roosevelt in 1938, „este un risc privat”. Banca e acum virtual fără riscuri, susținută de credința și creditul deplin al Statelor Unite și al oamenilor sai. Poporul american are, prin urmare, dreptul de a participa la beneficii si profituri. Banca trebuie să devină o utilitate publică... Decat sa lase

băncile să falimenteze ş isa forţeze o recuperare internă a fondurilor creditorilor privaţi,Rezerva Federala a intervenit în liniște și a salvat băncile devenind „creditorul repo”. de ultimă instanță”... nu au fost atașate condiții pentru acești bani fără dobândă... câștigurile nemaipomenite de pe Wall Street nu au fost împărtășite cu contribuabilul.
În 1969, prim-ministrul Indira Gandhi a naționalizat 14 dintre cele mai mari bănci din India, nu pentru că ar fi falimentat (justificarea obișnuită astăzi) ci
să se asigure că creditul va fi alocat conform priorităților planificate,inclusiv introducerea băncilor în zonele rurale și finanțarea ieftină disponibila fermierilor indieni. Congresul ar putea face același lucru astăzi, dar șansele sunt că nu o vor face. După cum a spus senatorul Dick Durbin în 2009, „băncile... sunt
încă cel mai puternic lobby de pe Capitol Hill. Și, sincer, dețin acel loc"....
De ce sunt guvernele locale, obligate să servească publicul, sancționate pentru neajunsuri în bugetele lor cauzate de o conditie de o încetarea sau suspendare
a unei operațiuni sau activități,iar băncile private care deservesc acționari privați nu sunt?...
Statele sunt excelente riscuri de credit – mult mai bune decât ar fi băncile fără
sprijinul vital al guvernului federal. Statele au o bază de impozitare, ele
nu merg nicăieri, sunt obligate legal să-și plătească facturile și li se interzice declararea falimentului. Băncile... sunt înzestrate cu salvari cadou de la Fed, fără de care s-ar fi prăbușit cu decenii în urmă.
Guvernele de stat și locale cu un mandat de a servi interesul public
merită să fie tratate la fel de bine ca băncile private de pe Wall Street care au
 fost găsite în mod repetat vinovate de fraude asupra publicului. Cum pot ajunge statele la egalitate cu băncile?
Dacă Congresul nu va răspunde acestei nevoi, statele pot

împrumutate fără dobândă in detrimental Fed formându-le propriile
bănci publice.”E.H. Brown a descris, de asemenea, într-un articol din iunie 2020 cum BlackRock, o vastă corporaţie privată de gestionare a activelor şi
Guvernul SUA a folosit Covid-19 ca o distragere a atenţiei pentru a salva marile afaceri (inclusiv BlackRock însuşi)), transferând din nou povara datoriei financiare
pe oamenii –adica pe tine . Un extras din articol este mai jos:
„BlackRock este un gigant financiar global cu clienţi în 100 de ţări şi tentaculele sale în clasele de active majore din întreaga lume; si asta gestionează roţile la trilioane de dolari de salvare de la Rezerva Federala. Soarta unei mari părţi a corporaţiilor ţării a fost pusa în mâinile unei entităţi private megalitice cu mandate capitalist privat de a câştiga cât mai mulţi bani pentru proprietarii şi investitorii săi;
şi asta a facut.
BlackRock a fost numită „cea mai puternică instituţie din domeniul financiar”, „cea mai puternică companie din lume” şi „puterea secreta". Este cel mai mare administrator de active din lume şi „bancă din umbră”, mai mare decât cea mai mare bancă din lume (care se află în China), cu peste 7 trilioane de dolari in
active aflate în administrare directă şi alte 20 de trilioane de dolari gestionate prin intermediul software-ului său Aladdin de monitorizare a riscurilor. BlackRock a mai fost numit „a patra ramură a guvernului” şi „aproape un guvern din umbră”, dar nici o parte din ea nu aparţine de fapt guvernului. În ciuda dimensiunilor şi a puterii globale pe care o detine, BlackRock nici măcar nu este reglementata ca „Instituţie financiară de importanta sistemica” conform Legii Dodd-Frank(Pieţele ar trebui să fie transparente,reglementarea ar trebui să fie consecventă, fără lacune care să poată fi exploatate de către cei care doresc să se complaca cu un comportament riscant, destabilizator sau illegal,participanţii pe piaţă, nu contribuabilii, ar trebui să suporte riscurile activităţilor lor

pe piață), datorită presiunilor din partea CEO-ului său, Larry Fink, cu care a avut de multă vreme relații „confortabile” cu oficiali guvernamentali.
Importanța strategică și greutatea politică a BlackRock au fost evidente când
patru directori BlackRock, conduși de fostul șef al Băncii Naționale Elveţiene
Philipp Hildebrand, au prezentat o propunere la reuniunea anuală a bancherilor apartinand bancilor centrale din Jackson Hole, Wyoming, în august 2019 pentru o resetare economică care a fost de fapt pusa în vigoare în martie 2020. Recunoscând că bancherii centrali rămâneau fără muniţie pentru controlul masei monetare si economiei...
Criza COVID-19 a reprezentat oportunitatea perfectă pentru a realiza acesta
propunere în SUA, BlackRock însăși fiind desemnat să o administreze. În martie 2020, i s-a atribuit un contract fără licitaţie în temeiul Coronavirus Aid,
Legea pentru ajutorare și securitate economică (Legea CARES) pentru a disloca o sumă de 454 de miliarde de dolari fond ilicit creat de Trezorerie în parteneriat cu Sistemul Rezervelor Federale. Din acest fond,ar putea fi folosite peste 4 trilioane de dolari în creditul Rezervei Federale. În timp ce publicul era distras cu proteste, revolte și masuri de carantina, BlackRock a apărut brusc din umbra pentru a deveni „a patra ramură a guvernului”, gestionând controalele asupra banilor fiat(o monedă emisă de guvern fiind declarată ca metodă legală de plată, dar care nu este susţinută de o marfă fizică, cum ar fi aurul sau argintul) tipăriți la cererea băncii centrale. Cum s-a întâmplat asta și care sunt implicațiile?
...Sectorul (fondurilor tranzacţionate la bursă) este dominat de doar trei giganți
administratorii americani de active – BlackRock, Vanguard și State Street,
„Cei trei Barosani” – cu BlackRock lider global clar. Până în 2017, Cei

Trei împreună deveniseră cel mai mare acţionar în aproape 90% din S&P
500(Indexul de piata Standard si Saracie) firme, inclusiv Apple, Microsoft, ExxonMobil, General Electric şi Coca cola. BlackRock deţine, de asemenea, interese majore în aproape fiecare mega-banca şi în mass-media... De fapt, aceste ETF-uri(Exchanged Traded Fond-uri sau Fonduri Deschise de Investitii)aveau nevoie de o salvare; şi BlackRock şi-a folosit poziţia foarte favorabilă faţă de guvern pentru a le oferi una. Fondurile tranzacţionate la bursă (ETF) sunt în centrul crizei financiare COVID- 19. Peste patruzeci la sută din volumul de tranzacţionare în timpul vânzările de la mijlocul lunii martie au fost în ETF-uri...
BlackRock a primit o salvare fără dezbateri în Congres, fără dobanda de „penalizare",de tipul celor impuse statelor şi oraşelor care se împrumută de la Fed
(Banca Centrala a U.S.A) prin programul Facilitare de lichiditati municipale , fără documente complicate sau aşteptare la coadă care sunt impuse împrumuturilor prin programul Small Business Administration(permite instituţiilor financiare să ofere împrumuturi de afaceri cu condiţii mai favorabile sau cu criterii de subscriere mai flexibile decât împrumuturile convenţionale). BlackRock in liniste s-a salvat pe ea insasi....
Deşi BlackRock deţine un control major în toate principalele corporaţiilor din indexul Standard&Poor 500, pretinde că nu „deţine" fondurile. Doar
acţionează ca un fel de „custode" pentru investitorii săi – sau aşa susţine. Dar
BlackRock şi celelalte 3 mari ETF-uri votează acţiunile corporaţiilor; aşa
ca din punct de vedere al managementului, ei sunt proprietarii. Şi cum
s-a observat într-un articol din 2017 de la Universitatea din Amsterdam intitulat
„Aceste trei firme deţin America corporativă", votează în 90% din timp in

favoarea managementului. Asta înseamnă că au tendința de a vota împotriva initiativelor acţionarului, împotriva fortei de munca și împotriva interesului public. BlackRock nu lucrează pentru noi, deși noi, poporul american, desi i-am devenit
cea mai mare bază de clienţi.”

6. Reforma monetară

Prezentare generală a acestui capitol:
► Președinții SUA care au încercat să reformeze sistemul bancar
► Legea Glass-Steagall
► Moneda Fiat în Germania
► O mare parte din sistemul politic pare să fie subordonat băncilor.
Sistemul bancar privat are un control semnificativ asupra politicilor guvernului
► Defectele sistemului bancar nu sunt cunoscute de constiinta publicului.
► Cămătăria (taxarea cu dobânda) pe banii datoriei create din nimic
ar trebui desființată
► Un proiect de lege pentru a pune capăt operaţiunilor bancare cu rezerve fracţionare
► Rezumatul pașilor în direcția corectă
► Scrieri ale lui Mary Elizabeth Croft despre eliberarea sistemului de datorii

Președinții SUA care au încercat să reformeze sistemul bancar

Pentru bunăstarea umanității,sistemul bancar si monetar la nivel mondial
trebuie în mod evident reformat și avea nevoie de aceasta reformă de mai
multe decenii. Ultima figură politică importantă care a încercat să reformeze

sistemul bancar și să returneze procesul de creare a banilor înapoi în mâinile
guvernului a fost președintele american John F Kennedy. La 4 iunie 1963,
sfătuit și sprijinit de fratele său Bobby, președintele John F Kennedy
a semnat Ordinul Executiv 11110, care a autorizat Trezoreria SUA să
ocolească Banca Rezervei Federale și sa emite 4,29 miliarde de dolari fără datorii.
bani fără dobândă bazati pe valoarea certificatelor de lingouri de argint.
Asasinarea lui John F Kennedy în 1963 a eliminat în mod convenabil aceasta
problemă pentru bancherii producatori de datorii.
Bancnotele emise de Trezoreriei SUA au fost scoase rapid din circulație și de atunci toți președinții S.U.A. și administrațiile lor, la fel ca și propriile noastre guverne din Europa, au fost
supuse și ascultătoare dorințelor rețelei de banci aflate in proprietate privata.
Cu aproape o sută de ani mai devreme, guvernul suveran al unui alt presedinte S.U.A..Abraham Lincoln a tipărit bani de hârtie fără dobândă și fără datorii,
numiti Greenbacks(partea din spate era verde). Lincoln a tipărit banknote în valoare de 449 de milioane de dolari (suma exactă fiind de 449.338.902 USD), bani creati fara datorie si fara dobândă.
Bancnotele verzi reprezentau mai degrabă orele de lucru decât aur sau argint. Au fost doar susținuți de credibilitatea guvernului și au fost folosite pentru a plăti soldații și guvernul și de a cumpăra provizii pentru războiul civil. Au servit drept mijloc legal pentru toate datoriile, publice si private. La scurt timp după ce s-a întâmplat asta, ziarul The London Times a tipărit următoarele:
„Dacă acea politică financiară răutăcioasă, care și-a avut originea în Republica Nord Americană, ar trebui să devină

regula, atunci guvernul își va furniza proprii bani fără costuri. Va achita datoriile și va fi fără datorii. Va avea toți banii necesari pentru a-și duce mai departe comerțul. Va deveni cel mai mai prosper din precedenta istoria a guvernelor civilizate ale lumii. Toate creierele luminate și bogăția tuturor țările vor merge în America de Nord. Acel guvern trebuie distrus,
sau va distruge fiecare monarhie de pe glob “.
Bancherii au înțeles evident că singurul lucru care este o amenințare la adresa lor
puterii lor sunt guvernele suverane care imprimă bani de hârtie fără dobândă și fără datorii Ei știau ce le va face inițiativa lui Lincoln vulnerabilului ,,castel de cărți”, bazei lor de putere creatoare de datorii, ar distruge puterea băncilor private. Amenințarea tipăririi de catre guvernelor suverane a banilor de hârtie fără dobândă și fără datorii ar trebuit să fie îndepărtata. În 1865, Ioan Wilkes Booth l-a asasinat pe Abraham Lincoln și odată cu moartea sa a pus capăt bancnotelor Greenback emise fara datorii si dobanda”.

Legea Glass-Steagall

Legea bancara din 1933 adoptata de Congresul Statelor Unite a impus diverse reforme bancare. Legea a fost adoptata sub administrația lui Franklin D. Roosevelt. Franklin Delano Roosevelt, la care se face adesea referire prin inițialele sale FDR, a fost cel de-al 32-lea președinte al Statelor Unite din 1933 până la moartea sa în 1945. Deseori se face referire la aceasta lege ca Legea Glass-Steagall, după initiatorii săi din Congres. Termenul
Cu toate acestea, Legea Glass-Steagall este folosită cel mai adesea pentru a se referi la patru prevederi din Legea bancară din 1933 care limita activitatile cu titlurile de valoare ale băncilor comerciale și afilierile dintre băncile comerciale și firmele de valori mobiliare.

Legea bancara din 1933 a unit două proiecte ale Congresului: (1) sistemul federal de asigurare a depozitelor bancare și (2) reglementarea (sau interzicerea) combinarii dintre bancile comerciale și cele de investiții și alte restricții privind activitățile bancare „speculative". Susținătorii Legii citează ca este o cauză centrală pentru o perioadă fără precedent de stabilitate a sistemului bancar în S.U.A. din următoarele patru sau, dupa unii, cinci decenii de la emiterea legii. Cea mai mare parte a legislației Glass-Steagal a fost abrogată în 1999 de către legea Gramm-Leach Bliley (Asigurarea protecției informațiilor financiare personale ale celor implicati,reguli de garantii,solicitarea stabilirii unor măsuri de securitate pentru a preveni expunerea datelor,interzicerea metodelor înșelătoare de obținere a informațiilor financiare personale.) sub administrația Bill Clinton.

Robert Kuttner, Joseph Stiglitz, Elizabeth Warren și alții au legat abrogarea legii Glass–Steagall de criza financiară de la sfârșitul anilor 2000 .

Stiglitz a susținut ca „cea mai importantă consecință a abrogarii Glass-Steagall" a fost în schimbarea perceptiei bancare comerciale, astfel încât cu cat „riscul este mai mare" esti perceput „ca a fi primul din joc". El a susținut, de asemenea,ca legea Gramm-Leach Bliley „a creat bănci din ce în ce mai mari care erau prea mari pentru a fi lăsate să falimenteze", ceea ce „a oferit stimulente pentru asumarea excesivă a riscurilor".Warren a explicat ca legea Glass–Steagall a împiedicat băncile să facă „lucruri nebunești". Ea a creditat legea Glass–Steagall cu garantarea sistemului federal de asigurare a depozitelor bancare, separarea activităților bancare de investiții și reglementările SEC care au prevăzut „50 ani fără criză" și a susținut că crizele s-au întors în anii 1980 odată cu „smulgerea" acestor reglementari

Moneda fiat în Germania

Avertisment: Această secţiune nu este o încercare de a susţine acţiunile lui Hitler ci
mai degrabă a indica dinamica sistemului monetar din Europa după Primul Război
Mondial.Este interesant de observat că după Primul război Mondial, guvernul german a urmat exemplul lui Lincoln şi şi-a emis proprii bani fiat, în loc să aleaga calea lunga de plată a dobânzii pentru banii creati de proprietatea privata a sistemul bancar international.
Autorul Sheldron Emry, autorul cărţii „Miliarde pentru Bancheri, Datorii pentru
Popor" a declarat:
„Germania şi-a finanţat întreaga operaţiune guvernamentală şi de război din 1935 până in 1945 fără aur şi fără datorii, şi a trebuit ca toata lumea capitalista şi cea comunistă să distrugă puterea germană asupra Europei şi să aducă
Europa înapoi sub călcâiul bancherilor. O astfel de istorie a banilor nici măcar nu apare astăzi în manualele şcolilor publice".
Potrivit autorului, E.H. Maro:
„Alegerile lui Hitler au fost fie să se supună sclaviei totale prin datorii, fie să-şi creeze propria lui bani fiat ; şi la fel ca preşedintele SUA Lincoln a ales banii fiat ca soluţie... această soluţie a evitat necesitatea de a se împrumuta de la creditorii internaţionali ca să plătească datoriile internaţionale. În doi ani problema şomajului
a fost rezolvată şi ţara a fost din nou pe picioare".
În legătură cu motivele celui de-al Doilea Război Mondial, Stephen Zarlenga, autorul cartii „Stiinta Pierduta a Banilor" sugerează un motiv pentru care nu e găsit astăzi in cărţile de istorie:
„Decizia (Germaniei) de a folosi alternative la aur ar însemna că finanţatorii internaţionali nu si-ar putea exercita acest control (asupra Germaniei) prin standardul

internaţional de aur,.. Şi asta ar fi condus la controlul Germaniei fara necesitatea unui război."
În plus, dr. Henry Makow, cercetător canadian, a declarat: „(Hitler) a preluat privilegiul de a produce bani...şi l-a pus să lucreze în folosul statului... Eşti capabil sa iti imaginezi ce ar fi urmat
... dacă (luarea acestui proces de a crea bani al băncile internaţionale cu capital privat) ar fi infectat o serie de alte state"

Sistemul bancar (privat) are un control semnificativ asupra politicilor guvernului

Luând în considerare reforma monetară trebuie să fim conştienţi că sistemele politice naţionale şi internaţionale sunt în prezent împletite şi subordonate
sistemului bancar privat şi au fost încă de pe vremea lui Abraham Lincoln şi chiar din vremuri mai vechi.
De exemplu, influenţa familiei bancare Rothschild din Frankfurt,
Germania, cea mai faimoasă casă bancară din istorie şi simbolul durabil al finanţelor internaţionale, al investiţiilor bancare şi intriga trans-evreiască, a ajuns la putere economică în secolul al XIX-lea,cu filiale în toată Europa. Influenţa politică a familiei pentru aproximativ 200 de ani este subliniata de diverşi academicieni şi autori după cum urmează:
„Familia Rothschild, cea mai faimoasă dintre toate dinastiile bancare europene,
care timp de aproximativ 200 de ani a exercitat o mare influenţă asupra economiei şi, indirect asupra istoriei politice a Europei.…Generaţiile succesive ale
familiei Rothschild au fost active în mod similar în finanţele si politica internaţionala ... Rothschild influenţau economia naţională şi
politica ţărilor lor." - Jean Bouvier, profesor de economie la Universitatea din Paris şi autor al cărţii „Les Rothschild", într-un articol din

Encyclopaedia Brittanica
„Aspectul cheie al strategiei operaţionale de HR(Resurse Umane - departamentul îndeplineşte funcţii de management al resurselor umane, cum ar fi găsirea, angajarea, instruirea şi sprijinirea noilor angajaţi) a fost secretul... Măsura
in care fam.Rothschild au urmat această strategie a secretului e învecinată
cu incredibilul. Până în prezent, înregistrările lor nu au fost făcute publice.”-
Profesorul Sam Lehman Wilzig „Până la mijlocul secolului al XIX-lea... întregul sistem statal european era dependent de reţelele financiare internaţionale dominate de Rothschild." - Benjamin Ginsberg
„Sunt exemple... în care Rothschild au modificat în mod demonstrabil
cursul politicii internaţionale.” – Howard Sachar, profesor emerit de Istorie şi Afaceri Internaţionale la Universitatea George Washington.
Inversarea rapidă a loialităţii politice a Casei Rothschild,loialitatea naţională
şi finanţarea aferentă este remarcată de Hannah Arendt, un autor german-evreu şi unul dintre cei mai influenţi filozofi politici ai
secolul XX:„Rothschild-ilor francezi în 1848 le-au trebuit doar douăzeci şi patru de ore pentru a-si transfera sprijinul de la guvernul lui Ludovic Filip la noua
Republica Franceză care a avut o viata scurta şi din nou lui Napoleon al III-lea”.
În vremurile moderne, structura puterii bancare există şi funcţionează indiferent
dacă o ţară utilizează un sistem capitalist, socialist sau comunist. Structura de putere bancară există, indiferent de aşa-numitele
preferinţele politice de „stânga” sau „dreapta”. De exemplu, este de remarcat faptul că administraţia preşedintelui american Obama (un democrat) a oferit o

salvare de un trilion de dolari către bănci în 2008. Apoi, în 2020, o alta salvare
a avut loc,in administrația președintelui Trump (un republican) care a executat o propunere care a desfășurat un fond dubios de 454 de miliarde de dolari
stabilit de Trezorerie în parteneriat cu Rezerva Federală. Acest fond a putut fi la rândul său, folosit ca si garantie pentru a furniza peste 4 trilioane de dolari de la Sistemul Rezervelor Federale credit pentru salvarea băncilor și companiilor de administrare a activelor (care sunt deținute în mare parte de bănci)
Sistemul bancar internațional deținut privat exercită un jug la nivel mondial
de control în politică care nu este pe deplin realizat de marea majoritate a societatii din lumea intreaga. Sisteme de capitalism, socialism și comunism există în
diferite țări din întreaga lume. Ceea ce este rar menționat în mass-media este că, timp de mai multe decenii, aproape toate guvernele țărilor indiferent de sistemele politice utilizate, sunt subordonate sistemului bancar internațional privat.
Următorul exemplu a ilustrat realitatea că sunt banii din bănci deținute privat care controlează politica internațională, războaiele și economiile. Este bine documentat ca bancherii din New York au finanțat masiv initial micul partidul bolșevic/comunist din Rusia în 1917. Așadar, vedem că bancherii „capitalisti" au oferit fonduri uriase pentru finanțarea ascensiunii comunismului în Rusia. În deceniile care au urmat, corporațiile occidentale au stabilit vaste contracte comerciale cu bogata in resurse Rusia în stransa legătură cu comuniștii veniți la putere. Între timp, comuniștii aflați la putere au devenit responsabili pentru moartea a peste 60 de milioane de oameni în țările Uniunii Sovietice, Ucraina etc., în următoarele decenii. Un fapt care pare să fi fost ascuns în Occident.
Întrucât operează în întreaga lume, principala prioritate a sistemului bancar este

că continue să primească dobândă la împrumuturile pe care le acordă și sa continue sa controleze sistemul bani-datorii prin „procesul de creare a lor din nimic” Numele sau tipul sistemului politic (de exemplu, capitalism sau comunism) care funcționează într-o țara și modul în care este tratată populația unei țări nu par să fie priorități semnificative pentru cei puțini care dețin și controlează sistemul bancar.
În 2019, toate guvernele (cu excepția poate a 3 sau 4 țări), indiferent de ideologia politică, erau dependente de banca internațională. Sau de piața internațională de obligațiuni pentru împrumuturi și sunt supuse băncilor prin plățile de dobânzi care trebuie efectuate în mod continuu pentru aceste împrumuturi.Se poate concluziona, deci, că în actuala ierarhie a lumii, puterea și controlul pe care sistemul bancar privat îl exercită în prezent are mai mare influență decât cel al guvernelor și sistemelor politice din lume.

Defectele sistemului nu sunt constientizate de publicului general.

Trăim și ne naștem în această paradigmă distructivă a mediului
creșterea continuă a PIB-ului economic și plata dobânzilor la datorii-
bani creați din nimic de băncile private. Majoritatea oamenilor niciodată nu
pun la îndoială acest sistem– nu este un subiect care este discutat de media corporativa deținută privat. Procesul de creare a banilor nu este niciodată predat la școală sau la universitate.
În acest sistem, un mare procent din umanitate este împovărat de datorii personale
(bani pe care băncile i-au creat din nimic) și majoritatea oamenilor lucreaza continuu pentru a plăti acea datorie plus dobânda. În acest sistem de plată a dobânzii (camătă) fiecare persoană plătește în total aproximativ de două ori

mai mult decât a fost inițial împrumutat , de exemplu pe durata unei ipoteci.
Reţineţi că cuvântul „ipotecă” mort-gage provine din limba franceză și înseamnă
„strângerea mortii” sau „juramant de moarte”.
Trăim și ne naștem în această paradigmă distructivă a mediului
creșterea continuă a PIB-ului economic și plata dobânzilor la datorii-
bani creați din nimic de băncile private. Majoritatea oamenilor niciodată
vreodată să-l întrebi. Nu este un subiect care este discutat de corporația deținută
mass-media. Procesul de creare a banilor nu este niciodată predat la școală sau la universitate
În acest sistem de plată a dobânzii, fiecare persoană plătește de obicei înapoi, în total,
aproximativ dublul sumei care le-a fost împrumutată inițial, de exemplu,
pe durata unei ipoteci. Este interesant de observat că cuvântul „mort-
gage” provine din limba franceză și înseamnă „prinderea morții” sau
,,juramant de moarte’.
În acest sistem, oamenii trebuie să lucreze continuu pentru a genera suficienți bani
ca sa trăiasca, plus sa faca plățile dobânzilor la împrumuturile lor. Dacă dobânda nu era necesara, oamenii ar putea plăti un împrumut tipic sau un credit ipotecar în aproximativ jumătate din timpul necesar, astfel mulți ani în plus din viața oamenilor sunt petrecuți pe banda de alergare a muncii încercând să plătească acea datorie. Asemănător bateriilor umane care sunt sclavii pentru energia mașinilor din filmul stiintifico-fantastic „Matrix” – o parte semnificativă din banii generaţi de noi bateriile umane în societatea monetară actuală a datoriei sunt plătiti direct unui sistem bancar.

În plus, majoritatea oamenilor nu știu că banca nu a avut niciodată banii pe care i-a împrumutat în primul rând, adică banca a creat banii din care nimic. Dacă băncile ar împrumuta bani cu o dobândă „moderată”, dar important și din punct de vedere moral – bazat pe dovezi,garanția auditată că dispun de reserve,numerar/aur/etc. Acest lucru i-ar putea justifica moral în ochii oamenilor.

Controlul informațiilor de catre media corporativa și algoritmii de manipulare ai informatiiei pe rețelele sociale

Între timp, orice persoană aflată în căutarea adevărului sau informată care postează informații despre sistemul bancar pe retelele sociale se confruntă în curând cu conștientizarea că sistemele de social media deținute de corporații de-prioritizează
difuzarea pe scară largă a unor astfel de informații. De exemplu, Facebook
utilizează algoritmi care manipulează fluxurile de știri ale utilizatorilor, determinând astfel tipul de informații care apar pe fluxurile de știri ale aproximativ 2,41 miliarde de utilizatorii activi lunar, începând cu iunie 2019. Google utilizează, de asemenea, algoritmi pentru a determina ce rezultate de căutare apar în partea de sus a listei de rezultate .YouTube are termeni și condiții pentru creatorii de conținut care îi permit YouTube sa anuleze conținutul care nu se potriveste cu regulile sale. În acest fel, informațiile despre sistemul bancar și alte subiecte importante care sunt sensibile pentru structura corporativă și bancară au fost deprioritizate și nu li sa permis sa ajunga la conștiința publică principală. Twitter are și el termeni si conditii care par vagi, în opinia mea, permițând companiei să interzica utilizatori ai platformei care nu se conformează poziției sale ideologice. Un astfel de control asupra a ceea ce poate și nu poate fi publicat pare a fi o formă de ideologie fascista. În 2019, multe sute de site-uri web și canale YouTube au avut au fost, în esență,

facute prin algoritmi sa fie mai greu de găsit prin intermediul motorului de căutare Google. Dacă subiecte, cum ar fi adevărul despre sistemul bancar s-ar manifesta în conştiinţa publică principală, sistemul actual bancar va fi intampinat dur şi în cele din urmă inlaturat de către populatiile lumii.
Între timp, consecinţele sistemelor sitemului bancar actual asupra sociatatii şi mediului nu sunt prioritizate de complicii din mass-media detinuta de ei sau expuse publicului larg. Distractia cu ideologiile politice şi minciunile sunt alimentate în mod obişnuit de mass-media corporativa, iar societatea a devenit divizată, confuză şi preocupată de subiecte care adesea nu sunt importante nici macar adevărate

Cămăta şi banii datoriilor ar trebui eliminate

1.Cămătăria şi datoria-bani ar trebui să fie desfiinţate din cauza consecinţelor
sistemului datorie-bani .
2.Sistemul datorie-bani are consecinţe dăunătoare.
Camăta este practica de a face împrumuturi băneşti lipsite de etică sau imorale care
îmbogăţesc în mod nedrept creditorul. Termenul poate fi folosit într-un sens moral condamnând, profitarea de nenorocirile altora sau în sens legal unde se percepe o rată a dobânzii peste rata maximă care este permisa de lege. Un împrumut poate fi considerat camăta din cauza ratei excesivă sau abuziva a dobânzii sau prin alţi factori definiţi de legile unei ţări. Cineva cine practică cămătăria poate fi numit cămătar,iar în engleza contemporană poate fi numit „asasin economic ”.
Băncile nu creează banii de dobândă pe care ii cer ulterior numai partea de capital a unui împrumut este creată de bancă. Autoarea Mary Elizabeth Croft afirmă că toti banii sunt împrumuţi în existenţă, si nu există până când cineva îi împrumută. Sunt bani bazaţi pe datorii - prin urmare, nu sunt cu adevărat bani pentru că nu

banii reali se bazează pe substanţă – aur, argint etc.Autoarea continuă prin
această distincţie conceptuală importantă, adică dacă banii sunt împrumuţi în
existenţă, atunci ei sunt tot ce există... deci unde este dobanda? Nu exista. Cum de este posibil sa fie plătita? Nu poate fi plătita pentru că nu face parte din ceea ce este creat. Pur şi simplu nu există. Moneda pe care o folosim se bazează
munca noastră viitoare, despre care ea afirmă că „Bancile Centrale au promis-o bancherilor”.
De asemenea, nu există încă. Generaţiile viitoare sunt deja înrobite să plătească a
datorie care nu există.
Expansiunea premeditată a datoriilor emise de băncii dincolo de suma de bani
în circulaţie (deoarece partea de interes nu este creată) va crea un număr de
victime nevinovate determinate de procentul dobânzii pe care băncile le vor
taxa in fiecare an. Băncile nu pot extinde acest nivel corupt al datoriilor fără
consimţământul individului. Prin semnarea unui contract de împrumut, în esenţă, o persoană semneaza cu un numar din anii viitoarea sale munci, pentru a
folosiţi echivalentul de bani acordati de banca, pe care banca i-a creat din nimic. Până când dobânda (cămătă) şi datoria-bani nu sunt eliminate oamenii vor rămâne sclavii „sistemului de credit” al bancherilor privati.
Cămătăria a fost condamnată în textele diferitelor religii. La origine, cămătăria
a însemnat perceperea de dobânzi de orice fel şi, în unele societăţi creştine
şi chiar şi astăzi, în multe societăţi islamice, perceperea oricărei dobânzi este
considerată cămătărie.Unele dintre cele mai vechi condamnări cunoscute de cămătărie apar in textele vedice din India. Condamnări similare se găsesc şi în textile

religioase din budism, iudaism, creştinism şi islam. In trecut, multe
naţiuni din Grecia antică până la Roma antică au interzis împrumuturile cu orice
dobanda. Deşi Imperiul Roman a permis în cele din urmă împrumuturi , atenţie, cu dobânzi restricţionate, Biserica Catolică din Europa medievală a interzis
perceperea de dobânzi în orice rată (precum şi perceperea unei taxe pentru utilizarea banilor, cum ar fi la un oficiu de curs valutar). Interdicţiile religioase privind cămătăria sunt bazate pe credinţa că perceperea dobânzii la un împrumut este un păcat.
Societatea ar beneficia enorm de pe urma desfiinţării camătei. Mai putem
avea toate funcţiile societăţii noastre moderne actuale şi, în plus, o societate mult îmbunătăţită dacă povara plăţii dobânzilor catre băncile care creează
banii din nimic ar fi desfiinţata.
Fără a fi nevoiti să plătească dobânzi excesive către băncile private care nu au deţinut niciodată banii ,sute de milioane de oamenii ar avea mai multe resurse de financiare şi sr castiga timp să isi imbunatatească viata lor, familiile lor şi a comunităţii. Cu mai mult timp disponibil pentru oameni ar exista un potenţial mai mare să apară sate, oraşe şi regiuni autosuficiente durabile.
În loc să-ţi dai banii câştigaţi cu greu bancherului (care nu face nimic altceva decât creeze banii datoriilor dvs în existenţă pe ecranul computerului) şi mai degrabă decât să-ti petreacă de două ori mai mulţi ani lucrând decât este de fapt necesar pentru a plăti o ipotecă (datorită plăţilor dobânzilor) poate mai mulţi oameni ar avea ocazia şi timpul să construiască mai multe comunităţi autosuficiente.
Este important de reţinut că în 2020 societatea mondială a construit foarte
puţină autosuficienţă şi multe milioane de oameni din lume au devenit dependente de facilităţile de credit ale băncilor şi de asistenta sociala acordata de guvernului. Orice schimbare potenţială în sistemul bancar în mod ideal, ar

trebui să fie fără întreruperi și sa nu afecteze stabilitatea și bunăstarea societăţii.
De exemplu, dacă guvernele au luat înapoi procesul de creare a banilor de la băncile private ar fi important să se asigure ca facilităţile de credit, serviciile guvernamentale și plăţile de asistenţă socială nu sunt afectate în timpul vreunei tranziţii către o îmbunătăţire sistemul monetar.

Un proiect de lege pentru a pune capăt operațiunilor bancare cu rezerve fracționare

În plus, rezervele bancare fracţionare ar trebui reformate și înlocuite
cu rezervă bancară completă. În plus, procesul de creare a banilor ar trebui
să fie returnat în mâinile publice și luat din mâinile băncilor private, așa cum a încercat să facă președintele John F Kennedy. Este de remarcat faptul că un proiect de lege care să încheie operatiunile cu rezervele bancare fracţionare a fost introdusă în parlamentul Regatului Unit în 2010 de către Douglas Carswell Membru al Parlamentului din Regatul Unit
Un extras din proces este mai jos: Va implor sa acordati permisiunea pentru a aduce un proiect de lege care să interzică băncilor și societăţilor care împrumută pe bază de depozite la vedere crearea de credite fără permisiunea titularului de cont(banii din contul meu sa fie imprumutati altei persone cu dobanda) și în scopuri conexe.Depozitele la cerere sunt depozite în cont bancar care pot fi retrase la cerere - nu aveţi nevoie de a da vreo notificare înainte de a ridica banii.
„Cine deţine banii din contul tău bancar? Această mică întrebare are
implicatii profunde. Potrivit unui sondaj realizat de Ipsos MORI, mai mult de
70% dintre oamenii din Marea Britanie cred că atunci când depun bani la

banca, sunt ai lor — dar nu este asa. Banii depuși într-un cont bancar sunt, așa cum
înființată în baza jurisprudenței de mai bine de 200 de ani, din punct de vedere legal proprietatea băncii, mai degrabă decât titularul contului. Am fost pacaliti.
Membrii IPSA(Autoritatea Parlamentara Independenta pentru Standarde e cea care supravegheaza cheltuielile membrilor Camerei Comunelor din Regatul Unit- camera inferioara a Parlamentului englez)să depună 100 de lire la banca lor în această după-amiază sau, mai degrabă improbabil, dacă Autoritatea Parlamentară Independentă pentru Standarde ar face acest lucru în numele oricărui membru, banca ar fi atunci liberă sa dea un credit din acesti bani egal cu aproximativ 97 de lire. Chiar și cu noile cerinte ale coeficientului de capital banca ar putea împrumuta mai mult de 90% din cât s-a depus. Într-adevăr, banca A ar putea apoi să împrumute cu 97 de lire sterline din cele 100 de lire sterline inițiale din depozit o altă bancă — banca B — care apoi să împrumute cu 97% din valoare o alta entitate. Împrumutul o să se rotească până când, după cum am văzut la apogeul creditelor, pentru fiecare lira sterlina depusă băncile ar fi acumulat un credit de peste 40 de lire sub o formă sau alta.
„Băncile se bucură de o formă de privilegiu juridic extins pe care nici un alt domeniu de afaceri de care sunt conștient nu il are— este o formă de privilegiu legal. Sunt sigur că e oneros. Este posibil ca membrii, în deplină conformitate cu regulile IPSA, să fi închiriat un apartament, iar ei nu au nevoie de mine, sau chiar de IPSA, să le explice ca nue premis ca acesta sa fie subinchiriat altcuiva.
Oricine ar încerca să facă asta ar descoperi că proprietarul i-ar scoate afara.
Deci, de ce băncilor li se permite să subînchirieze banii oamenilor de multe ori fără acordul lor?... „Ministrii au vorbit despre ambiția lor de a reechilibra economia de la una bazată pe consum la una bazata pe producerea de bunuri. Un bun început

ar putea fi o lege care să nu permita băncilor să producă în masă credite false pe baza depunerilor oamenilor.” – Douglas Carswell MP

Rezumat

„Rezerva Federală va continua să greseze tipografiile și să tăgăduiască
ratele dobânzilor până când cineva ia bautura și petrecerea se incheie.” – Mike Whitney
Pe scurt, următorii pot fi consideraţi paşi în direcţia corectă pentru reforma monetară:
► Preluarea privilegiului de a crea bani de la băncile private și returnarea acestuia guvernelor naţionale sau instituţiilor bancare deţinute public
► Eliminarea rezervelor bancare fracţionare și revenirea la rezerve de 100%.
bancare
► Desființarea cămătăriei
► Reintroducerea legislatiei de tip Glass Steagall. Legea Glass-Steagall
în S.U.A. a interzis bancherilor să folosească banii deponenţilor pentru a urmări
investiţii cu risc ridicat, dar legea a fost efectiv anulata prin slabirea restricţiilor în mediul de reglementare din anii 1980 și 1990.
► O taxă pentru fiecare tranzacţie cu instrumente derivate.
Următorul extras despre reforma monetară al autorilor James Roberts și
John Bunzl descrie cuprinzător reformele necesare în sectorul bancar:
„Băncile comerciale creează banii din aer, numindu-I credite și îi introduce în conturile curente ale clienților lor ca si profit in urma acordarii de împrumuturi. Asta le oferă peste 20 de miliarde de lire sterline pe an în dobândă, în timp ce

contribuabilul primește mai puțin de 3 miliarde de lire sterline pe an din emisiunea de banknote și monede. Oprirea băncilor comerciale să creeze bani nelichizi și transferarea către banca centrală a responsabilității pentru crearea și emiterea acestora fara datorii catre guvern pentru a-I pune în circulație, va avea ca rezultat extra venituri publice de aproximativ 45 de miliarde de lire sterline pe an. Aceasta este reforma cu care această carte este în mod special preocupată. Va însemna că:

1) Impozitarea și datoria guvernamentală pot fi reduse, sau cheltuielile publice pot fi majorate cu până la 45 de miliarde de lire sterline pe an.

2) Valoarea unei resurse comune - masa monetară națională - va
devini o sursă de venituri publice mai degrabă decât un profit privat. Asta va
înlătura o nedreptate economică.

3) Retragerea prezentei subvenții ascunse către bănci va avea ca rezultat: a
piață mai liberă pentru lichiditati și finanțe și o mai competitivă
industrie bancara.

4) O ofertă monetară fără datorii va contribui la reducerea nivelurilor actuale ale datoriei publice
care sunt parțial cauzate de faptul că aproape toati banii pe care îi folosim au fost creați ca datorie.

5) Economia va deveni mai stabilă. Băncile vor inevitabil să împrumute
iar clienții lor doresc să se împrumute mai mult în vârfurile economiei și mai puțin în crize. Deci, când sumele de bani in circulație depind de cât dau cu împrumut băncile, expansiunea si crizele sunt amplificate automat.

6) Banca centrală va fi mai capabilă să controleze inflația dacă ea însăși decide și creează direct cantitatea de bani noi în functie de nevoile economiei.

Acum încearcă să controleze inflația în mod indirect, prin creșterea ratelor dobânzilor (adică prețul la care oamenii se împrumută de la bănci). Dar creșterea costurilor în în acest

fel ajută de fapt la provocarea inflației. Asta explică parțial de ce inflația trebuie lăsată să crească constant în fiecare an – cu 2,5% în Marea Britanie – pentru a evita dezumflarea economiei.
7) Stresul asupra mediului inconjurator va fi redus. In prezent, aproape toti
banii pe care îi folosim sunt datorii, oamenii trebuie să producă și să vândă mai multe bunuri pentru a rambursa datoria decât ar face-o dacă s-ar pune bani
circulație fără datorii." - James Robertson și John Bunzl: Reforma Monetara
- Punerea ei in Aplicare
Ellen Hodgson Brown, avocat, autoare și președinte al Institutului Bancar Public
din S.U.A., a oferit cu amabilitate permisiunea pentru ca următorul extras din cartea ei „Reteaua Datoriei" sa fie infatisat aici. The
Pasajul descrie o reformă cuprinzătoare a sistemului monetar:
„Serviciul bancar comercial privat, așa cum îl știm, este învechit și pasarea de prada a investițiilor capitaliste... este un parazit al productivității, care își servește
propriile interese în detrimentul publicului... în afară de implozia sistemului bancar un al doilea turn este pe cale să cadă. Datoria federală a SUA se apropie de punctul în care doar dobanda acesteia va fi mai mare decât contribuabilii își permit să plătească...
Schema Ponzi și-a atins limitele matematice, forțând o altă schimbare de paradigmă dacă economia va supraviețui. Se va prăbuși castelul de cărți bazat pe datorii ,să fie ăsta sfârșitul lumii așa cum o știm noi? Sau va fi... un apel clar la schimbare? Într-un final fericit al nostru Congresul ia înapoi puterea de a crea
banii în toate formele ei, inclusiv banii creați prin intrari în contabilitate de către băncile private. Repere ale acestui final fericit includ: eliminarea depresiilor ciclului economic... un apel pentru un audit independent al Rezervei Federale și al băncilor gigantice care o dețin...

abrogarea celui de-al şaisprezecelea amendament din constituţia (SUA), interpretat ca autorizarea unui impozit federal pe venit... abrogarea legii Sistemului de Rezerve Federale... sau modificarea legii pentru a face Rezerva Federală o agentie cu adevarat federala... achiziţia publică a unei reţele de bănci care să servească drept sucursale bancare locale a noului sistem bancar federalizat... orice dobândă percepută creditului naţional sa fie returnata Trezoreriei pentru a fi folosita in locul impozitelor...reglementarea si controlul asupra crizei derivatelor explosive fie prin impunerea unei taxe modeste de 0,25% asupra tuturor tranzacţiilor cu instrumente derivate pentru a le putea reglementa si urmări sau prin impunerea unei interdicţii absolute asupra tranzactionarii cu instrumente derivate... trebuie să declanşăm o revoluţie în constiinta populara de înţelegere a banilor şi a activităţilor bancare în timp ce libertatea de exprimare este încă disponibila pe internet, în mass-media independenta şi în cărţi."

Există diverse organizaţii active în domeniul reformei monetare în întreaga lume, inclusiv, New Economics Foundation în Regatul Unit.; Institutul Public Banking din S.U.A.; Fundaţia pentru Economia Sustenabilitatii, care are sediul în Irlanda. Având în vedere starea defectuoasă a sistemului economic în 2020 şi planurile organizaţiilor internaţionale, cum ar fi Forumul Economic Mondial, aşa cum este descris mai târziu în această carte, cred ca reforma monetara şi apariţia sistemelor monetare la nivel local vor fi fundamentale pentru societate în anii următori.

Scrieri ale lui Mary Elizabeth Croft despre eliberarea din sistemul datoriilor

De asemenea, observ că în 2007, autoarea Mary Elizabeth Croft a scris o carte provocatoare care ridică multe întrebări interesante legate de modul in care

sistemele bancare, financiare, guvernamentale și juridice actuale funcționează. eu
cred că subiectele abordate în cartea ei merită luate în considerare și mai departe
investigate, deoarece este vital pentru bunăstarea societății ca aceste sisteme sa
acționeze într-un mod corect. Cu amabila ei permisiunea extrase din
scrierile ei sunt enumerate mai jos:
„Bancherii aleg să conducă lumea. Există în picioare, un genial, deși
trădător, plan de a controla TOȚI oamenii și TOATE bunurile si TOATA lumea…. Dominarea lumii prin confiscarea banilor este deja in aplicare… Acordul de la Bretton Woods – 1944 a fost nașterea Fondul Monetar Internațional și de acolo toate agențiile străine – CIA, FBI, IRS, BAR – controlează tot prin al 14-lea amendament impotriva americani suverani rămaşi. Singura creație a acestor agenții a fost de a colecta datoriilor…
„Toți acei industriași, acei bancheri, ale căror nume le-ați auzit de milioane de ori, Rockefeller, Rothschild, Morgan etc… Congresul a fost creator de bani și cumva a fost „inselat" înmânând aceasta responsabilitatea unei corporații private deținute și operata de acești gangsteri economici… care au distrus literalmente Statele Unite ale Americii și fiecare țară a căzut ca un domino după aceea, odată ce corporația
numita SUA a fost fondată."

7. Globalizarea – parte a paradigmei creșterii PIB-ului

Corporațiile acordă prioritate profitului mai presus de orice
O companie sau corporație este o entitate juridică formată dintr-un grup de persoane fizice angajati a opera sau intreprinde o afacere comercială sau industriala.
Aceste entități juridice sunt concepute pentru a permite crearea de profit și sunt centrale pentru paradigma de creștere a PIB-ului. Aproape toate corporațiile din toate

industriile sunt concepute pentru a acorda prioritate profitului față de toate celelalte priorități. Cei puțini extrem de bogați care dețin majoritatea acțiunilor
mega-corporațiile lumii au incasat profituri uriase in ultimele decenii.
Între timp, sustenabilitatea mediului și bunăstarea societății nu este prioritară. Orice îngrijorări legate de mediu sau bunăstarea oamenilor sunt de obicei secundare a fi luate în considerare fata de maximizarea profitului. Dacă un CEO face ceva pozitiv pentru o comunitate sau mediul local ar putea fi înlăturat de acționari dacă consideră că nu maximizează profitul.
Această structură corporativă la nivel mondial contribuie continuu in întreaga lume
la degradarea resurselor și poluarea în scopul utilizării resurselor pentru a maximiza profiturile. Responsabilitatea socială corporativă și sustenabilitatea corporativă au devenit un aspect din ce în ce mai comun al lumii corporative, au avut loc si unele îmbunătățiri limitate ale performanței de mediu.
Cu toate acestea, crearea de profit este întotdeauna obiectivul primordial.
Marea majoritate a populației lumii a devenit dependentă de sistemele corporative transnaționale de producție de alimente și energie care sunt dependente de resursa limitată de petrol. Există o lipsă generală acuta de sisteme de autosuficiență alimentară și energetică locale.
Având în vedere că petrolul este o resursă neregenerabilă, guvernele ar trebui să acorde prioritate și să asiste la crearea de comunități durabile, sate, orașe ,
regiuni. O tranziție de la masina corporatista transnațională distructivă a mediului bazata pe profit spre intreprinderi care cooperareaza locale este necesara. O tranziție care creează alimente locale și sisteme de producție de energie care nu sunt dependente de resursele limitate de petrol.

Globalizare corporativă – parte a paradigmei de creștere a PIB-ului

„..vânduta ca panaceu pentru toate problemele, globalizarea economică nu a trăit
nici pana până la disparita publicitatii care a predicat-o. Nu i-a ridicat pe săraci, ci a adus disparităţi în venituri şi bogăţie între naţiunile bogate şi cele sărace. Ea
a inhibat foarte mult democraţia şi justiţia socială; a distrus comunitatile locale
şi a împins fermierii de pe terenurile lor. Şi s-a accelerat cea mai mare distrugere a mediului din istorie. Singurele reale beneficiare ale globalizării sunt cele mai mari corporaţii din lume şi oficialii de rang înalt şi birocraţiile globale pe care le-au creat." - „Alternativa la Globalizarea Economica" -John Cavanaugh şi
Gerry Mander .
„Până în prezent, satele ecologice au înotat cu hotărâre împotriva dominantei
paradigma socio-economică a epocii noastre – globalizarea... unde globalizarea
se bazează pe ideea că ne putem dezvolta societatile şi rezolva
problemele ecologice printr-o crestere tot mai mare, a comertului , eco satele sunt manifestarea vie a unei filozofii a voluntarului,a simplitatii şi o mai mare încredere în sine" - „Eco-sate" de Robert Dawson
Era modernă a globalizării este un design pentru conducerea corporativă asupra
resurselor lumii. Multe corporaţii au folosit initiative de sustenabilitate ale mediului in ultimele decenii, dar acestea în majoritatea cazurilor nu modifică semnificativ impactul general al activităţilor corporaţiilor asupra mediului . Astfel de iniţiative nu schimba faptul că Sfântul Graal corporativ este de a maximiza profitul acţionarilor.
Abordările de sustenabilitate corporative mai de succes implică

utilizarea cadrelor de sustenabilitate bazate pe sisteme întregi, cum ar fi programul Pasul Natural(The Natural Step creat de Karl Henrik Robert in 1989 in Suedia presupune printre altele evitarea extragerii, producerii sau dispersării materialelor într-un ritm mai rapid decât descompunerea lor în natură şi evitarea recoltării sau manipulării naturii într-un mod care reduce productivitatea şi diversitatea) Acest cadru a fost utilizat de unele companii pentru a reproiecta întregi sisteme şi lanţuri de aprovizionare spre o definiţie strictă a durabilităţii. Cu toate acestea, asimilarea şi implementarea unor astfel de abordări utile de durabilitate nu a fost suficient pentru a anula impactul globalizării asupra mediului, adică
procesul de decuplare a impactului asupra mediului de cererea de crestere rampanta a PIB-ului în curs de desfăşurare. Subiectele decuplării şi abordărilor de sustenabilitate corporativă sunt descrise cuprinzător în cartea a doua.
Problemele asociate globalizării sunt descrise în cartea „Alternativa la Economia Globalizarii" - John Cavanaugh şi Gerry Mander. Cartea descrie modul în care globalizarea s-a născut de fapt la conferinţa de la Bretton Woods din 1944 la care au participat cei mai importanţi bancheri din lume, economişti, politicieni şi persoane corporative. Din Bretton Woods au iesit la lumina Bănca Mondiala şi Fondului Monetar Internaţional (FMI). Acordul General pentru Tarife şi Comerţ a venit mai târziu şi apoi formarea Organizaţiei Mondiale a Comerţului (OMC) şi alte acorduri comerciale libere. Potrivit autorilor, aceste instrumente au întruchipat schimbarea puterii de la guvernele naţionale statale si locale ale comunităţilor către o centralizare fără precedent a puterii spre corporaţii, bancherii şi birocraţiile globale în detrimentul suveranitatii nationale, controlul comunităţii, a diversitatea şi lumii naturale.
Modelul de globalizare este descris ca având caracteristici cheie, inclusiv:

promovarea hipercreșterii și exploatarea nerestricționată a resurselor mediului
și a pieţelor noi; privatizarea serviciilor publice şi a bunurilor comunității; promovarea intensă a consumerismului; dereglementarea corporativă; şi înlocuirea puterilor tradiționale ale statelor naționale şi ale comunităților locale prin birocraţia corporativă globală. Instituţiile de mai sus sunt descrise ca o
trinitate nesfântă a cărei sarcină este să alinieze toate economiile naționale ale lumii în spatele unei formule centrale care implică dereglementarea activității corporative, privatizarea a tot ceea ce este public, împiedicând naţiunile să protejeze resurse naturale şi deschiderea liberului flux de investiţii şi comerţ. Autorii recomandă eliminarea influenţei corporative din politică ca parte de
abordarea acestor probleme. Dreptul corporativ a permis corporaţiilor să fie
tratate ca persoane juridice și este conceput pentru a acorda prioritate profitului fata de problemele de mediu sau a drepturile omului.
Pe lângă efectele negative ale sistemului de creștere a PIB-ului deja
enumerate, efectele globalizării au împiedicat crearea durabilitatii locale. Durabilitatea locală sau autosuficienţa locală nu fac parte din misiunea instituțiilor publice care promovează paradigma creșterii PIB-ului si globalizarea. În această eră a globalizării, guvernele naționale și instituțiile publice au devenit supuse politicilor internaționale
ale instituţiilor globalizării a căror agendă este creşterea PIB-ului. Procesul de
dezvoltarea durabilă definit politic a susținut întotdeauna cresterea PIB-ului.
Inițiativele locale de autosuficiență nu au făcut, în general, parte din
misiunea de dezvoltare industrială sau ştiinţifică a guvernelor naționale,

corporaţiilor sau institutelor de cercetare şi dezvoltare. Criterii de alocare a
finanţarilor pentru noi proiecte în era globalizării s-a bazat de obicei pe potențialul de creare de locuri de muncă și de creare de profit. Această paradigmă a, dus de asemenea la pierderea treptată a cunoștințelor locale și indigene , oameni
au fost nevoiţi să-şi schimbe tradiţiile pentru modelele occidentale. De exemplu, utilizarea pe scară largă a monoculturii agricole industriale a dus la fertilitatea redusă a solului și un declin al metodelor tradiționale de agricultură și cunoștințe asociate care implică producţia de semințe, soiurile de culturi, solul,fertilitatea și regenerarea pământului.
Un alt aspect al globalizării este ceea ce unii au numit economia de distrugere. Armin Risi, autorul cărţii „ Transcenderea jocului puterii globală “ o descrie după cum urmează:
„Consumul trebuie crescut continuu prin crearea de noi nevoi artificiale, prin noi moduri de propagandă și prin deschiderea unor noi piețe. Dacă acest lucru nu mai este posibil, consumul trebuie extins cu încă o metodă, și anume prin creșterea distrugerii. După cum a aratat istoria cele mai eficiente mijloace în acest scop sunt crizele economice, falimentele financiare, şi războaiele. În astfel de cazuri, câștigătorii – cei care au incitat în secret distrugerea – pot începe să construiască din nou. Evident, puterea jucătorilor globali se bazează pe un cerc vicios: distrugerea sistematică ca un mijloc de a creşte producţia.”
Pentru a aborda efectele dăunătoare ale globalizării, David Korten, autorul
„Cand Corporatiile conduc lumea”, recomandă eliminarea din drepturile corporaţiilor ca individ și reforma Bretton Woods asupra instituţiilor, cum ar fi Banca Mondială, FMI și Organizaţia Mondială a Comerţului. În plus, publicaţia ,,Centrul de Cercetare a Globalizării” o organizaţie independentă de cercetare și un grup media de scriitori, savanți, jurnaliști și activiști care publică articole despre

globalizarea și efectele ei sunt de remarcat.
Robert Dawson, autorul cărții „Sate ecologice”, susține că există
motive temeinice pentru a crede că epoca globalizării se apropie de sfârșit.
El afirmă: „Există motive temeinice pentru a crede că epoca globalizării a
ajuns la sfârșit –chiar pe termen relativ scurt – majoritatea liniile lungi de aprovizionare cu produse fiind transportate de aici acolo în întreaga lume – ingredientele unui prânz tipic de duminică au fost calculate a călători până la 49.000 de mile – sunt foarte vulnerabile la creșterile prețurilor la combustibilii asociate cu vârful petrolului. Plantațiile din agricultura la scară largă, așa cum este practicată în prezent, este, de asemenea, foarte dependentă de combustibilii fosili...
Globalizarea ar putea fi falimentată de creșterea prețurilor la combustibili; aprovizionarea cu alimente datorită reducerii inputurilor chimice; disponibilitate redusă a apei și/sau pierderea fertilității solului; se topesc pe piețele financiare
în urma unei obligații de plată a unei țări debitoare majore; atacuri teroriste asupra liniilor de aprovizionări vitale precum conductele de petrol”

8. Defectele sistemului de creștere a PIB

Am descris deja că fără creșterea PIB-ului sistemul bancar datorie-bani eșuează, motivul nespus guvernelor prioritizarea de creștere a PIB este astfel încât dobânda să poată fi plătită sistemului bancar. Oamenii din lume trăiesc în paradigma de creștere a PIB-ului de decenii. În acest capitol descriu următoarele aspecte ale paradigmei de creșterii PIB-ului la care a fost supusă lumea:
► Majoritatea formelor de creștere a PIB-ului în societatea industrializată provoacă o creștere a degradarii mediului și utilizarea in exces a resurselor.
Creșterea PIB-ului nu va rezolva problemele de mediu și a resurselor

► Defecte ale PIB-ului ca indicator al bunăstării și durabilității societatii
► Limitele creșterii PIB – umanitatea „isi taie craca de sub picioare”
► Iluzia banilor
► Forma actuală predominantă de economie contemporană utilizată de economiștii și guvernele din întreaga lume este o ideologie greșită sau pseudo-știință – nu este o disciplină științifică
► Acordarea unei valori financiare a mediului – utilizarea mediului in
economia este o strategie de mediu insuficientă
► Regula Hartwick(afirmă că dacă chiriile (excedentul veniturilor față de costul de producție) derivate din extracția resurselor epuizabile sunt economisite și apoi investite în întregime în capital reproductibil (fabricat de om sau capital uman), atunci în anumite condiții, nivelurile producției și consumului vor rămâne. constant peste nivelul resurselor neregenerabile) a economiei mediului nu funcționează –
nu a fost validata
► O societate sustenabilă și prosperă, fără creștere a PIB-ului și a datoriilor
catre banci? adică o economie stabilă.
► Timp de decenii, sistemul de creștere a PIB/datoriilor defectuos nu a reușit
sa se reproiectează în sine.
Nota:
1. Această critică a creșterii este aplicabilă în întreaga lume, dar este în mod special relevanta pentru anumite părți ale lumii, inclusiv UE, S.U.A., Canada,
Australia și Japonia;
2. Obiectivul „post-creștere” pentru economie sau starea de echilibru a
economie, nu înseamnă că NU există creștere nicaieri îneconomie. Atâta timp cât macroeconomia este în cadrul limitelor durabilității determinate de știință, sectoarele sunt bune pentru om bunăstarea poate crește, în timp ce in

sectoare care sunt dăunătoare omului bunăstarea și mediul natural vor fi în declin.
Creşterea PIB-ului anti-ecologic şi dăunător societăţii / necesar
astfel încât dobânda sa poate fi plătită băncilor pentru imprumuturi
Creşterea PIB-ului și sistemul datoriei-bani (inclusiv rezerva fracţionară
bancara și cămătăria) sunt vicioase, antiecologice și dăunătoare societăţii.
Ele necesită extragerea inutilă a unor cantităţi mari de resurse din pământ, astfel încât să poată fi generate profituri vaste pentru corporaţii și venituri fiscale suficiente pentru guverne. Acest lucru se face astfel încât dobânda poate fi plătită în mod continuu către cel sistemul bancar privat comercial și international.
Acest mecanism nesustenabil de utilizare a resurselor naturii pentru a alimenta creşterea PIB-ului și, prin urmare, trucul banilor -datorie al sistemului bancar internaţional funcţionează de zeci de ani.
Creşterea PIB provoacă o degradare sporită a mediului și a resurselor
„Avem o economie în care ne furăm viitorul, îl vindem în prezent și il
numim PIB.” - Paul Hawken
„Dovezile sunt acum copleşitoare că viaţa pe pământ este in declin sistematică
spre colaps la toate nivelurile. Dar motivul nu este recunoscut nicăieri de nici un model economic” – John Murray, autor
„Progresul dictat de creşterea economică (PIB) se bazează de fapt pe sărăcirea claselor de mijloc, îndatorarea naţiunilor şi a indivizilor,hegemonia si controlul economic al băncilor, supraconsumul și risipa de resurse naturale și creşterea
inegalităţii între oameni... Ca să nu mai vorbim de relocarea industrial a

locuri de muncă şi exploatarea socială a muncitorilor din Sud. În 2017,
Îndatorarea publică şi privată a celor mai bogate 44 de ţări a ajuns la 235%
din PIB, comparativ cu 190% în 2007." - Jacques Prescott, asociat si profesor la catedra de Eco-consiliere, Université du Québec à Chicoutimi şi
fost funcționar public la Ministerul Mediului.
„Când economiștii văd, de exemplu, unul dintre cele 13 miliarde de litri de petrol
eficient transformat în materiale plastice, pesticide, combustibil sau jucării in fiecare zi, ei nu percep acest lucru ca deşeuri, deoarece a... transformat o parte a pământului în bogăție financiară și materială pentru noi, oamenii...Eu am alta
perspectivă.. Când văd bărbați și femei sclavi pe platformele petroliere, extragand
o parte a pământului care cel mai bine era sa fie lasata acolo, doar ca noi să putem avea mâncare ambalata, telefoane mobile şi jucării din plastic pentru copiii noştri de Crăciun, eu nu vad altceva decât deşeuri: risipă de habitat pentru alte specii, aer curat şi apă şi vieţile muncitorilor care îşi petrec o parte din viaţa lor prețioasă in extragerea uleiului pentru ca apoi noi să-l irosim eficient." – Mark Boyle,
autorul „Manifestul celui fără bani"

PIB-ul este mai degrabă un indicator al „poluării"

interne brute decât
bunăstarea efectivă a unei populații naționale. Creşterea PIB are ca rezultat
poluare crescută. De exemplu, în industria petrolieră şi minieră există multe cazuri de companii care lasă în urmă deşeuri de mediu şi poluează sistemele de sol şi apă, dar PIB-ul indică doar banii generați din activitatea minieră. De exemplu, exploatarea pământurilor rare are un cost mare pentru satele locale pentru ca poluarea otrăveşte fermele şi satele din regiunile care procesează

mineralele preţioase. În Baotou, Mongolia, exista un iaz de 10 kilometri pătraţi
în care fabricile din apropiere deversează apă încărcată cu substanţe chimice utilizate pentru procesarea celor 17 cele mai căutate minerale din lume(Scandiu Ytriu,Lantan,Ceriu,Praseodim,Neodim,Prometiu,Samariu,Europiu,Gadoliniu,
Terbiu,Disprosiu,Holmiu,Erbiu,Tuliu,Yterbiu,Luteţiu) cunoscute colectiv ca pământuri rare .Un alt exemplu este cel de nisipuri bituminoase vaste din Canada, care se află sub aproximativ 142.000 de kilometri pătraţi de pământ. Extracţia nisipurilor bituminoase implică costuri economice şi de mediu mari provocând
distrugerea pădurilor vaste şi poluarea sistemelor fluviale .Cartea „Confesiunile unui Asasin Economic" de John Perkins descrie, de asemenea, exemple de companii petroliere care au lăsat în urmă uriase zone de nămol petrolier(deseu rezultat in urma extragerii petrolului), care au contaminat solul şi sistemele de apă, provocând probleme de sănătate pe termen lung pentru oamenii din acele regiuni.
Dacă această nevoie de creştere continuă a PIB-ului (pentru a genera venituri, astfel încât dobânda sa se poata plăţi către bănci) nu ar exista, exploatarea naturii pentru resurse ar fi redusa ,pentru a genera activitate economică impozabilă ar fi necesara guvernelor. Din câte ştiu, această nevoie de a plăti dobândă băncilor nu este inclusa ca factor în ecuaţiile utilizate de guverne şi de institutiile mediului academic să calculeze sau să estimeze impactul societăţii asupra mediului;
de exemplu, binecunoscuta ecuaţie IPAT nu pare să ţină seama de aceasta,
folosind propria definiţie (adică Impactul asupra mediului = Populaţia x
Afluenţă x Tehnologie).
Această paradigmă de creştere a PIB-ului şi sistemul bancar de bani camătă/datorie nu a reuşit să creeze o societate durabilă pentru umanitate (mai degrabă a

împiedicat-o), nu a reușit să respecte faptul că multe dintre resursele Pământului sunt limitate cantitativ, iar creșterea PIB-ului bazată pe resurse fizice nu poate crește la nesfârșit într-un sistem finit. Necesitatea de a plăti dobândă către sistemul bancar are ca rezultat o nevoie de mai multă activitate economică și, prin urmare, mai multe resurse fiind extrase din Pământ decât ar fi altfel necesar. Economia este un subsistem al ecosistemului Pământului finit mai mare, prin urmare creșterea permanentă sau pe termen foarte lung a PIB-ului este imposibilă.
Astfel, termenul „creștere durabilă" devine un oximoron (cu excepția cazului în care activitatea economică este „decuplată de impactul asupra mediului și al resurselor). Institutul Wuppertal a estimat că o extracție totală a resurselor globale de
aproximativ 80 de miliarde de tone în 2020 (200% din valoarea din 1980) va fi
necesara pentru menținerea creșterii economice globale. Pe o planetă cu resurse limitate există evident un conflict. Am descris cum cererea de crestere a PIB-ului
creste distrugerea mediului și am descris modul în care sistemul bancar international este un motor major al nevoii de creștere a PIB-ului și este,
prin urmare, o cauză principală semnificativă a problemei de mediu la nivel mondial. Așa-numita activitate economică este necesară pentru a îndeplini ,,nevoile fundamentale" ale populației mondiale și să creeze o societate înfloritoare. Cu toate acestea, dincolo de satisfacerea acelor nevoi umane de bază, „motivul real" pentru care guvernele și instituțiile media deținute de corporații promovează fără încetare „creșterea" nivelului PIB-ului și a activității economice, pe cât posibil, este ca plata în curs a dobânzii către sistemul bancar să poată fi
menținută.
De ce o numim „activitate economică"? Se numește activitate economică pentru ca servește nevoilor sistemului economic nedrept și al sistemului bancar asociat.

Poate un termen mai potrivit pentru activităţile omenirii de a-si satisface
nevoi fundamentale este termenul „activitate de nevoi umane” adică activităţi care
servesc omenirea. Chiar de ce avem nevoie de acest cuvânt „economic”? Pentru mine pare că cea mai mare parte a umanităţii nici măcar nu are nevoie de cuvântul „economic”, doar economiştii şi bancherii au nevoie de cuvânt. În plus, aşa cum descriu în capitolul următor, subiectul economiei contemporane este ideologia defectuoasă şi pseudoştiinţa, prin urmare nici ea nu ar trebui să mai fie folosită decât dacă aceasta devine aliniata cu realitatea bio-fizică.

Creşterea PIB nu rezolvă problemele de mediu –Mitul decuplării

Mulţi economişti amăgiţi afirmă că creşterea PIB-ului va rezolva problemele de mediu şi al resurselor, dar greşesc. La sfârşitul secolului al XX-lea modalităţi de a
decupla utilizarea resurselor de creşterea economică ,economişti de mediu au emis cateva ipoteze.. O ipoteză numită curba Kuznets de mediu prezice creşterea decuplării de utilizarea resurselor si cresterea PIB pe cap de locuitor, pe măsură ce tehnologia se îmbunătăţeşte şi are loc înlocuirea materialelor. În unele cazuri, aceasta descrie cu exactitate realitatea. În alte cazuri, fluxul de resurse continuă să crească odată cu creşterea PIB-ului pe cap de locuitor. O ipoteză a acestei curbe de mediu nu a fost niciodată validat. Dacă ar fi validata,asta ar implica ca creşterea economică este mijlocul de îmbunătăţire a mediului. CKM nu a demonstrat niciodată că se aplică tuturor poluanţilor sau impactului asupra mediului,
şi există dovezi care contestă noţiunea de Curba Kuznetz în general. Mai mult, în 2009, profesorul Tim Jackson, preşedintele U.K. al Comisiei pentru Dezvoltare Durabilă a guvernului a fost autorul documentului numit „Prosperitate fără creştere”. Raportul descrie mitul

decuplării impactului asupra mediului de creşterea PIB-ului după cum urmează: „(Decuplarea) Este o evadare din dilema creşterii fundamental defectuoasă. Consumul tot mai mare de resurse este un factor determinant de crestere. După cum a subliniat ecologistul industrial Robert Ayres:
„consumul (care duce la investiţii şi progres tehnologic).aduce creşterea, la fel cum creşterea şi progresul tehnologic determină consumul."
Protagoniştii creşterii calculează rareori consecinţele acestei relaţii"
Creşterea PIB-ului este un indicator defectuos al progresului către o dezvoltare durabilă a societatii. O societate durabilă trebuie să răspundă nevoilor fundamentale şi bunăstarii oamenilor din acea societate şi bunăstarii ecologice si a
resurselor de mediu pe care se bazează societatea mondială. O societate durabila
nu ar trebui să acorde prioritate creşterii nesfârşite a PIB-ului mai presus de orice, astfel încât dobânda poate fi plătită unui număr relativ mic de elite bancare care deţin sistemul bancar mondial şi deja controlează peste jumătate din bogatia si resursele lumii.O societate durabilă ar implica reforme fundamentale şi schimbarea creşterii PIB-ului şi la nivel mondial modificarea proprietatii private a sistemul bancar.
După cum am discutat deja, adevăratul motiv pentru care guvernele urmăresc creşterea PIB-ului este de a plăti dobândă la împrumuturile primite din sistemul de finante internationale. Fără sistemul de cămătărie ar fi mult mai mica nevoia de a se extinde constant economii distructive pentru mediu.În plus, oamenii, companiile şi guvernele lumii ar putea plăti datoriile în aproximativ jumătate din timpul
necesar normal şi folosi mult mai mult timp şi resurse pemtru crearea de sisteme durabile.
Un guvern trebuie să primească suficienţi bani prin impozitarea naţională a

populaţie, afaceri, resurse, proprietate etc., pentru a plăti „dobânda”. sistemul bancar internaţional sau a piaţei de obligaţiuni. O economie contractanta
ar însemna mai puţină activitate economică şi mai puţine sume fiscale primite de
guvern. În plus, fără a-şi extinde şi creşte operaţiunile, cetăţenii, întreprinderile şi companiile se vor lupta să ramburseze împrumuturile şi „dobânda” la acele împrumuturi în bani care au fost create din nimic.
Fără creşterea PIB-ului economic, înşelătoria sistemului bancar mondial
se prăbuşeşte deoarece împrumuturile plus „dobânda” nu pot fi plătite.
Sistemul bancar Internaţional este, prin urmare, o cauză principală a distrugerii mediului la nivel mondial,deoarece creşterea PIB-ului este dăunătoare mediului. Acest lucru se datorează nevoii constante de creştere a activităţii economice pentru a crea din ce în ce mai multe produse, rezultând într-o epuizare mai mare a resurselor şi acumulare de poluare a pământului, aerului şi apei lumii. În plus, marea majoritate a produselor produse în present de sistemul economic nu sunt concepute pentru a dura. Mai degrabă, sunt concepute pentru a avea
o durată de viaţă limitată, astfel încât consumatorul sa trebuie să înlocuiască continuu produsele şi a face cat mai multe achiziţii. Aceasta se numeşte uzură planificată. Un studiu cuprinzător pentru a analiza proiectarea pentru uzură, condus de Umwelt Bundesamt din Germania a oferit rezultate iniţiale care confirmă că durata pentru care „consumatorii” (utilizatorii) îşi păstrează produsele în timpul fazei de utilizare este redusa, calitatea mărfurilor este în scădere, timpul până la inlocuire scurtat semnificativ.

Deficienţe în contabilizarea PIB-ului ca indicator al bunăstării societatii

Unul dintre multele defecte ale contabilizarii PIB-ului este că nu ţine seama de
măsura epuizarii capitalului natural, cum ar fi pădurile, viaţa marină,
minerale, sol vegetal, biodiversitate şi o atmosferă şi biosferă stabile. O
economia durabilă de succes este un subset al bazei de resurse a naturii. Este
imposibil ca sustenabilitatea să fie atinsă de actualul defect sistem economic mondial, deoarece, prin proiectare, creşterea PIB-ului este continuu ceruta de acesta. Un exemplu al defectului utilizării creşterii PIB-ului ca măsură a bunăstării
societatii este dezastrul petrolier Exxon Valdez din 1991. Acest masiv dezastrul ecologic a crescut de fapt PIB-ul Alaskai. Vasta scurgere de petrol
a provocat pagube imense mediului, contaminând 1.300 de mile de coasta cu 250.000 de barili sau 11 milioane de galoane de petrol, decimând populatia
de peşte şi poluand sistemele bio-fizice . Cu toate acestea, PIB-ul
a crescut efectiv în Alaska datorită activităţii economice a companiilor
şi organizaţiile implicate în activităţile masive de curăţare necesare.
Aceste activităţi au crescut PIB-ul ţării cu 2 miliarde de dolari, datorită intensificării operaţiuni de curăţare, dar acest lucru nu ţine cont de daunele create mediului în Alaska pe termen lung, care pot fi văzute şi astăzi.
Prioritizarea creşterii PIB este un obiectiv nesustenabil şi viciat, cu excepţia cazului în care creşterea este complet decuplată de impactul asupra mediului, adică dacă respectă condiţiile ştiinţifice pentru durabilitatea resurselor naturale.
Cu toate acestea, în ultimii 30 de ani decuplarea nu a fost realizată şi

nu va fi niciodată în paradigma creşterii PIB-ului. O mare parte din activitatea economică în economia actuală pentru crearea a nenumăratelor produse utilizate de
omenire încalcă principiile de durabilitate ştiinţifică strict definite în
într-un fel sau altul. De exemplu, această încălcare se manifestă prin crearea şi eliberarea deliberata a deşeurilor şi substanţe poluante, cum ar fi substanţele chimice toxice, metalele grele,dioxine,(poluanţi organici persistenţi (POP), adică durează mult timp să se descompună odată ce sunt în mediu. Dioxinele sunt foarte toxice şi pot provoca cancer, probleme de reproducere şi de dezvoltare, leziuni ale sistemului imunitar şi pot interfera cu hormonii)etc., în sistemele terestre, aeriene şi in apă; sau prin epuizarea semnificativă a resurselor precum pădurile, petrolul, fertilizarea solului (utilizarea excesivă a îngrăşămintelor chimice),şi biodiversitatea care susţine lumea naturală.
Un alt exemplu este cazul în care PIB-ul creşte ca rezultat al recoltării resurselor pădurilor tropicale,dar PIB-ul nu ţine cont de aspectele economice, de mediu şi
De costurile sociale implicate în pierderea (potenţial permanentă) a pădurii tropicale. PIB-ul tratează epuizarea resurselor ca pe venit şi, prin urmare, este un indicator înşelător despre sănătatea pe termen lung a societăţii, a naturii şi a economiei. Inca un alt exemplu este trecerea istorică de la sistemele locale de agricultură ecologică la agricultura industrială, care poate creşte PIB-ul, dar care creşte utilizarea pesticidelor şi epuizează resursele de combustibili fosili, pentru care se foloseşte apoi petrolul pentru transportul transnaţional şi fabricarea unor cantităţi mari de substanţe chimice ca îngrăşământ. Pesticidele pot avea efecte grave asupra sănătăţii. Cu toate acestea, aceste daune aduse sănătăţii oamenilor se manifestă ca creştere a PIB-ului datorită creşterii serviciilor medicale (medic, spitale, echipamente medicale şi taxe pentru medicamente etc.).
Un alt exemplu de inadecventa a PIB-ului ca indicator al bunastarii umane şi

socială este vasta activitate economică a complexului industrial militar creând arme care au fost folosite pentru a duce războaie distructive, luând viețile a milioane de oameni din întreaga lume, dar contribuind la PIB prin operațiunile economice ale companiilor industriei militare implicate. Există substanțiale dovezi in literatura care descriu defectele actualei creșteri economice a PIB-ului și dăunătoare mediului și, în cele din urmă, dăunătoare social ,de exemplu, publicațiile profesorului Tim Jackson și profesorului Herman Daly la care se face referire mai jos.

Dincolo de un anumit punct, creșterea PIB-ului nu crește bunăstarea, mai degrabă o poate scadea

Profesorul Tim Jackson este economist ecologic și profesor de
dezvoltare durabilă la Universitatea din Surrey. În funcția sa de Comisar economic
in Comisia de Dezvoltare Sustenabila a U.K. a fost autorul raportului Prosperitate fara Crestere: Politici economice pentru pentru o planetă finită (2009) O a doua ediție revizuită
(Prosperitate fără creștere: fundamente pentru economia de mâine)
a fost publicată în 2017. Cartea rezumă dovezile care arată că, dincolo de un anumit punct, creșterea nu crește bunăstarea umană.

Creșterea PIB-ului aduce o îmbunătățire a calității vieții, dar numai până la un punct. Dincolo de acest punct, creșterea economică poate implica o scădere a calității vieții.

„Statisticile sociale stabilesc efectiv credința pasionată că, în
lumea dezvoltată, creșterea PIB-ului crește fericirea... În lumea a treia o creștere a veniturilor în condiții abisale crește nivelul măsurat de fericirea materială, dar numai până la clasa de mijloc ,apoi beneficiul se oprește.” – Autor, Devamrita Swami

Deoarece guvernele au nevoie de creştere pentru a plăti dobânda catre sistemul bancar, guvernele vor susține întotdeauna că creșterea va aduce beneficii oamenilor fiecarei națiuni, chiar dacă s-a demonstrat în ultimele decenii opusul
prin utilizarea unor indicatori alternativi, inclusiv indicatorul Indicele Bunăstării Economice Durabile, ISEW (care ţine cont de PIB, forţa de muncă neremunerată în gospodărie, costurile sociale, daunele mediului şi distribuția veniturilor.) și Indicatorul de Progres Real, GPI (ține cont de externalităţi negative, cum ar fi poluarea și criminalitatea, și alte avarii sociale care compromit economia şi bunăstarea oamenilor pe care îi servește). ISEW a fost propus ca înlocuitor al indicatorului PIB, adică al principalul indicator macroeconomic al Sistemului de Conturi Naționale. Mai degrabă decât pur și simplu adunarea tuturor cheltuielilor, cum e in cazul produsului intern brut, cheltuielile de consum sunt echilibrate de factori precum venitul,distribuţia și costurile asociate cu poluarea și alte nesustenabile costuri. ISEW este definit în general prin următoarea formulă: ISEW = consum personal + cheltuieli publice nedefensive - cheltuieli private defensive + formare de capital + servicii din munca casnica+costurile degradării mediului + deprecierea capitalului natural.
Potrivit dr. Greig Mill fost lector la Sec. de Dezvoltare durabilă al Universitatii DeMontfort: „(într-un număr de ţări studiate) PIB-ul și ISEW diferă cel mai mult
vizibil de la mijlocul anilor 1970, ISEW a scăzut (cu aproximativ 22% de la
1980 până în 1996). În linii mari, PIB-ul continuă să crească. Autorii lui
ISEW indică faptul că recenta scădere a ISEW se datorează în special epuizarii resurselor neregenerabile (scăderea stocului de capital), pe termen lung,daune mediului (deteriorarea stocului de capital, plus cheltuieli defensive(investitii in incercarea de repara poluarea apei,regiunilor,aerului,etc) și inegalitatea veniturilor”.

Dr. Mill descrie în continuare ceea ce este cunoscut sub numele de „ipoteza pragului”.
„Acest lucru afirmă că într-o naţiune dată, creşterea economică (creşterea PIB-ului in timp) aduce îmbunătăţirea calităţii vieţii, dar numai până la un punct. Aceasta este pragul. Punctul de prag va diferi de la o ţară la alta. Dincolo acest prag, creşterea economică în continuare poate implica o scădere a calitatea vieţii (şi, prin urmare, o scădere a ISEW).”
În 1999, economistul - ecologist şi senior al Băncii Mondiale Herman Daly
a declarat că creşterea PIB-ului în SUA este neeconomică (creştere care sărăceşte) pentru că creşte costurile mai repede decât creşte beneficiilor şi, prin urmare, sărăcirea societăţii. Totuşi, năprasnica creştere a PIB-ului a continuat de atunci, creând mai multe efecte negative asupra mediului şi sociatatii.Este din ce în ce mai plauzibil ca costurile sociale totale ale creşterii (multe dintre ele rămân nesocotite) depăşesc acum beneficiile măsurabile. Dacă da, lumea a intrat într-o eră a creşterii neeconomice, creştere care sărăceşte” „Cred că, de fapt, creşterea în Statele Unite acum, este creşterea agregată, este neeconomica, deoarece creşte costurile mai repede decât creşte beneficiile... Dacă intrăm într-o eră de creştere neeconomică, atunci ea ne va face mai săraci... Văd această globalizare ca un obstacol major în calea punerii în aplicare a tipului de politici radicale care sunt necesare pentru a evita această spirală descendentă a creşterii neeconomice. „
O altă referinţă notabilă sunt cercetările şi scrierile lui Richard Douthwaite, care a fost economist, ecologist şi co-fondator al Fundaţiei pentru Economia Sustenabilităţii (FEASTA) a publicat o carte din 1992 intitulată „Iluzia creşterii: cum creşterea economică a îmbogăţit pe cei puţini, a sărăcit pe cei mulţi şi a pus în pericol planeta’, care explorează efectele pe care urmărirea creşterii le-a avut asupra mediului şi societatii.

În plus, potrivit profesorului John Barry, profesor de Economie Politică Verde, la Queen University Belfast: „Există și alte consecințe negative ale „imperativului de stat de bază” al ortodoxiei
creșterii PIB-ului, nesfârșită și nediferențiată. Acestea sunt: Ea cere și exacerbează inegalitatea socio-economică, nu reduce inegalitate. Este nevoie de practici la locul de muncă concentrate pe productivitate, care transforma aceste locuri de muncă în „despotisme nedemocratice”; unii dintre noi care trăiesc
în democrații și cred că luarea deciziilor democratice este bună - atunci de ce
ar trebui să se termine democrația la fabrică/birou sau chiar la ușa sălii de clasă?
Legat de acest punct democratic, creșterea economică și reducerea interesele umane la consumator și producător, ceea ce reduce activ cetățenia, împreună cu puterea politică a banilor, şi inegalitatea în creştere, este o amenințare la adresa politicii democratice în sine.”

**Bunăstarea economică a societății, așa cum este estimată de GPI, are
a scăzut din 1978**

ISEW(Indicele Bunăstării Economice Durabile) a fost dezvoltat inițial în 1989 de liderul ecologic, economistul și teoreticianul stării de echilibru Herman Daly iar filozoful, teologul si ecologistul John B.Cobb, mai târziu a continuat să adauge alte câteva „costuri” la definiția indicelui ISEW. Această lucrare ulterioară a dus la încă un indicator macroeconomic, GPI(Indicatorul de Progres Real). GPI este o extensie a ISEW, care pune accentul pe autenticul și realul progress al societății și urmărește, în special, să monitorizeze bunăstarea și durabilitatea ecologică a economiei.
ISEW și GPI sunt îmbunătățiri ale PIB-ului, deoarece reprezintă

consecinţe negative ale urmăririi creşterii PIB-ului.
Folosind o măsură precum
GPI ajută la o mai bună înţelegere a dezvoltarii reale a societatii umane.
Cercetările au arătat că GPI a crescut în tandem cu PIB până la
în jurul anului 1978, apoi a scăzut brusc. Conform lucrării de cercetare
„Dincolo de PIB: Măsurarea şi realizarea unui progres global real”
publicată în Journal of Ecological Economics în 2013 de mai multi autori, printre care profesorul Tim Jackson şi economistul ecologist Robert
Constanza:
„În timp ce Produsul Intern Brut (PIB) global a crescut cu mai mult de trei ori din 1950, bunăstarea economică, estimată de către Indicatorul de progres real (GPI) a scăzut de fapt din 1978. Am sintetizat estimări ale GPI în perioada 1950-2003 pentru 17 ţări unde a fost aplicat GPI. Aceste 17 ţări conţin 53% din populaţia globală şi 59% din PIB-ul global. Am comparat GPI(Indice Progres Real) cu Produsul Intern Brut (PIB), Indicele Dezvoltării Umane(HDI media dintre durata de viata,cunostinte si nivelul de trai), Amprenta ecologică, Biocapacitate, coeficientul Gini(arata distribuţia veniturilor populaţiei unei naţiuni, dar mai ales pentru a reprezenta disproporţia în distribuirea veniturilor sau averilor, fiind un indice al inegalităţii) şi Scala de satisfactie a vietii.
Rezultatele arată o variaţie semnificativă între aceste ţări, dar câteva tendinţe majore. De asemenea, am estimat un GPI global/cap în perioada 1950–2003. GPI global/cap a atins apogeul în 1978, aproximativ în acelaşi timp, amprenta ecologică globală a depăşit biocapacitatea globală.
Scala de satisfactie a vietii în aproape toate ţările nu s-a îmbunătăţit semnificativ din 1975.”
Seturile naţionale de indicatori de dezvoltare durabilă conţin un amestec de

indicatori, de exemplu,Strategia de Dezvoltarea Naţională Durabilă a Regatului Unit conţine un set de 68 de indicatori.Lipsa unei definiţii precise a ceea ce este sustenabilitatea în Strategia Regatului Unit înseamnă, prin urmare, că poate fi mai complex de măsurat progresul general și bunăstarea societăţii, obiectivul general de success nu a fost strict definit. Această complexitate se manifestă în listarea a
68 de indicatori de strategie guvernamentală menţionaţi anterior. Acest amestec de indicatorii oferă o bază complexă, defectuoasă pentru măsurarea durabilitatii. Strategia Regatului Unit nu conţine nicio menţiune despre dezavantajele
măsurarea sustenabilităţii folosind PIB-ul şi nici nu utilizează indicele de
Bunăstare economică durabilă. Alte opţiuni de indicatori includ
Indicele Fericirii Naţionale, de exemplu, Bhutan este prima țară din
lumea care a adoptat un indice brut naţional al fericirii.

Mitul că creșterea PIB-ului și globalizarea face „sa plutească toate bărcile”

GPI ne arată că bunăstarea economică generală a societăţii a fost
în scădere din 1978. Mai mult, vastele producţii materiale ale PIB-ului
paradigma de creștere din ultimele decenii nu a fost alocată uniform
în rândul populaţiei lumii. Dacă folosim Produsul Intern Brut (PIB)
ca măsură a producţiei (nu a bunăstării umane), apoi din 1950 până în 1995
producţia economică globală a crescut de cinci ori. În aceeași perioadă, populatia globala a crescut cu aproximativ jumătate din productia globala, aproximativ dublandu-se (de la 2,5 la 5,7 miliarde).

Acest lucru sugerează că PIB-ul mediu global pe persoană aproape s-a dublat.
A fost susţinut de economişti, guverne, finanţe internaţionale,şi organizaţii politice ale lumii, cum ar fi Banca Mondială şi Naţiunilor Unite, că creşterea PIB-ului şi globalizarea economică din trecutele decenii „a adus lapte si miere" pentru oamenii din întreaga lume, adică ridică standardul traiului tuturor. Chiar dacă ridică bogăţia celor bogaţi, a fost a susţinut că această bogăţie se prelinge şi către săraci, ridicând astfel averea tuturor. O analiză mai atentă dezvăluie că această afirmaţie de „lapte si miere" este o descriere falsă şi inexactă a ceea ce sa întâmplat cu adevărat.
În realitate, beneficiile materiale ale paradigmei de creştere a PIB-ului, care a
a extras cantităţi mari de resurse ale naturii de-a lungul deceniilor, nu au fost
alocate uniform. Un studiu al Institutului Mondial pentru Cercetare si Dezvoltare
economica al Naţiunilor Unite raportează că cei mai bogaţi 1% deţineau singuri 40% din activele globale în anul 2000. Cei trei cei mai bogaţi oameni din lume deţin mai multe active financiare decât cele mai slab dezvoltate 48 de naţiuni
Deşi este adevărat că venitul mediu al oamenilor din naţiunile lumii, inclusiv naţiunile mai sărace, a crescut în termeni de dolari SUA, realitatea este
că în multe ţări puterea de cumpărare nu s-a schimbat. De exemplu, în
SUA, după ajustarea pentru inflaţie, salariul mediu pe oră în 2018 a avut
aproape aceeaşi putere de cumpărare pe care o avea în 1978, totuşi
venitul mediu pe cap de locuitor în SUA în 2020 este cel mai mare din istoria SUA, de aproape 15 ori mai mare decât în 1967 .Deci, în ciuda creşterii a venitului în dolari pe cap de locuitor putem vedea că cei mai mulţi oameni nu au deveni mai bogati dacă puterea de cumpărare este

folosită ca măsură, ci un grup mic de persoane asociate cu sistemul bancar și corporativ a adunat cea mai mare parte a bogăției lumii.
În plus, globalizarea a înlocuit culturi tradiționale valoroase care au folosit practici autosuficiente, de exemplu, în India, cultura agricolă de subzistență din mediul rural a fost înlocuită de procesele de globalizare. Zeci de milioane de fermieri și familiile lor locuind în sate s-au mutat în orașe ,locuiesc în mahalale și
au devenit dependenți de salarii mici. În trecut - de mii de ani - au existat rețele de sate înfloritoare autosuficiente. În lumea globalizării, oamenii trebuie să muncească pentru „salarii" și orice economii pe care o persoană o poate aduna scade ca valoare în fiecare an, din cauza inflației inerente sistemului bani-datorii.
„Fermierii de subzistență din India... au plantat ceea ce a crescut mai bine în mod natural și au făcut-o in relatie cu pământul. Apoi economia occidentală a introdus credința că acești fermieri trebuiau să producă mai mult decât puteau consuma pentru a putea să creeze bogăție astfel încât să poată atinge „calitatea vieții". In consecinta indienii și-au părăsit pământul familiei pentru a trăi în mizerie în orașe precum New Delhi, iar agricultura de subzistență a făcut loc unor ferme uriașe și agro-afacerilor. Astăzi, între 250 și 300 de milioane de indieni care odinioară cultivau pe terenurile familiei supraviețuiesc cu mai puțin de un dolar pe zi; și nu au apa curată, asistență medicală, educație sau perspectiva unui viitor pentru copiii lor.
Cu toate acestea, agățați de vechiul vis că dacă ar putea doar să creeze mai multă bogăție sau alăturați marșului progresului, problemele lor ar dispărea în mod magic." - Alberto Villoldo, autor și antropolog.
În ciuda retoricii privind creșterea veniturilor în dolari pe cap de locuitor de-a lungul timpului,realitatea pe care o arată indicatorii ISEW, GPI și puterea de cumpărare este ca,clasele sărace și de mijloc ale lumii, bunăstarea și adevărata bogăție a oamenilor din societate nu poate fi descrisă sau măsurată cu acuratețe prin venitul pe cap de

locuitor. Adevărata bunăstare pe termen lung pentru oamenii lumii nu este inerenta sistemului globalizat transnaţional actual de care beneficiază
bancherii ,dependenta de petrol ieftin, crearea de datorii şi munca ieftina.
Calea cea mai bună acum este să creăm culturi/reţele locale de sate, oraşe şi regiuni care utilizează mai multe practici autosuficiente pentru hrană, apă,energie şi alte nevoi umane fundamentale.
Un alt termen la care am fost expuşi cu toţii în ultimii 30 de ani este dezvoltarea
Sustenabila care politic definite a fost un inceput complet fals. În ultimii 30
ani nu a reuşit să creeze un mediu sustenabil si echitabil financiar in societate, acest lucru se datorează faptului că nu a reuşit complet să remedieze defectele din
sistemul bancar mondial şi nu reuşeşte complet să modifice sau să remedieze
efectele dăunătoare ale procesului dominant mondial de creştere a PIB-ului şi
al globalizarii. Este clar că „dezvoltarea durabilă” o spălarea ecologică a procesului de globalizare – nu este deloc adevărata sustenabilitate. Conceptul de sustenabilitate adevărată (care implică totala bunăstare a naturii si societatii)
şi conceptul de creştere PIB/globalizarea nu pot fi implementate simultan. Din punct de vedere a definirii politice dezvoltarea durabilă este concepută astfel încât să nu modifice niciodată paradigma dominantă a globalizării. În acest fel
dezvoltarea durabila din ultimii 30 de ani a fost o înşelătorie completă.

Iluzia banilor

„Un mit care susţine banii este că soldurile noastre bancare vor fi întotdeauna

rambursabile pentru bunuri şi servicii cu valoare intrinsecă, cum ar fi legumele
sau o masă... astfel de credinţe vor fi în curând puse la îndoială." – Mark Boyle –
Autorul „Manifestului fără bani"
Prăbușirea rublei ruse în 1992, așa cum este descrisa mai jos de William
Engdahl, autorul cărții „Un secol de război", este un exemplu în care hârtia(bancnotele) si banii electronici sunt potențial fără valoare. Banii isi manifesta adevărata valoare doar daca în mod colectiv sunt sprijiniti de către oameni și instituțiile financiare dintr-o societate, dar această valoare se poate schimba drastic din cauza hiperinflației şi manipulării monedei externe. Bunurile și
serviciile au valoare reală reală. În timpul prăbușirii rublei proverbiala vorba
„o caruta de bani" abia era suficientă pentru a cumpăra o pâine.
„În 1992, FMI a cerut impunerea unei rate de schimb fluctuante a rublei ruse ca parte a reformei „orientată spre piață". Rata de schimb a rublei a dus într-un an la o creștere în prețurile de consum de 9.900%, și o prăbușire a salariilor reale de 84%. Pentru pentru prima dată din 1917, cel puțin în timp de pace, majoritatea
ruşilor au fost cufundaţi în sărăcia existenţială... Rușii au ajuns la standardul din Lumea a Treia..
Condițiionalitățile FMI și afundarea în sărăcie a populației. Unei elite minuscule I s-a permis să devină fabulos de bogata în dolari și manipulabila de bancherii de pe Wall Street și investitori" - William Engdahl, autorul cărţii „Un secol de razboi"
Un alt exemplu relevant a avut loc în 2009, odată cu prăbușirea financiară din
orașul Dubai, care fusese lăudat drept unul dintre cele mai bogate orașe din
lumii în termeni de PIB pe cap de locuitor. Criza a izbucnit când Dubai a ramas

fara apă. Orașul a trebuit să aduca apă desalinizată, care este mai costisitoare
decât uleiul. Când va rămâne fără petrol (rezervele sale se preconizează în prezent să fie epuizat până în 2030), acest lucru ii va pune sub presiune financiară ,dar si
mai multă presiune asupra puterii sale de a cumpăra energie pentru a importa apă. In aceast caz din 2009, Dubaiul a fost salvat de Emiratele Arabe Unite, o țară bogată în petrol țara căreiuia îi aparține, dar, după cum sa menționat mai sus, uleiul nu va dura pentru totdeauna. Acest exemplu demonstrează importanța resurselor, cum ar fi petrolul și apa. Multe dezvoltări de infrastructură la scară largă, cum ar fi
Dubai, nu au fost planificate într-un mod durabil.
Cât valorează un baril de petrol(159 de litri) când este ultimul rămas? Cat merita ultimul lac nepoluat sau ultima sursa de apă potabilă?
Banii sunt o iluzie, doar resursele naturale prețioase ale naturii ne sustin.
Cu excepția cazului în care începem să creăm sisteme locale durabile care să îndeplinească nevoile fundamentale umane, cum ar fi hrana, energia , apa și să nu mai polueze resursele la scară mondială, toate bancnotele de hârtie din lume ar putea rapid sa devin fără valoare .

Limitele creșterii PIB-ului și sfârșitul creșterii

După cum s-a spus anterior, există limite ale creșterii, deoarece planeta are resurse finite adică există limite fizice pentru continuarea creșterii PIB-ului economic
bazat pe utilizarea resurselor .Economia este un subsistem al a sistem finit mai mare, biosfera, prin urmare creșterea permanentă este imposibilă.
Astfel, termenul ilogic „creștere sustenabila” folosit în mod regulat de
guvernele, politicienii și posturile de știri corporative devine un

oximoron, cu excepția cazului în care activitatea economică este „decuplată” de mediu și de impactul asupra resurselor. Eforturile de „decuplare” au avut loc în ultimele decenii fara nici un succes semnificativ.
Cu toate acestea, sistemul economic defectuos tratează mediul și natura ca și cum ar avea resurse infinit.Următoarele citate sunt de la diverși autori și cadre universitare care au evidențiat această problemă importantă în trecut.
„Oricine crede că creșterea exponențială poate continua pentru totdeauna într-o lume finite este fie un nebun, fie un economist.” – Kenneth Boulding
„În ultimele cinci decenii, urmărirea creșterii a fost cel mai simplu si important
obiectiv politic în întreaga lume. Economia globală este aproape de cinci ori mai mare decât în urmă cu o jumătate de secol. Dacă va continua să crească la
în aceeaşi rată, economia va fi de 80 de ori mai mare până în anul 2100. Aceasta
intensificarea extraordinară a activității economice globale este fără precedent istoric.Pare să fie total în contradicție cu cunoștințele noastre științifice despre
baza de resurse finite și ecologia fragilă de care depindem pentru
supraviețuire. Şi e deja însoțită de estimarea ca degradarea produsa ecosistemelor lumii e de 60% in ultimii 50 de ani”. – Profesorul Tim Jackson,
Autorul cărții „Prosperitate fara creșterea PIB”
„economia noastră depinde de producție ridicata și consum mare și
încrederea în creșterea tehnologică și economică a devenit esențială pentru
cultura noastra. … sistemul nostru economic se bazează pe expansiune, dar expansiune nelimitată pe un pământ finit nu poate duce niciodată la echilibrul dinamica pe care îl observăm în mediul natural. Prin urmare, în acest
sistem subtil al naturii, tehnologia noastră acționează ca un corp străin și

începem să vedem semne de respingere. “ - Fritjof Capra, autor
și Director al Centrul de Ecoalfabetizare, Berkeley.
Sistemul economic actual nu a reușit să creeze o societate durabilă pentru
umanitatea și nu a reușit să recunoască faptul că trăim într-o lume finită cu
limite ale resurselor și limite ecologice. Există limite fizice pentru a continua
creșterea economică bazată pe utilizarea resurselor. Ca acest sistem de crestere
care continuă să aibă prioritate la toate guverne, resursele, biodiversitatea și
ecosistemele pe care se bazează omenirea continuă să fie consumate sau distruse.
Omenirea isi taie ramura pe care stă.
„Este ca și cum americanii tăie ramura copacului pe care stau și se uită la chinezi și la indieni de mai jos care taie ramurile mai mici pe care stau, americanii ii roaga pe chinezi și indieni să nu mai taie ramurile, ca altfel vor cadea,iar chinezii și indienii răspund: „Nu, tu sa te oprești mai întâi.” Iar americanii : „Nu, voi primii!” Între timp, toti continua sa slăbeasca ramurile copacului pe care stau și care-i susțin pe toti cei din urmă!” - Samdhong Rinpoche, călugăr budist tibetan și, de asemenea, fostul prim-ministru al guvernului tibetan în exil.
Următoarea declarație a Guvernului Regatului Unit din Documentul Strategiei de Dezvoltare Durabilă 2005 demonstrează continuarea și conflictul tipic între creșterea economică și conservarea mediului. Demonstrează că limitele de mediu clar definite nu au fost încă setate. În plus, nu există dovezi furnizate de guvernul U.K. ca lucrand in limitele estimarilor de mediu nu este in conflict cu abordarea precauța care este susținută în propria sa strategie.
”- creșterea economică nu se va mai limita la degradarea mediului - vom avea clar definite unde limitele de mediu exista…."

Un articol pe care l-am scris în februarie 2011, intitulat „Un sistem în criză: este eco-inovaţia indeajuns?' a remarcat realitatea limitelor resurselor şi nevoia de a reevalua sistemul economic:
„Provocarea secolului 21 este să ne aliniem sistemele politice, economice,
sociale şi tehnologice cu ştiinţa durabilităţii şi realitatea limitelor resurselor, menţinând în acelaşi timp bunăstarea cetăţenilor...
Aceste evenimente reprezintă o oportunitate pentru o reevaluare a valorilor
pe care se bazează sistemul nostru economic şi o oportunitate de tranziţie
spre o societate mai durabilă, mai rezistentă şi mai justă."
Limitele creşterii PIB şi necesitatea unei reevaluări al sistemului economic
au fost subliniate de diverşi ecologisti de seamă,academicieni, autori, economişti ecologici şi organizaţii, cum ar fi FEASTA(Fundatia pentru Sustenabilitatea Economiilor) şi The New Economics Foundation(Fundatia pentru Noi Economii). De exemplu, profesorul Tim Jackson, autor al raportului Comisiei pentru Dezvoltare Durabilă (U.K.) numit „Prosperitate fără creştere" spune:
„Creşterea este nesustenabilă – cel puţin în forma sa actuală.. Mai presus de toate, o nouă macroeconomie pentru durabilitate va fi ecologic şi social
alfabetizata, punând capăt nebuniei separării economiei de societate şi mediu."
Economiştii ecologisti, precum profesorul Herman Daly, au descris
defecte ale creşterii PIB-ului economic şi limitele fizice ale continuării creşterii economică bazată pe utilizarea resurselor. Profesorul Daly pledează pentru un constant sistemul economic de stat mai degrabă decât pentru un sistem economic bazat pe creştere.A publicat relevante carti:Spre o stare echilibrată a Economiei (1973); Economia

în stare de echilibru (1977; 1991); Evaluarea Pământului (1993); și Dincolo de creștere (1996).
Autorul Richard Heinberg în preambulul cărţii sale „Sfarsitul Cresterii”
(august 2011) precizează:
„Economiștii insistă că redresarea este aproape, dar șomajul rămâne
ridicat, iar guvernele se clătină sub deficite record. Sfârşitul cresterii propune un diagnostic surprinzător: umanitatea a ajuns la a moment de cotitură fundamental în istoria sa economică. Traiectoria expansionista a civilizaţiei industriale se ciocnește cu nenegociabila limita a resurselor”
Heinberg descrie modul în care creșterea este blocată de trei factori: epuizarea resurselor, impactul asupra mediului ,și nivelurile apasatoare ale datoriilor. El argumentează că aceste limite convergente ne vor obliga să reevaluăm teoriile economice și să reinventam banii și comerțul. El susține că putem prospera
în timpul tranziției către o nouă economie dacă ne stabilim obiective care promovează bunăstarea umana si a mediului, mai degrabă decât a continua să urmărim continua expansiune a PIB-ului.
John Scales Avery, profesor asociat în chimie cuantică la Universitatea din Copenhaga și un membru al grupului care a primit Premiul Nobel pentru Pace în 1995, a făcut o serie de contributii demne de remarcat în raport cu limitele de creștere și necesitatea reformei rezervei fracționare bancare:
„Este evident că pe un Pământ finit…cresterea productiei industrial dependenta de utilizarea resurselor și poluarea produsa de creştere industrială îşi atinge limitele, atât din cauza constrângerilor ecologice cat și din cauza epuizării petrolului, gazelor naturale și altor resurse neregenerabile, cum ar fi metalele.
Astăzi, pe măsură ce creșterea economică slăbește, defectele și nedreptăţile

sistemul bancar vin puternic in atentie... Colapsul băncilor în timpul crizei creditelor ipotecare cu subprime din 2008 şi salvarea lor ulterioară
prin banii contribuabilului ne poate oferi o perspectivă asupra ambelor
fenomene - defectele sistemului nostru bancar şi infiltrarea lui pe holurile guvernului...
O caracteristică a sistemului bancar care strigă pentru reformă este rezerva fracţionara bancara(este sistemul bancar în care băncile care primesc depozite de la public păstrează doar o parte din obligaţiile lor sub formă de rezervă, împrumutând restul către debitori), adică practica prin care băncile private... îsi inventeaza
banii proprii şi-i pun în circulaţie, o prerogative care ar trebui rezervata guvernelor. În sistemul bancar al revervei fracţionare, profiturile din orice extindere a masei monetare merg la bănci private, mai degrabă decât să fie folosite de guvern pentru a oferi servicii sociale. Acest lucru este practic fraudulos şi nedrept; băncile de fapt emit propria lor bani falsi.
Când economia se contractă în loc să se extindă, efectul rezervei fracţionare
este mai rău. În acest caz, deponenţii solicită băncilor banii lor, ceea ce este dreptul lor să facă. Dar băncile nu mai au banii - i-au împrumutat şi astfel intra in incapacitate de plata. Cu toate acestea, bancherii s-au asigurat împotriva acestei eventualităţi cumpărând voturile oficialilor guvernamentali. Astfel, băncile sunt salvate şi contribuabilii rămân cu proiectul de lege, ca în exemplul recent din SUA, în care Banca Centrala(Sistemul Rezervelor Federale) a dat în secret 7,7 trilioane de dolari ai contribuabililor pentru salvarea diverselor banci...
Ne apropiem de momentul istoric în care creşterea industrială nu va mai fi posibila. Dacă nu se vor face modificări in sistemul economic atunci când acest lucru se va întâmpla, ne vom confrunta cu un şomaj ridicat... sunt necesare schimbări pentru a preveni acest lucru. Forta de

munca trebuie să fie trecut la sarcini legate de sustenabilitatea ecologică... a lumii.

Sistemul bancar cu rezerve fracționare trebuie reformat urgent.

Pentru a realiza aceste reforme va fi nevoie de eforturi dedicaţe şi curajoase
ale societății civile – cel putin 99 % din ea.. Dacă lăsăm lucrurile în mâinile
politicienii, bancherilor și corporațiilor, vom continua pe drumul către
ruina, pe urmele Greciei."
O societate prosperă și durabilă, fără creștere a PIB-ului și rezerve bancare fracționare?
O trecere la utilizarea banilor fără datorii (în care banii nu pot fi creați
din nimic, ci trebuie să fie în întregime garantati cu depozite sau active) și
eliminarea conceptului de plăți excesive de dobânzi pare a fi un pas evident în direcția corectă pentru o societate mai echitabilă și mai durabilă.
Societatea poate înflori printr-un schimb echitabil de bunuri și servicii fără
nevoia de creștere a PIB-ului „de dragul creșterii".
Au existat încercări de a aborda defectele sistemului monetar și
sistemul bancar la nivel de politică guvernamentală. De exemplu, în 2009
Profesorul Tim Jackson, președintele Comisiei de Dezvoltare Sustenabila a Guvernului Regatului Unit, a fost autorul documentului politic numit „Prosperitate
fără creștere" . Documentul descrie o strategie pentru guvernul U.K bazat pe
crearea unei economii de „stat echilibrat" fără a fi nevoie de creșterea PIB-ului.
Documentul descrie că:
- creșterea este nesustenabilă;

- creşterea este instabilă din cauza scăderii cererii de consum care duce la creşterea şi la o spirală de recesiune;
- strategia de decuplare a creşterii fata de impactul asupra mediului ,e falsa si doar
delir;
- promovarea conceptului de economie stabilă şi mai mare control public al masei monetare.

Raportul precizează:

„.. recesiunea globală actuală ar trebui să fie prilejul de a crea un nou sistem economic dotat pentru a evita şocurile şi impactele negative asociate cu dependenţa noastră de creştere... Creşterea este nesustenabilă – cel puţin în forma sa actuală. Consumul de resurse în creştere şi creşterea costurile de mediu agravează disparităţi profunde în domeniul bunastarii sociale... „creşterea" este instabilă cel puţin în condiţiile actuale... Pe scurt, dilema creşterii ne-a prins între dorinţa de a
menţine stabilitatea economică şi necesitatea reducerii utilizării resurselor... Aceasta dilema apare deoarece impactul asupra mediului se masoara cu producţia: cu cât producţia economică este mai mare, cu atât este mai mare impactul asupra mediului ….toate celelalte lucruri fiind egale... Pe scurt, nu există macroeconomie pentru sustenabilitate şi este nevoie urgentă de una."

„Societatea se confruntă cu o dilemă profundă. A rezista creşterii înseamnă a
risca colapsul economic şi social. A urmări acest obiectiv înseamnă a pune în pericol ecosisteme de care depindem pentru supravieţuirea pe termen lung... Dar ideea că acestea (tehnologii de decuplare) vor apărea spontan prin domnia pieţei competitive este evident falsă. Această strategie deliranta şi-a atins limitele... O nouă eră a prudenţei financiare şi fiscale trebuie introdusa la: reforma reglementărilor naţionale şi internaţionale pe pieţele financiare; sporirea controlului public asupra masei monetare;"

Raportul profesorului Tim Jackson a primit o considerabilă atentie favorabilă în sectorul de mediu. Este lamentabil,

dar nu surprinzător, că propunerea de tranziţie la un sistem economic de echilibru nu a fost adoptata de guvernul britanic. Având în vedere amploarea crizele bancare din 2008 a fost o oportunitate ratată. Cu toate acestea, sistemele nesustenabile inevitabil eşuează în cele din urmă dacă nu sunt
rectificate/reproiectate. Este interesant de observat că guvernul Regatului Unit
a desfiintat ulterior întreaga Comisie pentru Dezvoltare Durabilă în 2011 .
Un alt raport notabil este raportul ONU „Construirea unei economii durabile si de dorit in societate si natura” , a cărei autorii includ pe profesorul Tim Jackson şi profesorul Herman Daly. Raportul descrie: necesitatea tranziţiei de la o economie bazată pe creştere la o economie echilibrata; sistemul rezervelor bancare fracţionare şi de ce trebuie să fie garantate 100% cu rezervă bancară; şi afirmă că puterea de a tipări/crea bani trebuie returnata sectorului public şi tinuta departe de băncile comerciale private. Raportul precizează: „Dacă societatea adoptă în schimb obiectivul economic central ,bunastarea omului durabil (mai degrabă decât maximizarea creşterii PIB)
macro-politica economică se va schimba radical.. sistemul monetar actual este
în mod inerent nesustenabil... cea mai mare parte a masei noastre monetare este acum ca rezultat al rezervelor bancare fracţionare... majoritatea banilor astăzi sunt creaţi sub formă de dobândă si purtând datorii... astăzi datoria în S.U.A. adunând consumatorii, afacerile şi guvernul este de aproximativ 50 de trilioane de dolari,... când împrumutul este rambursat (partea de capital a) banii sunt distrusi. Cu toate acestea, debitorii trebuie să ramburseze împrumuturile plus dobânda, iar băncile initial au împrumutat doar cât să acopere capitalul. Guvernul are nevoie de noi cheltuieli sau împrumuturi pentru a rambursa dobânda. Sunt mai multe probleme serioase cu acest sistem...

…cel mai important, sistemul este nesustenabil din punct de vedere ecologic. Datoria este o garanţie asupra producţiei viitoare. Datoria creşte exponenţial respectând legile abstracte a matematicii. În schimb, producţia viitoare se confruntă cu limite ecologice şi nu poate ţine pasul. Ratele dobânzilor depăşesc creşterea economică chiar şi în vremuri bune. În cele din urmă, datoria în creştere exponenţială depăşeşte valoarea bogăţiei reale actuale şi a bogăţiei viitoare potenţiale şi sistemul se prăbuşeşte. Cu toate acestea, în efortul de a evita o criză economică, sărăcia şi şomajul inacceptabil pe care le va provoca,factorii de decizie politică vor urmări o creştere economică nesfârşită, nesustenabilă pe o planetă finită. Sistemul (bani- datorie) ne obligă să alegem între creştere nesustenabilă şi saracie. Pentru a rezolva această problemă, sectorul public trebuie să recupereze puterea de a crea bani, un drept constituţional în S.U.A. şi în majoritatea celorlalte
ţări, şi să renunţe la băncile (private) pentru a emite bancnote si monede iar
treptat operatiunile cu rezerve fracţionare sa aunga sa fie garantate 100% in depozite. Acest lucru ar permite băncilor doar să împrumute bani (pe baza) depozitelor la termen (şi să nu permită băncilor să împrumute de mai multe ori suma pe care o au depozit)… acest lucru ar restricţiona băncile la rolul pe care ar trebui sa il aiba - servind drept intermediar între cei care doresc să economisească bani şi cei care doresc să-i împrumute.Actuala recesiune este un moment ideal pentru a face acest lucru, deoarece băncile împrumută în prezent mult mai puţin
decât este permis de sistemul rezervelor fracţionare. Sectorul public ar putea crea bani în mai multe moduri diferite… scopul trebuie să fie atingerea unei stări de echilibru cu niveluri durabile de astfel de debite… pe măsură ce trecem la o economie stabilă… nu ar exista creanţă. Fără o datorie în creştere exponenţială, nu ar

exista nicio presiune a alege între saracie lucie sau creștere fără sfârșit.”
Pe scurt, avem suficiente dovezi că cresterea PIB-ul dincolo de un prag subminează bunăstarea umană. Potrivit profesorului John Barry, profesor de Economie Politică Verde,la Universitatea Regala din Belfast:
„Vine un punct în care raspunsul la întrebarea economiei politice
„La ce serveste economia?” implică pragul dincolo de care creșterea economică devine „creștere neeconomică”. Din acest motiv trebuie să ne amintim că în timp ce sfârşitul sau limitarea creşterii economice este o problema majoră pentru capitalism, aceasta nu se traduce automat în a fi o problemă pentru indivizi sau comunități... crearea unei economii durabile... una care sporește libertatea sferei umane... aceasta economie politică urmărește să înlocuiască conceptul,,traiesc
pentru a munci, muncesc pentru a câștiga, câștig pentru a consuma”, baza productiei si consumului actualei ere. Prin urmare, o economie cu adevărat durabilă trebuie să provoace ideologia
de creșterea PIB-ului. În plus, trebuie să facă diferența între creșterea care
îmbunătățește bunăstarea umană și cresterea care pentru ecosistemul natural este
dăunătoare. Crearea unei economii durabile care, de asemenea, sporește
libertatea umană, prin urmare, trebuie să înlocuiască „a trăi pentru a munci, a munci pentru a câștiga,a câştiga pentru a consuma” conceptul contemporan
al productiei/consumului la care se referă profesorul Barry. Un important
aspect al acestui lucru este a avea în vedere o economie dincolo de creşterea economică nediferenţiata a PIB-ul ca trăsătură permanentă a societății.

Timp de decenii sistemul defectuos de creştere a PIB/datoriilor a eşuat

să se reproiecteze singur.

În ultimele decenii, instituțiile internaționale ale paradigmei economice de creştere a PIB-ului nu au reuşit să remedieze defectele economice şi ale sistemul monetar. Sistemul bancar, financiar, interconectat la nivel mondial, „monetocrația" corporativă și instituțională nu au rectificat „sistemul" sa raspunda preocupărilor de mediu sau nevoilor umane fundamentale ale restulului populației mondiale de peste șapte miliarde de oameni. Acest sistem defectuos nesustenabil de creştere nesfârşită a PIB-ului a fost lăsat propriilor dispozitive şi a continuat să consume şi să polueze rapid resursele la nivel mondial. Totuşi, aşa cum a descris această carte, creşterea PIB-ului şi sistemul bani-datorii asociat a fost conceput pentru a servi în principal interesele bancherilor. Omenirea poate trăi şi prospera durabil fără a
folosi un sistem de creştere a PIB-ului. Printre agenții de putere de la eșaloanele superioare ale paradigmei de creştere a PIB-ului se numără un mic grup conectat de oameni extrem de bogați (deținând majororitatea participațiile în băncile şi megacorporațiile lumii) precum şi cohortele lor politice asociate. Economia contemporană a fost folosita de unii ca parte a unei religii a lăcomiei, puterii şi controlului.(Notă: există, desigur, şi multe persoane bogate în lume care sunt
persoane bune, adică bogăția şi succesul cu siguranță nu înseamnă neapărat ca
persoana este consumată de nevoia de putere şi control.) Cu toate acestea, un număr tot mai mare de persoane din întreaga lume devin din ce în ce mai conştiențe de aspectelor frauduloase, nedrepte ale sistemului. Ca fabula împăratului fără haine, dacă aspectul corupt si nedrept al sistemului bancar şi monetar devine cunoscut tuturor (oamenii in numar cat mai mare sa sublinieze aceste nedreptăți), acea structură de putere se va prabusi rapid. Există un motiv pentru care sistemul bancar şi procesul de creare al banilor nu este discutat la TV, oamenii care dețin

băncile deţin, de asemenea, controlul în reţelele TV şi media corporativa. Cum sistemul bani-datorii îşi atinge punctul final matematic,
planurile lor suplimentare sunt deja în curs de desfăşurare în încercarea de a păstra
controlul pe care l-au avut asupra bogăţiei şi resurselor lumii. Se pare că
jocul final se apropie – mize mari, într-adevăr. Se pare că trăim
în vremuri interesante.

9. Economia contemporană este o ideologie defectuoasă şi o Pseudoştiinţă

Economia contemporană este o ideologie defectuoasă, nu este o disciplina stiintifica
Teoria economică neoclasică care stă la baza economiei moderne
actuale, aşa cum este practicată de economiştii şi guvernele lumii, este
cu vicii. Mai mult, este o pseudoştiinţă. Actualul sistemul monetar şi sistemul economic global bazat pe datorii nu ţine cont de resursele naturale pe care omenirea se bazează şi nu ţine cont de condiţiile ştiinţifice pentru sustenabilitate în sistemul pământ-om.
În plus, economia modernă adoptă în mod tradiţional,antropocentrismul utilitarist (credinţa că oamenii trebuie consideraţi a fi deasupra tuturor celorlalte aspecte ale realităţii) în care ansamblul se refera numai la consecintele pe care le poate avea asupra fiinţele umane . Economia contemporană a fost utilizată pe scară largă în aproape toate guvernele, băncile şi instituţiile financiare ale lumii de zeci de ani, încă este o pseudo-ştiinţă pentru că nu are nicio bază ştiinţifică în realitatea bio-fizică adică nu are nicio bază în lumea reală. Economia contemporană este o disciplină defectuoasă şi ideologie eşuată care a fost fixată în jurul conceptului de rate a creşterii PIB-ului timp de decenii. Nu ţine cont de inputuri de energie, durabilitatea şi puritatea pământului, aerului şi apei lumii, nici de

nivelurile durabile ale resurselor naturale pe care omenirea se bazează.
„Economia actuală, ca majoritatea altor ştiinţe, este fragmentară şi
producţionista. Nu ţine cont de interconectarea lucrurilor,ci le judecă unic din punct de vedere al profitului . Nu este luat în considerare... dacă resursele sunt înlocuibile sau de neînlocuit... toate valorile sunt reduse la aceaa a realizării de profit privat... este inerent prezentului sistem economic să nu ţina cont de dependenţa noastră de lumea naturală.Sistemul nostrum economic este profund antiecologic. O astfel de atitudine e în contrast cu... fizica modernă. Fizica modernă ne obligă să vedem lumea naturala ca pe un întreg organic în care toate părţile sunt interdependente.” – Fritjof Capra, autor şi director al Centrului pentru Ecoalfabetizare, Berkeley.
Are un impact inutil şi negativ asupra vieţii oamenilor, aşa cum nu ţine cont de bunăstarea umanităţii. Economie contemporană contabilizează oamenii ca niste simple unităţi de producţie şi consum care deservesc economiei de creştere a PIB-ului. Economia contemporană funcţionează ca un instrument convenabil al sistemului bani-datorii si de creştere şi a PIB-ului pentru bancheri, si cheltuieli pe termen lung pe seama populatiei lumii. În tot acest timp, facilitează paradigma de creştere şi urmareste epuizarea resursele de mediu si daunele care rezulta din aceasta crestere continua.
Economia contemporană nu este o ştiinţă, mai degrabă este o ideologie la care noi
trebuie să renunţam pentru că nu funcţionează pentru bunăstarea umanităţii. Cei mai multi economiştii lucrează în cadrul curentului principal al acestei ideologii viciate şi nu trebuie ascultati. Economiştii care practică aceasta disciplina defectuoasa sfătuiesc, din păcate, guvernele lumii şi toate aceste guverne au avut o preocupare incorectă de a genera o creştere continuă a PIB-ului de zeci de ani.

După cum sa descris deja, guvernele prioritizează creșterea PIB-ului, astfel încât dobânda să poată fi plătită persoanelor private din sistemul bancar. În plus, guvernele și cohortele lor din sistemele media nationale deținute de corporații au bombardat oameni din lumea intreaga cu mantra lor propagandistă defectuoasă de a crea mai multa creștere a PIB-ului an după an – și totuși si mai multă datorie defectele sistemului se manifestă inevitabil.
După criza bancară din 2008 au apărut niște economiști neliniștiti si conștienti că disciplina lor nu a reușit aproape în totalitate să anticipeze criza. Unii economiști păreau să regreseze la copilaria macroeconomiei,strângându-și doctrina defectuoasă la piept ca un bătrân ursuleț de pluș. Crezul că o criză de datorii în exces poate fi rezolvată prin crearea a mai multor datorii este o iluzie. Totuși, asta e ceea ce diverși economiști sfătuiesc guvernele să facă.
Știința durabilității, care se bazează pe realitatea bio-fizică, expune „economia" contemporană ca o ideologie defectuoasă. Majoritatea economiștilor actuali au crezut orbește în paradigma de creștere continuă a PIB-ului timp de decenii, fără nicio înțelegere a limitelor științifice din sistemul pământesc și condițiile științifice pentru durabilitatea ecologică cerute în acel sistem. De zeci de ani, economiștii contemporani s-au agățat si ei de mantre(formule magice) greșite, repetând continuu linia de creștere a PIB-ului, chiar și atunci când aceasta a eșuat în trecut. Au cântat imnul de pe o foaie cu versurile scrise gresit și nu ar trebui să mai fie ascultati de oamenii lumii – ei fac parte dintr-o ideologie economică defectuoasă și nesustenabilă/eșuată. De-a lungul deceniilor, au existat diverși economiști ecologisti,cadre universitare, autori, oameni de știință și organizații care au identificat defecte în economia contemporană și a căror activitate în zona de durabilitatea este vitală pentru crearea unei societăți cu adevărat durabile de
bunăstare pentru toți. Exemplele includ Tim Jackson, Herman Daly, Richard

Douthwaite, John Scales Avery, John McMurtry, Manfred Max-Neef, Fundaţia pentru Economia Sustenabilităţii, Fundatia Noua Economie şi multe alte persoane şi iniţiative notabile.

Într-un articol, autorul John McMurtry, un membru ales al Societatii Regale a
Canadei(Acadenia de Arta si Stiinte) şi autorul cărţii „Stdiul cancerului in
Capitalism si de la criză la vindecare', descrie efectele eco-genocidale ale
sistem de creştere a PIB şi afirmă că „Economia contemporană este o pseudo-
stiinţă".Cu amabila lui permisiune, enumerez un segment de fond al articolului de mai jos, cristalizând critica economică a acestui fapt din monumetala lui carte:

„Pe măsură ce intrăm în 2015, sistemul corporativ global isi adânceşte şi isi răspândeşte efectele ecogenocidale. Dar punctele nu sunt unite în cauza lor comună
peste domenii. Coordonatele valorii banilor precum PIB-ul, mărfurile
productivitatea şi indicii bursieri sunt încă adoptate ca măsuri de „performanţă economică" mai degrabă decât dezvoltarea capitalului de viaţă care este mai degrabă atacat sistemic decât avansat. … Mai mult decât in orice etapă anterioară
a istoriei, nu ştim ce facem la acel nivel macro al vieţii şi nici de ce nici o creştere a vânzărilor americane nu poate rezolva de la distanţă problema prăbuşirii sistemelor sociale şi naturale de susţinere a vieţii.

Grecia – emblema mondială a sacrificiului societăţii pentru serviciul datoriei
are acum cu 45% mai multe datorii decât avea înainte de a incepe programele de „austeritate".. Colapsul social şi ecologic global se desfăşoară în pas cu prescripţiile bancare şi corporative transnaţionale ale paradigmei dominante şi cu cat cresc cererile lor cu atât mai mult nu reuşesc să asigure societăţilor

nevoile fundamentalei și dezvoltarea... Minți fatale blocate stabilesc ceea ce nici un economist nu intelege din interiorul modelelor primite si nici știința cognitivă nu poate expune la lumină. Spectacolele neconectate ale crizei sunt singurele raportate. Evident, nici o recuperare din cea mai distructiva si mai risipitoare
dezordinea economică din istorie este posibilă atâta timp cât este nevăzută. De asta continuăm sa mergem pe faleza lungă a catastrofei fără un indiciu evident a ceea ce se întâmplă la nivel macro. Pe măsură ce se deschide un nou an cu toate tendințele degenerative in crestere, o resetare punct cu punct a parametrilor nostrii economici la realitatea vieții este acum mai necesara decât oricând. Cutia economică fatalmente absurdă în care ne-am aflat condiționat să ne conformam la nivel preconștient rămâne oarba,fiecare pas făcut de ea ignora viata.. Cel putin unul dintre fiecare 10 puncte de reîncadrarea a economiei la coerența vieții este evident odată văzută. Dar fiecare pas este, de asemenea, revoluționar în schimbarea paradigmei de la secventa capitalul monetary la secvența capitalului viata ca decident al sistemului primar. Odată ce gândul nostrum este eliberat de zăbrelele tulburării eco-genocidale care acum guverneaza
greșit, nici un pas nu poate fi refuzat în mod rezonabil.

1. **Tendințele eco-genocidale unidirecționale**: Dovezile sunt acum copleșitoare că viața pe pământ este în declin sistematic spre colaps pe toate planurile. Dar ceea ce genereaza asta nu este recunoscut nicăieri de nici un model economic.
2. **ADN-ul moral al stadiului de cancer al capitalismului**. „Matematica poate
să fie definit ca subiectul în care nu știm niciodată despre ce vorbim,nici dacă ceea ce spunem este adevărat”. Coautorul cărții Principia Mathematica a stabilit „economiile neoclasice” în urmă cu peste un secol... În spatele hocus-pocusului autoreferențial incapabil să prezică previzibilul dezastru, un cod de valoare dominantă s-a cristalizat pentru a conduce lumea la ruină si nimeni

nu stie de ce... Conducând valurile mutante de deposedarea și ruinare a gazdelor lumii sociale și ecologice este un sistem bancar privat creand un flux mare de pariuri, credit și datorii fără support legal in parteneriat cu corporații transnaționale pentru a distruge economiile din întreaga lume.

3. **Economia contemporană este o pseudo-știință**. Nimic din toate acestea nu poate fi văzut de „economie" pentru că este o pseudoștiință. Categoriile sale dominante sunt deconectate de realitate.... Toată cerintele vieții organice, sociala și ecologică sunt asumate a priori(inainte de fapte sau experienta). Cererea infinită pentru resurse finite e presupusa ca fiind durabila. Reversibilitatea tuturor proceselor este de la sine înțeleasa la fel ca într-un model de mecanica fluidelor din secolul al XIX-lea.

Urmează consecințe pe termen lung care sunt previzibil fatale pentru
organizarea vieții umane și planetare. Totuși, orice nu se potrivește cu aceasta
a priori construcție care evita viață este eretică în școlile postuniversitare care
furnizeaza consilieri economici guvernelor și corporațiilor și considerate tabu
în presa corporativă și mass-media pe măsura contradicției sale. Ea
nu este doar un model mecanic, ci este în mod absurd considerate „libertate" și „bunastare" în acelaşi timp. Orice se abate de la ea, dimpotrivă, este „irațional" sau „despotic". La nivelul întregului sistem al retoricii conducătoare, intriga este universală pentru toate societățile. Sinele atomic care se automaximizeaza pe piață este crezut a fi necesitatea celei mai bune lumi posibile de o mână invizibilă a
concurentei asigurând cele mai mici costuri monetare. Costurile de viață nu pot calcula și „creșterea PIB economică" este în concordanță cu distrugerea întregului suport al sistemului vieții.Găsim aici, de fapt, forma de bază a unei religii fanatice.

Cu îngâmfarea supremă a unei poveşti de adevar absolut al pieţei de schimb diadice (diversitate /neegalitate) producând cea mai bună dintre lumi posibila multiplicata la infinit cu nici o posibilitate de a greşi, găsim logica interioară a dezordinii globala. Domneşte ca un crez totalitar orb pentru toate, cu excepţia propriei sale creşteri libera de orice standard,valoare a vietii sau institutie de reglementare.

4. Cunoaşterea câştigă în final, dar doar atunci cand va fi vazuta universal. Societăţile au fost astfel peste tot „restructurate" ca funcţii subordonate transformarii inexorabilă a umanităţii şi a lumii în tot mai multe mărfuri private şi profituri. Acest sistem de valori mutant este malign pana in măduva fără a fi conştient de tulburarea pe care o provoaca sau de consecinţele nefaste. Este tabu să recunoaştem ceea ce este peste tot confirmat – secvenţe de bani fără granite, nereglementate care se tot înmulţesc prin modelele oarbe la viaţă, tratate ,războaie si prin tot ceea ce există pe pământ indiferente de distrugerea cauzata omului sau a ecosistemelor.

5.Alarma cu privire la simptomele mortale creste în rândul persoanelor , dar fără sa deslusească conexiunile. Embargouri generale pe orice altă viziunea a realitatii economice – inclusiv prin războaiele NATO – suprimă alternativele de orice nivel. Politicile de „soluţie" nu fac decât să extindă sistemul patogen şi mai mult. Chiar şi cand inversarea evoluţiei vieţii pe pământ devine incontestabilă sub regula globală de multiplicare a secvenţei monetare private. Totul pare fără speranţă, dar cunoştinţele vor învinge până la urmă dacă nu sunt sufocate.

6. Diferentierea binelui de rău ca bază a economiei coerente cu viaţa.

Oamenii sănătoşi, în schimb, recunosc că valoarea vieţii contează mai mult,cu cat mai multi cu atât mai bine. Dar acest fond valoric evident a fost inversat, fără recunoaştere.

Naţiunile presupun că „nivelul de viaţă” este măsurat prin banii privaţi cheltuiţi.
„Ştiinţele vieţii” sacrifică miliarde de vieţi de animale pe an pentru câştigurile din marilor corporaţii. „Tehnologia nouă şi mai bună” este panaceul dominant, dar nu există un standard al valorii vieţii pentru a decide binele de rău... binele versus rău este egal cu măsura în care viaţa este mai mult activata versus dezactivata... Mecanismul valorii dominante numita greşit „economia globală” este opusul. Atacă bunurile şi capitalul viu pretutindeni ca externalităţi(atitudine de minimalizare a efectelor economice negative generate de poluare asupra resurselor mediului ambient si al vietii) ale secventei de automultiplicare a banilor şi al ciclului mărfurilor in economie.”
Economistul transdisciplinar Manfred Max-Neef consideră că economia predată astăzi în majoritatea şcolilor şi universităţilor este in dezacord cu realitatea, aşa cum e actual experimentata de oropsitii lumii. Economia modernă, predata izolat de alte şcoli de gândire economică, se numeşte o „ştiinţă fără valoare”. Dar cum, se întreabă el, poate o disciplină academică care măsoară comportamentul uman sa nu ţina cont de valorile umane sau motivatii? Profesorul Max-Neef susţine că este nevoie de reforme. El sugerează că studenţii ar trebui să-şi petreacă o parte din studii trăind într-o zonă săracă din comunitate. Abia atunci vor înţelege cum afectează activitatea economică săracii. Manfred Max-Neef crede că economiştii sunt fixaţi pe creştere de dragul creşterii. Ca urmare, ei trec cu vederea valorile calitative esenţială pentru dezvoltarea umană. În timp ce creşterea este cantitativă,
valori calitative care conduc la dezvoltarea bunăstării şi fericirii umane sunt mai greu de măsurat, dar au o importanţă egală. Fragmentarea filozofica care ne separă trebuie înlocuită cu o filozofie holistică de integrare şi interconectare.

Punerea unei valori financiare asupra mediului este insuficientă pentru politica de mediu.

Punerea unei valori financiare asupra mediului (adică utilizarea
economiei mediului de către guverne) este poate un pas necesar pentru a-i determina pe economişti să includă cel puţin mediul în politicile de
realizarea a strategiei economice, dar este o strategie insuficientă deoarece
economia mediului (aşa cum este definită în prezent) este defectuoasă fata de mediu,include metode de măsurare a deprecierii unui „stoc total" al economiei de resurse neregenerabile. Abordări economice la evaluarea serviciilor ecosistemice şi a stocului de capital natural includ
Economia Ecosistemelor si a Biodiversitatii
Diverse guverne folosesc acum economia mediului şi o fac încercând să pună invaloare „externalităţilor". Această abordare, însă, de asemenea are defecte fundamentale. Încercarea de a lua în considerare mediul în elaborarea politicilor a fost un pas binevenit, totuşi, pentru economia de mediu care nu este o disciplină riguroasă din punct de vedere ştiinţific. Sunt nenumărate entităţi cărora le-ar fi foarte greu să-i pună o valoare financiară exactă.
De exemplu, cum evaluăm poluarea unui lac de apă dulce (sau daca este ultimul lac de apă dulce dintr-o regiune), pierderea permanentă a speciilor sau biodiversitatea, cum ar fi devastarea populaţiilor de albine care polenizează, stocurile de peste, insecte care ajută la menţinerea fertilităţii solului, sau pierderea vastelor pădurile tropicale care menţin nivelul de oxigen al pământului pe care îl respirăm? In general , atunci când natura este poluată, acţiunea nu poate fi anulată fizic.Contabilizarea costului complet al economiei de mediu duce la profunde dificultăţi intelectuale. Cum se calculează „valoarea financiară" a ceva care a fost distrus şi nu mai poate fi înlocuit?

În opinia mea, trebuie, prin urmare, să păstrăm analizele economice „pe termen scurt”.ca fiind principalul motor al politicii. Guvernele ar trebui să se bazeze pe politica ca „știința durabilității”, ca economie durabilă este un subset al unei
biosferă durabilă și bază de resurse durabile.
„Anuarul Programului Națiunilor Unite pentru Mediu 2009: Știința nouă
și evoluții în mediul nostru în schimbare” identifică, de asemenea, corect
problemele modelului de creștere a PIB. Cu toate acestea,din perspectiva mediului, astfel de rapoarte par a fi intarziat cel puțin 30 de ani.Timp de decenii, s-a părut că modusul operandi general al ONU a fost să susțină modelul de creștere a PIB-ului. Cu toate acestea, raportul descrie un nou model de dezvoltare care ar recunoaște, de asemenea, că o gamă complexă de regimuri ale drepturilor de proprietate este necesară pentru a gestiona în mod adecvat întreaga gamă de resurse care contribuie la bunăstarea umană. Probabil că asta înseamnă toate resursele lumii. Cine exact ar deține controlul asupra regimurilor drepturilor de proprietate din intreaga lume, raportul nu reușește sa ne deslusească. Folosirea cuvântului „regim” implică o centralizare a puterii, acesta invocă imagini ale controlului autoritar nedemocratic asupra proprietatii popoarelor.O astfel de abordare nu ar avea succes și ar fi încălcarea nedrepta a drepturilor fundamentale ale omului. Raportul se încheie la pagina 61, după cum urmează:
„Dacă vrem să evaluăm economia reală - toate lucrurile care contribuie la
bunăstarea durabilă în cadrul economiei determinată de sistemele Pământului—
spre deosebire numai de economia de piață, care este exprimată doar prin PIB
trebuie să măsurăm și să includem contributiile necomercializate la bunăstarea umană, cele din partea naturii și a societății noastre.

Economiștii ecologisti grupează aceste contribuţii în patru tipuri de bază de
capital care sunt necesare pentru a susţine economia reală care produce
bunăstare: capitalul construit, capitalul uman, capitalul social și capitalul natural
(Costanza 2008)...
Sistemul nostru actual de alocare al pieţei exclude majoritatea activelor și serviciile necomercializate de capital social si cele naturale care contribuie enorm la bunăstarea umană (Costanza 2008). Modelul actual de dezvoltare ignoră acest fapt și, prin urmare, nu realizează o eficienţă economică reală. Un nou model de dezvoltare ecologic durabil ar măsura și include contribuţiile capitalului natural și social și ar putea aproxima mai bine eficiența economică reală. Noul model de dezvoltare ar recunoaște, de asemenea, că o gamă complexă de regimuri ale drepturilor de proprietate este necesar pentru a gestiona în mod adecvat întreaga gamă de resurse care contribuie la bunăstarea umană."

10. Probleme sistemice, vârful petrolului, sfârșitul creșterii și colapsul

Probleme sistemice în sistemul economic

De zeci de ani, problemele/deficienţele sistemice în domeniul bancar și economic
așa cum sunt descrise în această carte, au fost în mod continuu „mergeti asa inainte".Chiar și după crizele bancare din 2008, cei care controlează
sistemul bancar și economic au evitat orice reproiectare fundamental in abordarea problemelor sistemice .Între timp, au cules cât mai mult profit posibil în detrimentul restului populației și lumii naturală ştiind că atunci când băncile private intră în insolvenţă, sunt salvaţi de guvern. Aceste profituri au fost cu

adevărat imense. În schimb, într-o încercare de a menține acest sistemul de creștere defectuos cu cat maim ult posibil „conserva problemelor sistemice" a fost continuu „impinsa inainte", ca să spunem așa, prin soluția defectuoasă de a tipari pur și simplu mari sume de bani din nimic, prin intermediul procesului de relaxare cantitativă și salvari de mai multe trilioane de dolari către institutiile financiare
și instituțiile de gestionare a activelor. Creșterea actuală a PIB-ului și sistemul bancar, care este un sistem de control al societății impus de datorii, de la crizele bancare din 2008 a calcat pe picioare foarte slabite.

Implicațiile grave ale vârfului petrolului –manifestarea sfârșitului creșterii

Pe lângă problemele sistemice ale sistemului bancar și economic, este important de remarcat faptul că globalizată actuală a sistemului economic industrial si al societatii este extrem de dependenta de disponibilitatea de petrol accesibil. Vârful petrolului apare atunci când costul extracției petrolului depășește prețul pe care îl vor plăti consumatorii Sistemul devine din ce în ce mai instabil dacă nu mai este suficienta disponibilitate a resursei energetice accesibile, care a alimentat economia creșterii PIB-ului de zeci de ani, adică a petrolului. Fără o aprovizionare continuă la prețuri accesibile a petrolului structurile transnaționale ale actualei economii transnaționale vor devin disfuncționale. De exemplu, sistemele de transport cele industrial si agricultura sunt foarte dependente de petrol.
Emiterea unor sume mari de credit, procesul de relaxare cantitativă și crearea de bani-datorii din nimic nu poate menține defectuoasa paradigma de creștere a PIB-ului. Fără aportul de energie al petrolului care poate fi extras din punct de vedere economic sistemul de creștere a PIB nu poate fi menținut,pentru ca la nivel Mondial societatea industrializată este foarte dependentă de petrol. Mai mult,

in ultimele decenii guvernele lumii s-a concentrat foarte puțin pe politica privind crearea sistemelor locale de autosuficienţă şi, astfel, întreaga societate industrială transnațională modernă este extrem de dependentă de aprovizionarea transnațională cu petrol. Am fost invitat să fac o prezentare pe tema sustenabilitatii la adunarea generală anuală a An Taisce(Depositul sau Trezoreria in gaelica) – Trustul National(cea mai veche org.ecologica din Irlanda) în 2010. În timpul prezentării mele, i-am îndrumat pe membri sa ia în considerare cercetarea şi analiza lui David Korowicz, autorul unui raport intitulat „Termenii varfului petrolului si implicatiile sistemice in productia globala ”.
Raportul precizează:
„Cheia pentru a înțelege implicațiile vârfului petrolului este să vedem nu doar
prin efectul său direct asupra transporturilor, petrochimicelor sau alimentelor ci si efectele sistemice ale acestuia. O economie globalizată, integrată şi codependentă a evoluat cu o dinamică specială şi structuri încorporate care au făcut ca bunăstarea noastră de bază să depindă de economiile delocalizate „local”(procese independente de sistemul national). Ea ne-a blocat în procese economice şi sociale hipercomplexe care cresc vulnerabilitatea noastră, dar pe care nu o putem modifica fără sa riscam un colaps în aceleaşi structuri de sprijinire a bunăstării...
Putem face multe. Nu pentru a preveni sau a amâna un colaps, ci mai degrabă
să ne pregătim într-o oarecare măsură pe noi înşine şi comunitățile pentru unele dintre impacte.” – David Korowicz
Un articol pe care l-am scris în 2011 începe cu următoarele:
„Pe măsură ce sistemul bancar se luptă să se salveze de la colaps (pe cheltuiala injusta a cetăţenilor de rând), ne confruntăm şi cu provocările „vârfului”.
petrolului',.... care va afecta puterea de cumpărare a cetăţenilor şi stabilitatea societăților noastre. Aceste

evenimente reprezintă o oportunitate pentru o reevaluare a valorile pe care se bazează sistemul nostru economic și o oportunitate catre tranziția spre o societate mai durabilă, mai rezistentă și mai justă."
Daca avansam rapid catre 2020 încă se aplică exact aceleași cuvinte. Băncile (și
corporațiile de gestionare a activelor) au primit încă o dată un trilion de miliarde
de dolari în aprilie 2020 în SUA pentru a se salva dar foarte puțin in
pregătirea pentru consecințele vârfului petrolului – o problemă care a fost ridicată
cu decenii în urmă. Scrierile de avertizare ale diverșilor analiști de sisteme
la nivel mondial în ultimele decenii despre sistemul bancar defectuos bani-datorii,
implicațiile grave ale vârfului petrolului și posibilitatea ulterioară de colaps al societatii au fost ignorate și marginalizate de politicieni,guverne, mass-media corporativa și „ortodoxia" existentă de zeci de ani.
Având în vedere aceste probleme, devenisem membru al Fundației pentru
Economia Sustenabilitatii în 2006. FEASTA este un think-tank(grup de experti care ofera sfaturi si idei la probleme politice sau economice specific) care a publicat informații și analize despre subiecte, inclusive sustenabilitatea, relevanța vârfului petrolului și sfârșitul creșterii. Totuși înainte de criza bancară din 2008 articolele și publicațiile relevante ale FEASTA părea să fie marginalizate sau ignorate de mass-media din Irlanda, de economiști contemporani influenți și amăgiți care au continuat să strige promovarea creșterii PIB-ului și de către un guvern irlandez orbește fixat pe economia keynesiană defectuoasă, așa cum par să sa fi fost toate guvernele lumii.
Există o serie de predicții în legătură cu momentul de vârf al petrolului.Un
numărul de lideri din industrie și analiști cred că producția mondială de petrol

va atinge vârful între 2015 și 2030, cu șanse semnificative ca vârful sa aiba loc
înainte de 2020 (vezi nota finală 147). Următorul citat al doctorului Louis
Arnoux ar trebui să ofere cititorului o pauză serioasă de gândire:
„Cu excepția cazului în care sursele alternative de energie primară sunt aduse suficient de rapid in epoca petrolului, așa cum o cunoaștem, petrolul va fi dispărut până în jurul anului 2022." – Dr Louis Arnoux, fost șef al Guvernului Noii Zeelande pentru Energie Alternativă si Cercetare
Mai mult, un raport de cercetare al guvernului finlandez avertizează ca viabilitatea economică a întregii piețe globale de petrol va fi anulata în următorii câțiva ani.
„Nu rămânem fără petrol, dar devine neeconomic de exploatat….Un raport de cercetare guvernamental produs de Finlanda avertizează că economia din ce în ce mai nesustenabilă a industriei petroliere ar putea deraia sistemul financiar global în următorii câțiva ani… – Dr. Nafeez Mosaddeq Ahmed, jurnalist de investigație academica interdisciplinara premiat. Pe scurt, realitatea este ca în 2020 aspectele nesustenabile ale paradignei bani-datorii si creștere a PIB-ului
par să se manifeste și întregul sistem economic este pe o cale care nu duce nicaieri creata de el. Procentele mari a creșterii PIB-lui create în ultimele decenii nu pot fi menținute doar prin crearea mai multor datorii sau doar prin utilizarea muncii umane.Actuala economie globalizată a fost construită pe o sursa de energie accesibila și este dependenta de aceasta sursa. Creșterea PIB s-a bazat pe o sursă ieftină de energie de zeci de ani, adică petrol. Există indicii că acel vârf de petrol a avut loc și zilele de utilizare a petrolului ca sursă de energie ieftină pentru a conduce sistemul de creștere a PIB-ului la nivel mondial ar putea fi definitiv încheiate. Daca se dovedeste a fi adevarat, există consecințe potențial masive pentru cei putini extrem de bogați ai actualei corporații, politice și bancare,precum și pentru restul umanității de care a devenit dependenta de

sistemele actuale de linii de aprovizionare transnaţionale pentru achiziţionarea de bunuri şi alimente.

Falsa economie şi miopia politică

Aproape toţi economiştii contemporani au prea orbiti de defectele mantrei îndoctrinării lor economice, adică economia contemporană este o ideologie neştiinţifică care nu a reuşit să explice epuizarea surselor naturală de energie care a condus la crearea ,,castelului de carti" a creşterii PIB-ului economic. Trăim într-o falsa economie nesustenabilă, deoarece se bazează pe bani creaţi din nimic şi
susţinuti de nimic şi bazati pe disponibilitatea resursei de petrol accesibil, care acum pare să fie în declin. Mulţi politicieni şi guvernele orbite de analize pe termen scurt nu au reuşit timp de decenii să aprecieze sau să înţeleagă dependenţa fundamentală a sistemului creşterii PIB-ului şi întregii economie mondială transnaţională de disponibilitatea petrolului „ieftin". În plus, de zeci de ani, guvernele nu au reuşit să susţină dezvoltarea unor comunităţi mai autosuficiente,
sau mecanisme pentru ca societatea să funcţioneze fără preţuri accesibile ale
petrolului. Fără producţie de petrol viabilă din punct de vedere comercial, tot castelul de nisip pe care economia mondială şi societatea industrială s-a
construit s-ar narui rapid.

Prăbuşirea societăţii industrializate?

„Acţiunile COVID-19 întreprinse până în prezent, împreună cu starea proastă anterioara a economiei , mă face să cred că economia globala se îndreaptă către o resetare majoră". – Gail Tverberg, analist la Global Systems
Imaginează-ţi următorul scenariu: un avion se află în aer deasupra Atlanticului, dar

a rămas brusc fără combustibil şi nu are ce ce să realimenteze, imagineaza-ti asta. Actuala aşa-zisă societate modernă globalizată care a fost fabricata pe cantităţi mari de bani-datorii şi petrol ieftin este ceva asemănător cu acel avion în aer, fără nimic care să-l susţină. Banii- datorii au fost creaţi din nimic şi nu sunt susţinuţi de nimic (crearea banilor a fost scos din standardul de aur cu mult timp în urmă). Banii din toată conturile lumii, atât bogate cât şi sărace, sunt doar numere pe
ecranul computerului, care sunt în sine complet lipsite de valoare, valoarea
acestor numere electronice se bazează numai pe încrederea colectivă a
populaţiei ca acele numere electronice o să fie răscumpărate cu bunuri şi
servicii. Exemplul prăbuşirii rublei ruse arată că valoarea banilor din contul nostru bancar se poate prăbuşi rapid. Daca sistemul bani-datorii nu este susţinut de nimic valoarea banilor din contul dvs. bancar se poate prăbuşi în orice moment, aşa cum a făcut şi rubla rusă. Doar activele fizice şi serviciile au valoare reală, nu banii de hârtie sau numerele de pe ecranul computerului. În plus, în ultimele decenii, s-a guvernele lumii s-au concentrat foarte puţin politic la crearea de sisteme locale de autosuficienţă care sunt mai puţin dependente de utilizarea petrolului pentru transport şi agricultura etc.

Analiza publicată de Fundaţia pentru Economia Sustenabilitatii

Fundaţia pentru Economia Sustenabilităţii a publicat articole
scrise de Tim Clarke care analizează problema vârfului petrolului şi
implicatiile pentru societate. Date de referinţă şi analize ale diverşilor experţi
şi analişti de sisteme, inclusiv ale cercetătorul in termodinamica şi expert Dr

Louis Arnoux, fost șef al Alternativei Guvernului Noua Zeelandă pentru Cercetare
a Energiei, articolele indică faptul că „varful uleiului” a fost atins și
că, prin urmare, creșterea PIB-ului la nivel mondial nu mai poate fi
menținută. În articolul intitulat „Sfarsitul Olicogenului”(o epocă geologică a perioadei paleogene și a durat de la aproximativ 33,9 milioane până la 23 milioane de ani), Clarke descrie cum a ajuns societatea în acest punct și implicațiile grave pentru întreaga societate. El a oferit cu amabilitate permisiunea ca următorul extras să fie inclus în această carte: „Înainte de a începe încetinirea economică globală declanșată de Covid, economia globală era deja cocoțată pe marginea unei majore
corectari... există o problemă sistemică și fundamentală cu economia globală care devine din ce în ce mai serioasă pe măsură ce trece timpul; arătând spre
acea contracție economică care este continuă de acum încolo in tot sistemul nostru economic industrial global. Este de o importanță vitală pentru noi să înțelegem cauza principală a starii de rau a economiei pentru a ne ajuta să ne pregătim pe noi înșine, familiile, comunitățile și afacerile și sa planificam strategii adecvate pentru viitor... Majoritatea economiștilor nu înțeleg că economia funcționează pe energie nu bani! Banii sunt o creanță asupra bunurilor și serviciilor care sunt create de utilizarea energiei. Fără energie nu poate exista activitate umana economica... Dintre toate sursele de energie ale planetei, petrolul joacă un rol fundamental în economie, pentru că alimentează 95% din toate transporturile, 100% din transportul maritim și aerian și este cheia producției majorității resurselor minerale și majoritatea aprovizionării globale cu alimente...
„La începutul secolului al XX-lea, Indicele Rentabilitatii Energetice (EROI) (o formula care măsoară cantitatea de energie utilizabilă livrată dintr-o sursă de energie față de cantitatea de energie utilizată pentru a obține acea resursă

de energie)al combustibililor fosili a fost uneori chiar de 100:1. Aceasta înseamnă că
o singură unitate de energie ar fi suficientă pentru a extrage de o sută de ori mai multa cantitate. Dar de atunci, EROI al combustibililor fosili s-a redus dramatic
cantitate. Dar de atunci, indicele rentabilitatii energetice(EROI) al combustibililor fosili s-a redus dramatic. Între 1960 şi 1980, valoarea medie mondială EROI pentru combustibilii fosili
a scăzut cu mai mult de jumătate, de la aproximativ 35:1 la 15:1. Inca este in scadere, cu ultimele estimări care pun valoarea între 6:1 şi 3:1."
Potrivit domnului Clarke, indicele rentabilitatii energetice actual este prea scăzut pentru a susţine economia industriala şi susţine următoarele:
„Lumea se află acum în strânsoarea de fier de neclintit a energiei nete şiscăderea resurselor... Mareea economica din ultimii 250 de ani s-a intors acum; aprovizionarea globală cu energie se contractă rapid; si asta va fi însoţită de scăderea producţiei şi a disponibilităţii bunurile dependente de resurse . Industria petrolului se contractă rapid; cu falimente, datorii şi problemele financiare care cresc într-un ritm rapid... Pentru a încerca să stăpânească rata de încetinire economică,bancile centrale globale s-au angajat într-o orgie de tipărire a banilor (crearea datoriilor) micşorând politicile fiscale din 2008-2020... Mulţi experimentati comentatori economici avertizează că politica de relaxarea cantitativa(politică monetară agresivă prin care băncile centrale achiziţionează cantităţi mari de active financiare, cu scopul de a stimula economia prin injectarea de capital către instituţiile financiare) nelimitată a majoritatea băncilor centrale va duce la dezastru.. Sistemul este „la stramtoare". Opriţi politica de relaxarea cantitativa şi sistemul se prăbuşeşte; continuati cu politica de relaxarea cantitativa
şi distrugeti... funcţionarea sistemului economic şi valoarea masei monetare...

Ceea ce se întâmplă acum în economia globală a fost prezis în 1972 de publicația „Limitele Cresterii" care a arătat că dacă continuam politicile „ afaceri ca de obicei", epuizarea energiei ,a resurselor însoțită de degradarea mediului și poluarea ar cauza economiei globală un prag în jurul anului 2010 și va intra în declin pe termen lung... Planeta noastră este o planetă finită și nici o sumă de „bani" nu poate schimba asta – așa cum vom vedea în următorii ani.Speranța actuală este aceea ca mutand economia către durabilitate și „creștere verde" vom salva economia. Deși esențiale, aceste măsuri sunt „retorica creșterii verzi care decuplează epuizarea resurselor și a energiei (și impactul lor asupra mediului asociat) de creșterea PIB-ului ,s-a dovedit recent că este complet falsa Cu alte cuvinte, ecologizarea economiei nu va permite o creștere economică în continuare.

Faptul inevitabil este că creșterea economică exponențială a ultimilor 250 de ani, făcuta posibila prin „crearea de bani ca datorii cu dobanda" o schema Ponzi, și alimentata de o bogatie aparent nesfârșită a combustibili fosili ieftini/energie netă, s-a terminat. Am intrat într-o nouă eră de contractare permanenta a energiei nete şi declin economic caracterizata în stadiile inițiale din următorii doi ani de „cea mai mare depresie globală" de coborâre rapidă pe curba Seneca cu probabilitate majoră in perturbări ale lanțurilor globale de aprovizionare, inclusiv producția de alimente,falimetul băncilor și scaderea valorii masei monetare...

Această ecuație rezumă situația:

Contracție energetică = contracție economică = mai multă contracție a energiei =

mai multă contracție economică.

Pentru a menține nava pe linia de plutire, băncile centrale au promis că vor arunca mai multi și mai mulți „bani (datorii)ca solutie la problemă, ceea ce va aduce hiperinflatie monedelor „fiat". și prăbusirea băncile sub greutatea neperformanței

împrumuturilor. Astfel, o resetare completă a sistemului financiar este inevitabilă. Aceasta resetarea este acum discutată deschis de Forumul Economic Mondial, BRI(Initiativa Centura si Drum creata de China in 2013 pentru a lega Asia de Africa si Europa printr-o retea de rute comerciale) și alte instituții financiare globale. Nu vă lăsați induși în eroare de hiperbolă. După cum s-a subliniat, ecologizarea economiei nu va permite o creștere economică continuă. Aceste initiative sunt menite să păstreze și să consolideze poziția și statutul celor puțini.
Realitatea este că, pe măsură ce economiile se contractă, oamenii și țările vor fi
din ce în ce mai sărăciți și tulburările societale vor crește. Este vreo surpriză in faptul că guvernele din întreaga lume instigă acum la drastice masuri de supraveghere si control social in numele Covid-19..?..
Factorii noștri de politici acum sunt ocupați cu stingerea incendiilor a ceea ce ei cred că este un foc convenţional al recesiunii și sunt hotărâti cu orice preț să creeze mai mult creștere,dar par să nu înțeleagă cauzele fundamentale ale colapsului economic global, și nici nu au idee cât de incredibil de grav acest colaps va deveni. Acest lucru se datorează în parte pentru că până acum națiunile s-au bazat pe
economiști de masă dominați de monetariști keynesieni(creatorii stagflatiei din anii 70,rata inflației este mare, creșterea economică este mică sau nulă, iar rata șomajului este înaltă), care nu apreciaza rolul fundamental al energiei – să nu mai vorbim de cel al energiei nete/excedent..
De exemplu, lupta cu orice preț pentru a menține sistemul financiar de exploatare a creerii baniilor pe baza de datorii cu dobândă, care a finanțat creșterea economică până acum, va eșua și va înrăutăți lucrurile si mai mult deoarece acest sistem nu este compatibil cu decreșterea. Din pacate asta este ruta probabilă pe care lumea și Irlanda o vor lua ,bancile centrale private la nivel global vor

imprima din aer trilioane de noi bani bazati pe datorii ,iar acest paie sunt prinse cu recunoştinţă de
guvernele, afacerile şi oameni care se ineaca... cu consecinţele inevitabile
prezentate mai sus. Este vital ca în această ţară(Irlanda) să înceapă un discurs serios la toate nivelurile societatii cu privire la cauzele şi managementul iminentului colaps economic, financiar şi energetic şi, în acelaşi timp, re-imaginata şi planificata o tranziţie rapidă către o nouă paradigmă economică.
Se pare că sistemul economic şi monetar defectuos era într-o serioasa
dificultate anterior situaţiei coronavirusului şi că sistemul nu putea sa mai fie
resuscitat prin cantităţi mari de relaxare cantitativă. Introducere in situaţia coronavirusului şi o încercare controversată de „resetare" a societăţii de către Forumul Economic Mondial în 2020.

11. Tentativa Forumului Economic Mondial de „Resetare" – Despre ce este vorba de fapt?

Încercarea de „resetare" a societăţii de către Forumul Economic Mondial.

După cum am menţionat deja, creşterea PIB-ului actual şi sistemul bancar,
care este un sistem de control societal impus de datorii, a continuat sa mearga de la
crizele bancare din 2008 pe picioare foarte fragile. În 2020, o aşa-zisa „resetarea" socială şi economică la nivel mondial a fost propusă şi este în curs de promovare agresiva de Forumul Economic Mondial. Un aşa-zis Great Reset Summit(Sumitul Marii Resetari) va avea loc la nivel global în ianuarie 2021 sub auspiciile Forumului Economic Mondial. Se pare că implementarea diferitelor aspecte ale planului de „resetare", inclusiv aspecte ale aşa-numitei a patra revoluţie industrială, sunt deja executate de guverne.

Potrivit lui António Guterres, Secretarul General al Națiunilor Unite, New York:
„Marea Resetare este o recunoaștere binevenită care pentru tragedia umană trebuie
sa fie un semnal de trezire. Trebuie să construim mai echitabil, mai incluziv și mai durabil economii și societăți care sunt mai rezistente în fața pandemiilor, schimbările climatice și multe alte schimbări globale cu care ne confruntăm", a spus António Guterres, Secretar General al Națiunile Unite, New York.
Potrivit lui Klaus Schwab, fondatorul Forumului Economic Mondial:
„O mare resetare este necesară pentru a construi un nou contract social care să onoreze demnitatea fiecărei ființe umane... Criza globală a sănătății a scos la iveală nesustenabilitatea vechiului nostrum sistem în termeni de coeziune sociala ...COVID-19 ne-a accelerat tranziția către era celei de-a patra revoluție industrială."
Într-un videoclip promoțional al Forumul Economic Mondial intitulat „Ce este a patra revolutie industriala Klaus Schwab afirmă:
A patra revoluție industrială ne va afecta complet viețile. Nu numai că va schimba modul în care comunicăm cum producem și cum consumăm ne va schimba de fapt pe noi, propria noastră identitate... evoluții precum traficul inteligent, guvernarea inteligentă, orașe inteligente... ceea ce vom vedea este că totul va fi integrat într-un ecosistem condus de big data(extragerea, manipularea și analiza unor seturi de date care sunt prea mari pentru a fi tratate în mod obișnuit) în cooperare strânsă cu guvernele,mediul de afaceri și cu societatea civilă... această revoluție va veni cu viteza luminii va fi ca un tsunami și, de fapt, nu este doar o revoluție digitală -
este si digitala, fizică, nanotehnologie, dar este și biologică mai mult acest sistem este incompatibil cu decreșterea. În plus, cartea „Covid19 - Marea Resetare" a fost
publicată în iulie 2020. Cartea este scrisă de Klaus Schwab, fondatorul

al Forumului Economic Mondial și de Thierry Malleret. Documentul încearcă să facă un caz pentru o așa-numită „Resetare” economică, ca răspuns direct situatia Covid 19. Documentul încearcă să argumenteze pentru societatea fundamentală -
schimbări ample care ar afecta semnificativ modul în care ne trăim viața.

Forumul Economic Mondial implicat în simularea evenimentului pandemic 201 cu trei luni înainte de Cronavirus

Este cel puțin interesant că Forumul Economic Mondial a făcut și el parte dintr-un eveniment în 2019 numit Exercițiul pentru o pandemie globala Evenimentul 201. Cu trei luni înainte ca Covid-19 să se instaleze, acest exercițiu de pandemie globală
„Evenimentul 201” a avut loc în New York City și a simulat izbucnirea unei pandemii de Coronavirus care a apărut în Brazilia. Scenariul a explicat:
„Pandemia va continua într-o anumită măsură până când va fi gasit un vaccin eficient sau până când 80-90% din populația globală a fost expusă. Din acel moment, este probabil să fie ca o boală endemică a copilăriei”
Este interesant că la mai puțin de o lună de la încheierea Evenimentului 201 la
nivel mondial a apărut pandemia de virus Corona și „Resetarea” Forumului Economic Mondial a fost lansata, ceea ce organizația a spus că a fost un răspuns la Coronavirus. Fundația Bill și Melinda Gates, partener direct al Forumului Economic Mondial, a fost, de asemenea, parte a Evenimentului 201. Fundația a fost o forta importanta din spatele eforturilor pentru ca vaccinarea împotriva coronavirusului să fie raspandita la nivel mondial.

Sistemul financiar mondial a fost în colaps înainte de aceasta pandemie de Coronavirus .

În ciuda retoricii Forumului Economic Mondial, în opinia mea, momentul acestei aşa-zise încercari de „resetare” a societăţii este, de asemenea, legat de incapacitatea structurii actuale de putere politică, bancară şi corporativă pentru a menţine vicioasa paradigmă nesustenabilă de creştere a PIB-ului la nivel mondial. Bancar şi financiar sistemul era deja într-o criză gravă înainte de situaţia coronavirusului, aşa cum e evidenţiată de nivelurile masive de relaxare cantitativă în curs, începând cu
Octombrie 2019. Acest proces a implicat crearea de sume nelimitate de bani
din nimic oferite pieţelor financiare. Acest lucru a fost descris într-un
Articolul din octombrie 2019 intitulat „Rezerva Federală SUA începe
relaxarea cantitativă pentru totdeauna” după cum urmează:
„Două acţiuni ale autorităţilor financiare americane în această săptămână indică faptul că Statele Unite ale Americii vor răspunde la o scădere a economiei globale prin furnizarea, încă o dată, de sume nelimitate de numerar pieţelor financiare.
Miercuri, Rezerva Federală a început o operaţiune, cel puţin pe o durată de
şase luni, pentru a cumpăra aproximativ 60 de miliarde de dolari de bonuri de trezorerie pe lună... într-o acţiune separată, Rezerva Federală din New York a injectat 104,15 miliarde de dolari pe pieţele financiare pentru a creşte lichiditatea... aceste mişcări arată clar că, în condiţiile caracterizate de Fondul Monetar Internaţional a unei încetiniri globală de crestere „sincronizată”, orice eforturi de „normalizare” monetară s-au încheiat cu adevărat... Cu alte cuvinte, politica
marilor bănci centrale, care acţionează în numele unei oligarhii financiare globale, este relaxarea cantitativă la infinit”.Faptul că sistemul financiar era în colaps înainte de Coronavirus este, de asemenea, evidenţiată de salvarea de

mai multe trilioane de dolari a institutiilor financiare din SUA în aprilie 2020 – un eveniment extrem de semnificativ care a avut o acoperire mediatică redusă în comparaţie cu acoperirea Coronavirus.
În 2020, se pare că sistemul bancar bani-datorie şi crestere PIB este în pericol deoarece se pare că limitele matematice ale sistemului viciat bancar si de crestere economică au fost atinse. Creşterea PIB nu mai poate fi creata ca inainte.
Aceste limite au fost, într-o oarecare măsură,compensate temporar de la prăbuşirea bancară din 2008 cu soluţia vicioasa de imprimarea unor sume mari de bani/credit suplimentare. Cu toate acestea, apropierea varfului petrolului înseamnă că crearea de mai mult credit în sine nu va fi suficientă pentru a menţine sistemul existent de creştere a PIB-ului. Multe datorii nu vor putea fi plătite. Sistemul bani-datorii al bancherilor nu mai poate funcţiona pentru ca băncile să primească plăţi continue de dobândă. Având în vedere dificultăţile în achitarea datoriilor este posibil ca mulţi oameni să renunţe pur şi simplu la sistemul de datorii.

Oamenii fricoşi sunt mai conformi in a accepta schimbarea autoritara

Vezi situaţia de coronavirus. Situaţia generală a oferit ample pârghii politice şi un val de frică insuflat în mare parte de marele guvern(NWO) şi mass-media controlată de corporaţii ,populatiei generale. Un popor înfricoşat este mai obedient in a accepta autoritarismul. Această teamă permite, de asemenea, impunerea potenţială a vastelor schimbări fundamentale ale societăţii cu rezistenţă relativ mică din partea cetăţenilor. Detalii cuprinzătoare despre coronavirus în sine şi rezultatatele carantinei impuse în majoritatea ţărilor sunt controversate şi ele nu intră în domeniul acestei cărţi .Cu toate acestea, observ că

documentul Forumului Economic Mondial „Covid19 – Marea Resetare” contine declarații cuprinzătoare: „Vin schimbări radicale de asemenea consecințe la care unii experti s-au referit înainte de virusul corona (BC) și după era virusului corona (AC)”
„Virusul Corona se răspândește la nivel global și nu cruță pe nimeni”
„Dacă nici o putere nu poate impune ordinea, lumea noastră va suferi de pe urma unui deficit de comanda global.

O afirmație contradictorie?

Totuși, subliniind în același timp amenințarea Covid 19 pe tot parcursul documentului și necesitatea schimbărilor societale la nivel mondial cuprinse în „resetare” ca răspuns la Covid 19, mi se pare contradictoriu că în concluzie la pagina 247, Klaus Schwab de la Forumul Economic Mondial face declarația de mai jos in care afirmă că consecințele Covid 19 în ceea ce privește sănătatea și mortalitatea sunt mult mai ușoare în comparație cu pandemiile anterioare.
El afirmă, de exemplu, că HIV/SIDA a fost responsabil pentru de 100 de ori mai multe decese decât Covid 19. Vezi citatul de mai jos:
„Nu se poate nega faptul că virusul COVID-19 de cele mai multe ori nu a fost o catastrofă personală pentru milioanele afectate de acesta sau pentru familii si comunitati. Cu toate acestea, la nivel global, dacă este privit în termeni din procentul populației globale afectate, criza corona este una dintre cele mai puțin mortale pandemii pe care le-a experimentat lumea in ultimii 2000 de ani. După toate probabilitățile, cu excepția cazului în care pandemia evoluează într-un
mod neprevăzut, consecințele COVID-19 în materie de sănătate și mortalitatea va fi ușoară în comparație cu pandemiile anterioare. La sfarsitul lui

Iunie 2020, COVID-19 a ucis mai puţin de 0,006% din populatia lumii.Pentru a pune această cifră scăzută în context, gripa spaniolă a ucis 2,7% din populaţia lumii şi HIV/SIDA 0,6%” .

O încercare de a introduce planuri nefaste – o agenda de bio-securitate farmaceutica

Nimeni nu poate fi acuzat cand se întreabă dacă situatia pandemiei Covid-19 nu este utilizată ca o situaţie convenabilă pentru a introduce planurile Forumul Economic Mondial pentru aşa-numita a patra revoluţie industrială şi măsurile de
monitorizarea şi controlului societăţii care sunt încorporate în acesta. Unii
comentatorii par să susţină exact acest punct de vedere. Angelo Codevilla, profesor emerit la Universitatea din Boston, a concluzionat într-un articol din 13 august „Trăim o lovitură de stat bazată pe cele mai vechi trucuri: declararea situaţiilor de urgenţă, suspendarea legii şi a drepturilor şi emiterea arbitrară ,regulile de comportament pentru a scuza asumarea „puterilor depline”. -
Potrivit avocatului şi activistului american de mediu, autorul Robert F.
Kennedy Jr. şi nepotul fostului preşedinte al SUA John F. Kennedy:„Am semnat Carta de la Nürnberg şi ne-am angajat cu toţii ca nu vom mai impune niciodată intervenţii medicale nedorite asupra omului fără consimţământ informat – şi totuşi în doi ani toate acestea au dispărut brusc – iar oamenii se plimbă cu măşti când ştiinţa nu li s-a explicat ,făcând ceea ce li se spune - aceste agenţii guvernamentale orchestreaza supunere – nu este democratie – nu este produsul unei democraţii.
Este produsul unei agende de biosecuritate condusă de Bigfarma care înrobeşte întreaga rasă umană şi ne cufundă într-un coşmar distopic cu forţele apocaliptice ale ignoranţei şi lăcomiei care ne vor conduce viaţa şi ne vor

distruge copiii și toate visele și demnitatea pe care speram să le incredintam copiilor noștri”
Agenda tehnologică a intereselor globale, inclusiv a Forumului Economic Mondial , este descrisa într-un blog de tehnologie popular, după cum urmează:
„Ceea ce este clar este că interesele globale puternice, inclusiv membrii Forumul Economic Mondial, folosesc acest timp de perturbare și disperare pentru a încerca sa impinga inainte cat mai multe elemente necesare implementării programului celei de-a patrulea lor revoluție industriale. Aceasta include moneda digitală globală,,supraveghere biometrică inteligentă, tehnologii portabile, educație online,
muncă prin teleprezență, inclusiv telemedicină și teleterapie. Toate
aceste lucruri se întâmplă pe un fundal de poliție sporită, diminuarea
protecţiei muncii și a mediului și instalarea infrastructurii 5G.” Putem specula despre toate detaliile coronavirusului. Cu toate acestea, ceea ce este
sigur este că există jucători puternici în lume care vor face totul pentru a folosi situația coronavirusului sau orice situație care apare in beneficiul lor și să orienteze societatea către a patra revoluție industrială.
Vor deveni realitate planurile lui Klaus Schwab și a patra revoluţie industriala? Lupta globalistilor pentru putere continuă.
Această resetare economică mult mediatizată pe care Forumul Economic Mondial și ortodoxia politica asociata la nivel Mondial încearcă să o impună societati universal din 2020 pare a fi o mișcare destul de flagrantă a structurii „monetocrației” și „tehnocrației”, adică puținii extrem de bogați care au deținut și controlat sectorul bancar, politic, corporativ, tehnologic, și brațele instituționale ale paradigmei de creștere a PIB. Încercarea de „resetare” reprezintă probabil o recunoaștere ca sistemul lor existent bazat pe economia cresterii PIB este nesustenabil și, de fapt, și-a atins în sfârșit limite matematice și a eșuat.

„Resetarea” este alcătuită din multe zone care fac toate parte inteligenta strategica a Forumul Economic Mondial ,platformă de inteligență strategică pentru a modela viitorul aproape tuturor industriilor și domeniilor societății. Aceste platforme includ:
Platforma de acțiune COVID
Modelarea viitorului guvernării tehnologiei: Blockchain(o bază de date digitală care conține informații cum ar fi înregistrările tranzacțiilor financiare care pot fi utilizate și partajate simultan într-o rețea mare descentralizată, accesibilă publicului) și tehnologii de contabilitate distribuită
Modelarea viitorului noii economii și societăți
Modelarea viitorului consumului
Modelarea viitorului economiei digitale și crearea de noi valori
Modelarea viitorului sistemelor financiare și monetare
Modelarea viitorului comerțului și al interdependenței economice globale
Modelarea viitorului orașelor, infrastructurii și serviciilor urbane
Modelarea viitorului mass-media, divertismentului și culturii
Forumul Economic Mondial intenționează să folosească „Resetarea” ca temă pentru întâlnirea anuală din 2021 ca un vehicul pentru a-și avansa planurile pentru a patra revoluție industrială, o revoluție care „nu va lăsa neatins niciun aspect al societății globale”. Astfel de planuri de a modifica societatea la nivel mondial mi se par a fi nedemocratice. eu cu siguranță nu a votat pentru ca Forumul Economic Mondial să aibă control asupra modului cum functioneaza societatea din întreaga lume, dar multe guverne presupus democratice ale lumii pare să acționeze deja în conformitate cu planul Forumul Economic Mondial. Este aceasta cu adevărat democrație?

Conexiunile Forumul Economic Mondial cu sistemul bancar privat international

Consiliul de administrație al Forumului Economic Mondial include directorul general al FMI,președintele Băncii Centrale Europene, fostul guvernator al Băncii Angliei și Comisia Trilaterală sunt de asemenea reprezentate. Conexiunea Forumului Economic Mondial cu banca internațională este, așadar, evidentă.
Planul Forumul Economic Mondial include multă retorică despre implementarea la nivel Mondial a progreselor tehnologice ale așa-numitei a patra revoluții industriale, precum dispozitivele biometrice de monitorizare a corpului uman
pentru monitorizarea sanatatii implementarea pe scară largă a tehnologiilor
de urmărire și care monitorizează locația și deplasarea, dezvoltarea așa-numitelor orase„inteligente",care utilizează 5G și alte tehnologii bazate pe microunde și o continua dezvoltare durabilă definită politic. Cu toate acestea, potrivit diversilor
comentatori preocupați, aceste așa-numitele progrese ale planului Forumului Economic Mondial par să susțină aspecte care, în opinia mea, sunt dăunătoare
sănătatii umană ,iar libertatii umane sunt, cel puțin, controversate.
Aspectele controversate ale planului Forumului Economic Mondial par să includă:

Măsuri fără precedent de control și supraveghere digitala invaziva.

► Măsuri fără precedent de control și supraveghere digitală invazivă,
rezultând o reducere a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.De exemplu, implementarea urmăririi contactelor si aplicatii de urmarire care utilizeaza tehnologia de telefonie mobilă bazată pe microunde, care poate avea efecte dăunătoare asupra sănătății și brățări biometrice.

„Urmărirea și depistarea contactelor sunt, prin urmare, componente esențiale ca
răspuns la Covid 19. Determinarea locației curente a unei persoane prin
geodate utilizand coordonatele GPS) și urmărirea persoanelor fără consimțământul acestora prin utilizarea telefonului mobil și a datelor cardului de credit și purtarea obligatorie a brățărilor electronice pentru călătorii”.
„Acest lucru va ridica probleme profunde de reglementare și de confidențialitate pentru mulțe companii care le vor respinge argumentând, dar dacă nu vor spori supravegherea digitală,nu vor putea să se redeschidă și să funcţioneze fără a risca noi infecţii.” „consideraţi un guvern ipotetic care cere ca fiecare cetățean să poarte o brățară biometrică care monitorizează temperatura corpului și ritmul cardiac 24 de ore pe zi.. datele rezultate sunt accumulate prin algoritmi guvernamentali”.
► Utilizarea pe scară largă a tehnologiilor de recunoaştere facială
„Pandemia ar putea deschide o eră a supravegherii active a sănătăţii făcuta
posibila prin smartphone-uri cu detectarea locaţiei, camere de recunoaştere facială
și alte tehnologii care identifică sursa infecţiei.
► Un sistem monetar fără numerar asupra căruia oamenii nu au control fizic.
„..În ceea ce privește o monedă virtuală globală, nu există încă una la vedere, dar există încercări de a se lansa monede digitale naţionale”
► Utilizarea vaccinurilor și reguli noi „Va fi greu să lupți împotriva Covid-19 fără un tratament eficient sau un vaccin”
„Virusul Corona ne poate obliga să acţionăm mai repede, înlocuind ideile eșuate,
procese, instituţii și reguli cu altele noi”
Notă: Robert F. Kennedy Jr. a avertizat recent împotriva vaccinarii obligatorie Covid-19 într-o dezbatere cu profesorul de drept de la Harvard Alan Dershowitz

subliniind că „părți cheie ale testării” au fost „sărite”.
► Continuarea distanțării sociale după ce situația coronavirusului se diminuează
Masurile de inchidere a societatii ca suport impotriva coronavirusului au fost și continuă să fie controversate diverși comentatori din întreaga lume sunt de părere că este o impunere a puterii care este motivată de o altă agendă. Chiar și retelele mass-media au remarcat acest lucru, de exemplu, pe 2 august 2020 au fost implementate măsuri la Melbourne, Australia, atat de draconice, pe care comentatorul de știri australian Alan Jones a spus la Sky News: „Oamenii au dreptul să creadă că există o „agenda pentru distrugerea societatii Occidentale”.

Guvernul înregistrează decesele ca fiind survenite in urma Covid-19, indiferent dacă Covid-19 a fost sau nu cauza morții.

Mulți oameni au remarcat, de asemenea, că numărul deceselor de coronavirus (Covid 19)înregistrate pe site-urile guvernamentale au scăzut la aproape zero până in săptămâna din 31 iulie 2020, de exemplu, pe site-ul guvernului Irlandei de Nord
Unii și-au pus întrebarea: dacă pandemia s-a terminat (adică din punct de vedere al morții și al bolii grave) de ce este planificată alta carantina? Unii comentatori au contestat de asemenea metoda de inregistrare a numarului de decese cauzate de coronavirus (Covid 19), pt ca de exemplu, un document de pe site-ul web al Guvernului Irlandei de Nord spune la pagina 10:
„Departamentul de Sănătate numără decesele raportate de trusturi din sănătate, unde decedatul a avut un test pozitiv pentru COVID-19 și a murit în termen de 28 de zile, indiferent dacă COVID-19 a fost sau nu cauza decesului... și indiferent dacă Covid-19 a fost sau nu cauza principală a decesului.Cifrele includ si cazurile în care medicul a

remarcat că a fost suspectata o probabilă infecție cu virus corona implicată în deces”

Raportul Centrului pentru Controlul Bolilor arată ca numărul de decese
a fost enorm denaturant.

În plus, un nou raport de la Centrele Federale pentru Controlul și
Prevenirea Bolilor în august 2020 arată că numărul de decese reale care au
survenit din cauza Covid 19 a fost denaturată semnificativ. Raportul aruncă o „bombă”, adică în 94 la sută din cazurile celor care au murit de Covid 19, o comorbiditate a creat decesul iar majoritatea covârșitoare a celorlalte 6% au avut peste 80 de ani. Raportul afirmă:
„Pentru 6% dintre decese, COVID-19 a fost singura cauză menționată”, a declarat
CDC în raportul său, la rubrica „Comorbiditati”.
Este de remarcat, prin urmare, că documentul Forumului Economic Mondial prevede distanțarea social să persiste si după ce pandemia se va diminua și că „teama… va accelera astfel marșul necruțător al automatizării”. Documentul precizează:
„Într-o formă sau alta, măsurile de distanțare socială și fizică probabil vor persista după ce pandemia în sine se va atenua, justificând decizia în multe companii din diferite industrii pentru a accelera automatizarea.
După un timp, preocupările de durată cu privire la șomajul tehnologic vor disparea pe măsură ce societățile vor sublinia necesitatea de a restructura locul de muncă într-un mod care minimizează contactul uman apropiat.
Într-adevăr, tehnologiile de automatizare sunt deosebit de potrivite pentru o lume în care ființele umane nu se pot apropia prea mult unele de altele
sau suntem dispusi să reducem interacțiunile lor. Frica noastră persistentă și posibil de durată de a fi infectati cu un virus (COVID-19 sau altul) va grăbi astfel pe

necruțătorul mars al automatizării, în special în domeniile cele mai susceptibile la
automatizare.... pandemia va accelera rapid adoptarea automatizării la locul de muncă și introducerea mai multor roboți în viata noastra personala si profesionala”

Nanotehnologii netestate, 5G și tehnologia frecvenței electromagnetice

Implementarea pe scară largă a nanotehnologiilor netestate și
tehnologii de frecvență electromagnetică EMF(sunt produse și utilizate în mod intenționat pentru a transmite informații fără fir pe distanțe mari sau pentru a încălzi lucruri precum alimentele)cum ar fi
Internetul și 5G, care pot fi folosite invaziv pentru supraveghere creaza mare îngrijorare pentru mulți oameni. „Internetul lucrurilor IOT (se referă la rețeaua colectivă de dispozitive conectate și la tehnologia care facilitează comunicarea între dispozitive și cloud, precum și între dispozitivele în sine) conectează acum 22 de miliarde de dispozitive în
timp real, de la mașini la paturi de spital, rețele electrice ,stații de apă
pompe, cuptoare de bucătărie și sisteme de irigații agricole .. acest număr
este de așteptat să atingă 50 de miliarde sau mai mult până în 2030” .Mii de studii științifice arată că tehnologiile bazate pe EMF sunt dăunătoare pentru sănătatea umană .Mai departe dezvoltarea așa-numitelor orașe inteligente care folosesc
aceste tehnologii reprezintă, de asemenea, o preocupare pentru mulți oameni.

Dezvoltare durabilă, orașe inteligente și politica schimbărilor climatice
– o narațiune greșită

Planul Forumului Economic Mondial care susţine dezvoltarea durabilă continuă, oraşele inteligente şi politica privind schimbările climatice – este, în opinia mea, o narațiune falsă/defectuoasă care operează sub acoperirea globalizării continue.
Dezvoltarea orașelor inteligente face parte din procesul defectuos din punct de vedere politic definit „dezvoltare durabilă”, care nu este deloc durabilitate reală.
În ultimii 30 de ani, dezvoltarea durabilă definită politic a fost a narațiune falsă care operează sub acoperirea globalizării continue și creșterea PIB - nu a fost de fapt concepută pentru a oferi adevarata utopia a durabilitatii pe care mulți oameni credeau că o va face.
Dezvoltarea durabilă definită politic intenţionează să preia controlul asupra tuturor
resursele, toată producția și tot consumul de pe pământ, lăsându-i pe toţi oamenii
să fie micro-gestionat de o tehnocraţie digitală și ştiinţifică, adică o dictatură nedemocratică. Creșterea orașelor inteligente globale, supraveghere, guvernanță colaborativă, criptomonedele și impulsul către o societatea fara numerar sunt toate parte a acestui plan.
Planul Forumului Economic Mondial își propune să continue procesul defectuos de definire politică a dezvoltarii durabilă/recuperare ecologica, care nu creează durabilitate deloc..
„O mare majoritate a cetățenilor din întreaga lume își doresc ca recuperarea economica dupa pandemia Corona sa acorda prioritate schimbărilor climatice prin ecologizare”
Cu toate acestea, diverse aspecte definite politic sunt opusul a ceea ce este
necesar pentru o adevărată durabilitate a societăţii umane și a mediului. Subiecte ale dezvoltării durabile defectuoase definite politic și ale crearii de orașe si localitati inteligente (care nu este deloc durabilitate adevărată) și modul de a crea o societate cu adevărat durabilă sunt descrise într-un mod detaliat.

Tehnologiile de energie verde nu sunt o soluție viabilă la problemele energetice ale lumii

Pe scurt, trebuie subliniat că adoptarea diferitelor așa-numite tehnologii „verzi" energetice care au fost promovate pentru a produce sau economisi energie sunt asemanatoare cu creșterea consumului. Asta pentru că structurile și rețelele necesare acestei tehnologii folosesc o cantitate mare de energie pentru fabricare și implementare, nu restituie energia cu un „profit energetic" care a fost folosita în implementarea sa. Termenul de consum în analiza economică înseamnă cu adevărat consum de energie şi resurse naturale ,,învelite" în produse manufacturate. A face mai multe lucruri, chiar dacă este comercializat ca fiind „bio", nu va aborda problema de bază a disponibilității reduse a energiei în viitor. Promotori ai viitorului „verde" definit politic, care include astfel de planuri ca implementarea pe scară largă a turbinelor eoliene, relatate noua,din pacate,ei nu stiu despre ce vorbesc. De exemplu, o analiză matematică riguroasă demonstrează că turbinele eoliene nu sunt o soluție viabilă la problemele energetice ale lumii. Acest lucru este dovedit de munca profesorului David MacKay, profesor Regius(sub patronaj roial sau numit de regina) de Inginerie la Universitatea Cambridge și fost consilier științific șef al Marii Britanii la Departamentul de Energie și Schimbări Climatice, în cartea sa „Energie Sustenabila fără aer cald" .El afirmă că o zonă de două ori mai mare decât dimensiunea întregii țări din Țara Galilor ar trebui acoperită complet cu turbine eoliene pentru a satisface cererea de energie din Marea Britanie, pe baza consumul mediu de energie pe persoană. Următoarele sunt extrase din cartea lui:

„În primul rând, pentru ca orice instalație din surse regenerabile să aducă o contribuție apreciabilă – o

contribuţie comparabilă cu consumul nostru actual – trebuie să fie de mărimea unei țări. Pentru a asigura un sfert din consumul nostru actual de energie prin cultivarea culturilor energetice, de exemplu, ar fi nevoie ca 75% din Marea Britanie sa fie acoperita cu plantații de biomasă. Pentru a furniza 4% din energia noastră actuală cu ajutorul energiei valurilor ar necesita 500 km din coasta Atlanticului să fie complet umplută cu ferme marine de valuri. Cineva care vrea sa trăiasca din energie regenerabilă, dar se așteaptă ca infrastructura asociată cu crearea de energie regenerabilă să nu fie mare sau intruzivă, se amăgește pe sine.”
În al doilea rând, dacă constrângerile economice și obiecţiile publice sunt puse deoparte, aceasta ar fi posibil pentru consumul mediu european de energie de 125 kWh/zi de persoană să fie furnizat din aceste surse regenerabile de dimensiunea unei țări. Cei mai mari contributori ar fi panourile fotovoltaice, care, acoperind 5% sau 10% din țară, ar furniza 50 kWh/zi per persoană; și parcuri eoliene offshore, umplând o zonă de două ori mai mare decat Ţara Galilor, ar furniza în medie încă 50 kWh/zi de persoană.Un astfel de imens peisaj rural de panouri și umplerea mărilor britanice cu turbine eoliene (având o capacitate de cinci ori mai mare decât turbinele de astăzi) poate fi posibilă conform legilor fizicii, dar publicul ar accepta și ar plăti pentru un astfel de aranjament extrem? Daca raspundem nu, suntem nevoiti sa concluzionam ca acest consum nu va fi niciodată satisfăcut din sursele regenerabile britanice.”

O notă despre schimbările climatice și emisiile de carbon: Agenda politică internaţională de a aborda schimbarea climatică prin decarbonizarea societății a fost o agendă care implică impozitarea crescută a emisiilor de carbon. Cu toate acestea, adevărul este ca emisiile de carbon(Co2) nu provoacă schimbări climatice, așa cum a fost prezis de către Grupul Interguvernamental de Experţi în Evoluţia Climei.(IPCC)

Sunt semnatar al raportului Climate Intelligence Group (CLINTEL) european
pentru Declarația Climei. (Vezi și Nota de final [166]), o declarație care a fost
semnata de 900 de oameni de știință, ingineri și alți profesioniști din 33
țări în domeniul climei și în domenii conexe. Următorul este un extras dintr-o
scrisoare deschisă de la CLINTEL către Bill Gates în 2020:
„Una dintre întrebările la care lucrăm intens este sensibilitatea climei
– cât de mult încălzirea globală este naturală și cât de mult este cauzată de a activitatea umana . Spre deosebire de proiectul modelele teoretice actuale, am ajuns la concluzia că sensibilitatea reală a climă la dublarea emisiilor de CO2 este departe de a fi alarmanta. Concluzia noastră se potrivește cu toate observațiile care
au fost realizate în ultimii 60 de ani... Cu tot respectul, afirmația ta că schimbările climatice ar putea fi mai grave decât pandemia actuală, urmează
multitudinea de declarații imitatoare prin consensul catastrofei climatice. Proclamata „criză climatică" există numai în modelele computerizate.Mulți oameni de știință au demonstrat deja că cel mai des scenariu la care se face referire
scenariul doom RCP 8.5(RCP 8.5 -Căi Reprezentative de Concentrare, scenarii diferite de incalzire globala) este extrem de improbabil. RCP-urile sunt traiectorii dependente in spațiu și timp ale viitoarelor concentrații de gaze cu efect de seră și diferiți poluanți cauzați de diferite activități umane. Ultima perspectivă și
observațiile confirmă în mod clar că nu există nici o catastrofă climatică."

12. Jocul puterii globale expus

Jocul puterii globale expus și discursul lui Robert F. Kennedy Jr la Berlin 2020

Se pare că sistemul economic și monetar defectuos era în serioasa dificultate
anterior situaţiei coronavirusului și că sistemul nu putea sa mai fie resuscitat prin cantităţi mari de relaxare cantitativă. Aici intra coronavirusului și o încercare controversată de „resetare” a societăţii de către Forumul Economic Mondial în 2020.
Devine din ce în ce mai clar că jocul de putere global al celor bogaţi care controlează sistemele bancare, corporative și politice de decenii se desfășoară acum și este expus.Proverbul „Împăratul nu are haine”(o situaţie în care oamenilor le este frică să critice pe cineva, deoarece înţelepciunea percepută este că persoana este bună sau importanta), ca sa zic asa, este o expresie care imi vine in minte, ca tot mai multi oameni la nivel mondial înţeleg că aceasta a fost realitatea trăită a trecutului recent. Mulţi oameni le-a fost frică să critice ceva sau
pe cineva din cauza înţelepciunii percepute a maselor că lucrul sau persoana este bună sau importantă. Cu toate acestea, astfel de percepţii în masă au fost adesea distilate de mass-media deţinută de corporaţii la nivel mondial. Din ce în ce mai multi oamenii văd acum că instituţiile corporative, monetare și internaţionale
sunt expuse paradigma creșterii PIB și globalizării. Sistemul lor a eșuat.
Cei câţiva bogaţi care au dominat structura puterii economice in ultimele decenii nu mai au de fapt nici o bază pentru putere, așa cum sistemul economic și monetar defectuos nesustenabil pe care s-au bazat operatiunile lor se defectează în mod inevitabil. Multi oameni care lucrau în cadrul sistemului economiei mondiale
pot rămâne fără nicio formă durabilă de venit sau autosuficienţă și cu siguranţă nu ar putea continua să fie într-o poziţie precum in nivelurile actuale in care pot să plătească datorii plus dobândă către sistemul bancar.
Momentul „resetării” Forumului Economic Mondial utilizează situaţia coronavirusului, dar se bazează probabil pe această realitate economică mai profundă. Când această

realitate mai profundă devine larg evidentă, autoritatea percepută a institutiilor internaţionale nealese va dispărea rapid. Fără acordul dvs. la autoritatea lor de
status quo(care se continua fara modificari) actualele aşa-numite „autorităţi" nu au nimic. Fără consimţământul nostru la noile reguli nedemocratice nu au nimic.
Este de remarcat faptul că, ca răspuns la masurile implementate nedemocratic de resetare la nivelul întregii societăţi, de catre guverne, în conformitate cu planul Forumului Economic Mondial, aproximativ 1,3 milioane de oameni au protestat la Berlin,in Germania pe 1 august 2020. În plus, mulţi comentatori se pronunţă împotriva noilor impuneri nedemocratice care incalca drepturilor şi libertăţilor omului. Printre ei se numără avocatul şi activistul american de mediu, Robert F. Kennedy Jr. şi nepotul fostului preşedinte al SUA John F. Kennedy care a fost asasinat în 1963. Kennedy Jr. a declarat într-un discurs recent adresat în august 2020 la Berlin, Germania, următoarele:
„..Avem nevoie de oameni... care să înţeleagă că suntem minţiţi... că...
Întreaga structură politică de astăzi este ingropata în propaganda farmaceutica
...cred ca suntem intr-un punct de inflexiune in istoria omenirii.. pt
multi ani statele totalitare au folosit puterea fricii pentru a proiecta supunerea populaţiilor - am crescut înţelegând ce s-a întâmplat în cel de-al doilea război mondial în ţara noastră şi în timpul proceselor de la Nürnberg Hermann Georing a fost întrebat de procuror „Cum a-ţi făcut poporul german se se conformeze"
iar Goering a spus: „Nu este vorba doar de Germania ,funcţionează în orice ţară fie că este o ţară fascistă, fie o ţară comunistă,o monarhie sau o democraţie, tot ce trebuie să facă conducătorii este să spună oamenilor ceva de care trebuie să se teamă ,sa arate acea sursă a fricii lor şi îi faci să facă orice vrei tu, poţi să-i faci să meargă la abator ca oile, poţi să fac sa se supuna".

Franklin Roosevelt a spus „singurul lucru de care trebuie să ne temem este frica
în sine” - și a înțeles că frica ne va împinge catre totalitarism - ca agendă de biosecuritate... organizatii si oameni ca Bill Gates ,Anthony Fauci , Davos și toți cei care conduc acum economia globala – au înțeles de ani de zile că au o putere care nici un guvern totalitar nu a avut-o vreodată , care este biosecuritatea...
Hitler ar fi putut arăta spre evrei și sa spuna că ei sunt marea amenințare de care trebuie să ne fie frică la toți iar noi ceilalți trebuie să ne supunem si să luptam cu
ei, alte țări s-au speriat de bolșevici și de Statele Unite... arată către mexicani sau catre oameni din alte rase și spun că trebuie să te sperii de ei sau de teroriști și știi că toate aceste lucruri ne pot face sa renunțăm de bună voie la drepturile omului si drepturile noastre civile si sa mergem ca oile la abator și acum au o sursă de frică cea mai răspândită și atotcuprinzătoare putere pe care au avut-o vreodată ,frica de pandemii.
Guvernele iubesc pandemiile în același mod în care iubesc războaiele pentru că asta le dă putere, le dă control și le dă capacitatea de a impune supunerea ființelor umane și astăzi avem o inflexiune de noi tehnologii care oferă guvernelor capacitatea de a impune controale asupra populațiilor care nu au fost niciodată imaginate până acum în istoria omenirii de către orice tiran din istorie - avem 5G care a creat supravegherea publicului ,5G nu este in beneficiul tău - nu este aici pentru a-ți face viața mai usoara pentru că poți descărca jocul tău video în 6 secunde în loc de 29 - singurul motiv pentru aparitia 5G este acela că permite acestor companii de date conduse de Bill Gates și Mark Zuckerberg și Jeffrey Bezos pentru a ne colecta datele – pentru a-ti asculta conversațiile pe telefonul mobil - au fost întotdeauna capabili să facă asta, dar nu aveau cum să transporte acele date si sa le supuna analizei, apoi să le monetizeze și să le vinda.
Bill Gates construiește astăzi un oraș în Arizona, 80.000 de oameni cu un centru de date care va putea prelua toate

aceste date noi , datele de pe asistentul de voce Alexa al dumneavoastră- crezi că Alexa funcţionează pentru tine? Alexa nu
lucrează pentru tine - te spionează - telefonul tău mobil te spionează- au sisteme biometrice de recunoaştere facială - GPS-ul tău – toti sateliţii cu care Bill Gates se laudă că vor putea monitoriza fiecare centimetru pătrat al planetei 24 de ore pe zi...
Apoi au o altă inovaţie, care este moneda digitală şi o data ce vor digitalize moneda noastră şi vor opta pentru o economie fără numerar au control absolut asupra noastră pentru că vor putea impozita fiecare tranzacţie - băncile vor putea încasa din fiecare transfer , fiecare tranzacţie, oricât de mică, vor putea impune ascultarea pentru că dacă nu eşti supus vor putea să-ţi închidă contul bancar şi să te
infometeze şi nu vei mai avea acces la numerar.
Mulţi oameni susţin că această pandemie a fost o „**plandemie**” şi a fost
planificata de mult, ca parte a unei scheme sinistre – nu vă pot da un
răspuns la asta – nu am suficiente dovezi – o mare parte pare planificata
si pentru mine – nu ştiu – vă voi spune asta – dacă creaţi mecanisme de control – devin arme de supunere pt regimuri autoritare, oricât de nevinovati sunt oamenii care le creează sau de benefice par a fi ele – odată ce le creaţi vor fi abuzate ,100 % garantat că vor fi folosite totalitar.
Şi toţi oamenii care sunt acum pe stradă – care se revolta impotriva noilor impuneri pe care le vedem peste tot în jurul nostru de control autoritar al oamenilor cărora li se spune „purtaţi masca” şi sa ştiţi că cred ca toată lumea din Europa, toată lumea de aici, toată lumea din Germania, toată lumea din Statele Unite, dacă li s-ar spune, iată de ce ar trebui să porţi mască – iată ştiinţa care spune că funcţionează că vei opri transmiterea virusului catre alte persoane – toată lumea ar purta una – ceea ce stim noi este că nu suntem trataţi cinstit.

Ni se spune că aceasta este știință, dar nu este – este un apel la autoritate – este știință pentru că Tony Fauci și Bill Gates ne spun că este știință – vrem să vedem studiile – vrem să vedem studiile pe hidroxiclorochină – vrem să vedem studiile dacă izolarea ucide mai mulţi oameni decât virusul Corona – vrem să vedem
stiința reală și evaluarea riscului real – și nu va vom crede pe cuvânt – tatăl meu mi-a spus când eram copil „oamenii cu autoritate mint” și dacă vom continua să trăim într-o democrație trebuie să înțelegem că oamenii cu autoritate mint – oamenii cu autoritate vor abuza de fiecare putere la care l renunțăm și chiar acum le dăm puterea să microgestioneze fiecare parte din viaţa noastră 24 de ore pe zi.
Ei vor ști unde suntem – vor cunoaşte cat cheltuim – vor avea acces la copiii noștri, vor avea dreptul de a impune intervenţii medicale nedorite asupra lor… oamenii se plimbă cu măști pe când știința nu le-a explicat nimic… fac ceea ce li se spune, aceste agenţii guvernamentale orchestrează ascultarea – acest lucru nu este democratic – nu este produsul democrației.
Este produsul unei agende de biosecuritate condusă de companiile farmaceutice care înrobește întreaga rasă umană și ne cufundă într-un coșmar dystopic cu forțe apocaliptice ale ignoranței, aceasta lăcomie ne va conduce viețile și ne va distruge copiii,toate visele și demnitatea pe care sperăm să o dăm copiilor noștri – și o lansare a acestei organizaţii „Apărarea sănătăţii copiilor” în Europa este un cap de pod către o lume că nu o vom accepta.
Construim instituții pentru a lupta împotriva instituţiilor voastre – a-ti făcut
instituții globale și acum avem sin oi o instituție globală și mergem
să ieși mâine in strada la cea mai mare adunare din istoria Germaniei și toți vor spune în mod pașnic același lucru – nu va vom lăsa sa ne luați democrația – nu vă vom lăsa să ne luaţi sănătatea – nu vă vom lăsa să ne luaţi libertăţile – noi

nu va vom lăsa să ne luati copiii – și sunt foarte mândru de oamenii cu care stau la această masă – de oamenii care au curajul de a provoca puterea ,de a spune adevărul, de a gândi independent şi să se desprindă de ortodoxiile care înrobesc atât de mult rasa umană – Mulţumesc."

Critici suplimentare la adresa planului de „Resetare" a Forumului Economic Mondial

Un număr tot mai mare de comentatori par să critice „resetarea" Forumului
Economic Mondial ,planul și acțiunile întreprinse de guvernele conforme care reduc libertăţile și drepturile omului. Unii chiar susțin că toate economiile
sunt distruse, astfel încât noua monedă digitală fără numerar sa fie insistent
ceruta de intreaga lume în locul banilor de hârtie fiat fără valoare .
Alţii susţin că pandemiile trebuie create, viața trebuie să fie amenințata, veniturile distruse, iar apoi schimbarea socială va fi constrânsă. De asemenea, este de remarcat faptul că Fabian Calvo, în cartea sa din 2014 intitulată
„Resetarea economică globală: ziua în care America pierde moneda Rezervei Mondiale,afirmă:
„Dacă dolarul se prăbușește... Acest lucru ar duce la o reacție în lanț care
ar prăbuși piața de instrumente derivate de 7 biliarde de dolari... Asistâm probabil la ultimii ani ai civilizației noastre, sau la ce a mai rămas din ea... Puterile existente au decis că este mai bine să distrugi totul, astfel încât controlul să poată fi menținut."
În lumina predicției lui Calvo, se poate observa că un articol din iunie 2020 de pe
Bloomberg.com scris de Stephen Roach, membru al Universitatii Yale și fostul președinte al Morgan Stanley Asia, descrie posibilitatea prăbușirii dolarului american dacă nu ar mai fi prima monedă mondiala (ceea ce s-ar

putea întâmpla odată cu introducerea unei noi monedă digitală mondială fără numerar):
„Epoca „privilegiului exorbitant" al dolarului american ca principala moneda a lumii se apropie de sfârşit. ... Echilibrul se schimbă şi prăbuşirea dolarului ar putea avea loc."
Se manifestă predicţia lui Calvos în 2020? Avand consolidate si extinse activele, averile de zeci de ani, cei putini extrem de bogaţi distrug intenţionat totul pentru ceilalţi, astfel încât să poată să-şi menţină poziţia şi controlul?Oare oamenii la Robert F. Kennedy face aluzie ca promoveaza frica şi confuzia în rândul populaţiei generale vor accepta o nouă ordine mondială de autoritate asumată, control şi supraveghere concepută de Forumul Economic Mondial o organizaţie care reprezintă în mare măsură interesele bancare şi corporative ale unui grup relativ mic conectat de oameni extrem de bogaţi?
Peter Koenig, un economist şi analist geopolitic care a lucrat peste 30 de ani cu Banca Mondială şi Organizaţia Mondială a Sănătăţii în jurul lumii în domeniul mediului şi al apei, îşi dă cu părerea despre aceasta situaţie într-un articol recent după cum urmează:
„Bestia face regulile asupra expansiunii sau scăderii economiilor noastre, cine
trebui să fie încătuşati de datorii, când şi unde ar trebui să izbucnească o pandemie
şi condiţiile supravieţuirii pandemiei, de exemplu, izolarea sociala."
Şi culmea – instrumentele pe care le foloseşte Bestia, foarte inteligent, sunt un inamic invizibil minuscul, numit virus, dar si un monstru uriaş tot invizibil, numit **FRICA.** Asta ne ţine departe de stradă, departe de reuniuni cu prietenii noştri în afara divertismentului nostru social, teatru, sport, sau un picnic în parc.
În curând, Bestia va decide cine va trăi şi cine va muri, la propriu – dacă o
lăsăm. Acest lucru poate să nu fie departe. Un alt val de pandemie şi oamenii pot cerşi şi urla pentru un vaccin,

pentru glasul morții și superpanaceul Big Pharma și spre obiectivele eugenistilor(teorie socială care susține îmbunătățirea geneticii
umane prin diferite mijloace de intervenție) care cutreieră în mod flagrant lumea aceasta .Mai este timp pentru a spune un colectiv NU".

Alegerea libertății și a unui viitor pozitiv

Deci, care este propria mea părere?
Spun nu oricărei agende – globaliste sau de altă natură – cu care nu sunt de acord sau cu care nu consimt. Nu la orice acțiune care îmi încalcă libertatea personală, sănătatea și umanitatea,dreptul de a alege sa imi fie luat vreodată fără consimțământul meu.Organizațiile internaționale sau corporative nu au nicio putere asupra ta, decât dacă le-o dai tu ignorandu-le actiunile.
Este bine să fii conștient de narațiunile și agendele false care exista in prezent
in intreaga lume. De asemenea, este bine să fii conștient de capcana dualității sau
a urii. În acest sens, în timp ce luăm măsuri pentru a corecta nedreptatea, putem și noi cultiva calitatea iertării. Acest lucru ne eliberează de sentimentele negative
sau legături negative cu trecutul. Astfel, permitem energiei noastre să se concentreze asupra creerii unei realitati viitoare pozitive.
Aleg viitorul libertatii care este co-creat cu familia, prietenii,comunitatea locala și rețele mai largi pentru bunăstarea tuturor. Nu un viitor care este dictat de entități corporative și instituționale internaționale nealese ale căror principalul motiv este profitul privat și controlul. Cred că viitorul este luminos pentru cei care aleg să-și creeze propriul drum de succes în viață în armonie cu comunitatea lor locală și să nu-și cedeze puterea acelor nealeși birocrați internaționali și corporații internaționale.

Diverse instituţii internaţionale, cum ar fi Forumul Economic Mondial, fac parte din ceea ce a fost un sistem economic defectuos şi eşuat, condus în principal de ortodoxia bancară şi corporativă. Acest sistem a fost expus şi risipit. S-a terminat – castelul de cărţi economic mondial se prăbuşeşte la fel ca in trecut s-a întâmplat în 2008 şi se întâmplă si în 2020. Organizaţiile precum Forumul Economic Mondial sunt, prin urmare, probabil disperate de a impune o „resetare", adică un viitor pentru umanitate pe care doar ei l-au definit fără acordul dumneavoastră. Iluziile economice care ne-au orbit în trecut sunt acum expuse– o înrobire a popoarelor lumii pe cheltuiala noastră. Scrierile din această carte explică ca toţi să vadă ca pentru bunăstarea umanitatii
trebuie să o luăm pe o altă cale. Toţi oamenii pot acum să creeze un viitor mai bun, o realitate înfloritoare pentru ei, familiile şi comunităţile lor bazată pe intentii bune, libertate personală şi respectarea nevoilor umane fundamentelorale tuturor oamenilor.
Vă mulţumesc că aţi citit această carte. Dumnezeu să vă binecuvânteze şi eu vă doresc numai bine în anii ce vor veni.
Mark Keenan

Apendix

Anexa A – Cămăta a fost condamnată în diverse texte religioase
În lumea de astăzi a băncilor cu bani-datorii, în care banii sunt efectiv
creati din nimic ca datorie atunci când se emite un împrumut şi se percepe dobândă
la acel împrumut, este evident că cămătăria înseamnă exploatarea nu doar a săracilor,ci a tuturor oamenilor lumii. Micul grup de bancheri (adică,indivizii care deţin şi

controlează serviciile bancare private la nivel Mondial și procesul de creare a banilor câștigă pe ascuns, beneficii financiare vaste. Pentru a clarifica, în lumea de astăzi nu numai că se percepe dobândă, dar se percepe dobândă pentru banii pe care bancherii nu i-au avut niciodată în primul rând. Banii datoriei sunt creaţi din
nimic atunci când semnezi un contract de împrumut cu o bancă privată.
Este de remarcat faptul că astăzi sistemul bancar mondial este predominant
deținut și controlat de un anumit grup de oameni, foarte influenti,în consecință, acest grup relativ mic deține și controlează în esență aproape toata bogatia lumii.
După cum este descris în secțiunea de mai jos, în trecutul istoricul practica bancară de cămătărie (împrumut de bani la un nivel nerezonabil de mare sau
Rate la dobânzi imorale) a fost larg condamnata în lumea creștină, islamică și
budistă și vedica. Secțiunea de mai jos descrie istoria Cămătăriei fiind condamnată în texte și practici ale diferitelor religii așa cum este descrisă de Wikipedia:
„Cămătăria este practica de a face împrumuturi monetare lipsite de etică sau imorale care îmbogățesc pe nedrept creditorul. Termenul poate fi folosit într-un sens moral profitând de nenorocirile altora sau în sens legal unde se percepe o rată a dobânzii peste rata maximă care este permisa de lege. Un împrumut poate fi considerat camătarie din cauza ratei abuzive ale dobânzii sau alţi factori definiţi de legile unei ţări..Cineva care practică cămătăria poate fi numit cămătar, dar actual sunt numiti asasini economici.
La început, cămătăria însemna perceperea de dobânzi de orice fel în unele
societăţi creştine şi chiar şi astăzi în multe societăţi islamice, percepând orice
dobânda este considerată camătă. Unele dintre cele mai vechi condamnari cunoscute ale cămătăriei provin din textele vedice din India. Similar se găsesc si în texte

religioase din budism, iudaism, creştinismul şi islamul. Uneori, multe naţiuni din Grecia antică până la Roma antică au scos în afara legii împrumuturile cu orice dobândă,deşi Imp. roman a permis în cele din urmă împrumuturi cu rate ale dobânzii strict restricţionate, Biserica Catolică din Europa medievală a interzis perceperea dobânzilor de orice
nivel(precum şi perceperea unei taxe pentru utilizarea banilor, cum ar fi la o tranzactie dintr-o moneda in alta). Interdicţiile religioase privind cămătăria sunt bazate pe credința că perceperea dobânzii la un împrumut este un păcat".
„Consiliile Bisericii. Primul Sinod de la Niceea din 325, a interzis clerului implicarea în cămătărie (canonul 17). La vremea aceea, cămăta era considerata orice procent perceput oricăruia, iar canonul a interzis clerului să împrumute bani chiar la dobândă de până la 1 la sută pe an. Sinoadele ecumenice de mai târziu au aplicat aceste reglementari laicilor. Al III-lea Conciliu de la Lateran(1179)a decretat că persoanele care au acceptat dobânda la împrumuturi nu putea primi
nici sacramentele, nici înmormântarea creştină.
Papa Clement al V-lea a făcut din dreptul la cămătă o erezie în 1311,
şi a abolit toată legislaţia seculară care o permitea. Papa Sixtus al V-lea
a condamnat practica perceperii dobânzilor drept „detestabilă pentru Dumnezeu şi
pentru om, blestemata de canoanele sacre şi contrara carității creştine".
„Cămătăria (în sensul inițial al oricărui interes) a fost uneori denunțată de
numărul de lideri religioşi şi filozofi din lumea antică, inclusiv Moise, Platon, Aristotel, Caton, Cicero, Seneca, Aquino, Mohamed, Isus, Philo şi Gautama Buddha."
„Creştinii, pe baza hotărârilor biblice, au condamnat camata, iar din 1179 cei care o practicau erau excomunicati."

"Anglia. În 1275, Edward I al Angliei a adoptat Statutul evreilor care a făcut ca,camăta să fie ilegală și a legat-o de blasfemie, pentru a sechestra bunurile infractorilor. Zeci de evrei englezi au fost arestați, 300 au fost spânzurați și proprietatea lor a ajuns la Coroană. În 1290, toți evreii urmau să fie expulzați din Anglia, li se permitea să ia doar ceea ce puteau transporta; restul proprietăților au devenit ale Coroanei. Cămătăria a fost citată ca motiv oficial al Edictului de Expulzare; cu toate acestea, nu toți evreii au fost expulzați: expluzarea a fost ușor de evitat prin convertirea la creștinism. Multe alte capete încoronate ale Europei i-au expulzat pe evrei, deși noii convertiți la creștinism nu mai era considerati evrei".
„Interdicția papală asupra cămătății însemna că perceperea dobânzilor era un păcat
... Charles Eisenstein a susținut că schimbarea esențială în lumea vorbitoare de limba engleză a venit cu drepturi legale de a percepe dobânzi pe imprumuturi, în special cu Legea din 1545, „O lege împotriva camatariei"."
„Iudaism. Evreilor li se interzice camăta în relațiile cu semenii evrei și acest împrumut trebuie considerat tzedakah(caritate). Cu toate acestea, există permisiuni de a percepe dobândă la împrumuturile catre ne-evrei".
"Islam. Următoarele citate sunt traduceri în engleză din Coran: Cei care percep camătă sunt în aceeași poziție cu aceia controlati de influența diavolului. Aceasta este pentru că ei susțin că, cămătăria este la fel ca si comertul. Cu toate acestea, Dumnezeu permite comerțul și interzice camăta. Astfel, oricine ține seama de această poruncă de la Domnul său, şi se abține de la cămătă, își poate păstra câștigurile trecute, iar judecata lui se odihnește la Dumnezeu. Cât despre cei care stăruiesc în cămătă, ei merg în Iad, în care vor rămâne pentru totdeauna (Al-Baqarah 2:275)"
„Biserica romano-catolică a condamnat întotdeauna cămătă, dar în vremurile moderne, cu ascensiunea capitalismului și desființarea ei în țările majoritare catolice,

această interdicţie asupra cămătăriei nu a fost pusă în aplicare. Enciclica Vix Pervenit a Papei Benedict al XIV-lea arata motivele pentru care cămăta este păcătoasă: „Originea păcatului numit cămătă isi are locul într-un contract de împrumut... [care] cere, prin însăşi natura lui , că unul ii va restitui celuilalt doar atât cât a primit. Păcatul se bazează pe faptul că uneori creditorul doreşte mai mult decât a dat..., dar orice câştig care depăşeşte suma pe care a dat-o este ilicit şi
cămătăresc.""
„În literatură. În Divina Comedie, Dante plasează cămătarii în
inelul interior al celui de-al şaptelea cerc al iadului. Dobânda la împrumuturi, şi
vederi contrastante asupra moralitatii acelei practici detinute de evrei si
creştini, este esenţial in intriga piesei lui Shakespeare „Negutatorul de la
Veneţia". Antonio este negustorul titlului, un creştin, care este forţat de
circumstanţă sa împrumute bani de la Shylock, un evreu. Shylock de obicei
percepe dobândă la împrumuturi, văzând că este o afacere bună, în timp ce Antonio nu, considerând aceasta ca fiind greşit din punct de vedere moral. Când Antonio nu nu poate returna împrumutul, Shylock cere penalitatea convenită: o cantitate măsurată de muşchi din pieptul lui Antonio. Aceasta este sursa metaforicei
sintagme „o liră de carne" folosită adesea pentru a descrie preţul scump al unui împrumut sau al unei tranzacţie comerciale. Piesa lui Shakespeare este un portret viu al opiniilor concurente despre împrumuturi şi utilizarea dobânzilor, precum şi conflictele culturale între evrei şi creştini care se suprapun acestor vederi".
„Mecanismele de evitare şi împrumuturile fără dobândă bancare islamice: Ca alternativă la cămătă, Islamul încurajează cu tărie caritatea şi investiţia directă în care creditorul împarte orice profit sau pierdere din afacerea (în

termeni moderni, aceasta echivalează cu o participaţie de capitalul propriu in afacere)... Bănci fără dobândă: banca membrilor JAK Medlemsbank(Suedia)este un sistem de economisire şi împrumut gratuit....Microcreditare fără dobândă.. Ipoteci fara
recurs(in cazul in care debitorul nu mai poate plati ratele ipotecii banca nu poate lua decat garantia pentru ipoteca chiar daca ea nu acopera suma ramasa neplatita, fata de ipotecile cu recurs unde banca vinde si alte bunuri ale debitorului pana la acoperirea totala a sumei convenite prin contract..."

Anexa B – Articole privind crizele bancare din 2008

Acest apendice include extrase notabile din articole publicate despre
criza bancară din Irlanda şi alte ţări din Europa:

Articol

Extras dintr-un articol al lui Morgan Kelly, profesor de economie la
Colegiul Universitar din Dublin. Luni, 8 noiembrie 2010. Disponibil la: https://www.irishtimes.com/opinion/if-you-thought-the-bank-bailout-was-bad-wait-until-the-mortgage-defaults-hit-home-1.674081
Solvabilitatea bancilor germane si franceze este preocuparea principala
a BCE(Banca Centrala Europeana)daca îşi va primi banii înapoi. Factorii politici irlandezi de rang înalt s-au intors pe spate şi au burticile gâdilate de stăpânii lor europeni şi li se spune ce cumsecade au fost.. Şi cel mai bine, în afară de unele
plecări simbolice ale directorilor prea bătrâni şi bogaţi să le pese, seniorii din
conducerea băncilor care au provocat această criză continuă să se bucure de ale lor

recompense din belşug. Singura dificultate este că angajamentul guvernului
încheiat de acoperire a pierderilor bancare depăşeşte cu mult capacitatea fiscală
a statului irlandez... Această factură de 70 de miliarde de euro pentru bănci o reduce pe cea de 15 miliarde de euro economisita din reducerile de cheltuieli
guvernamentale la un exerciţiu de inutilitate. Care este rostul rearanjarii cheltuielilor, când aisbergul pierderilor bancare este ne va scufunda oricum?
Ceea ce conduce randamentele obligaţiunilor noastre la niveluri record nu este deficitul guvernamental ci salvarea băncilor. Fără bănci, datoria noastră naţională ar putea fi stabilizata în patru ani la un nivel nu cu mult mai rău decât al Franţei, care are acum ratingul triplu A pe pieţele de obligaţiuni.
În calitate de contribuabil, ce înseamnă factura de salvare a bancilor de 70 de miliarde de euro? Înseamnă că fiecare cent din impozitul pe venit pe care îl plătiţi pentru următorii doi-trei ani va fi rambursat pentru pierderile Bancii Anglo
Irlandeza , la fel fiecare cent pentru ceilalti doi ani va merge pentru AIB(Anglo Irish Bank a treia cea mai mare banca din Irlanda) şi tot asa pentru următorul an şi jumătate si restul de ani ramasi. Cu alte cuvinte, statul irlandez este insolvabil: datoriile sale depăşesc cu mult orice mijloace realiste de rambursare. Pentru o ţară sau companie, insolvenţa este echivalentul decesului pentru o persoană şi este de obicei urmată rapid de procesul legal de faliment, echivalentul unei înmormântări...
Din septembrie, o echipă permanentă de „observatori” BCE(Banca Centrala Europeana) stau permanent la Departamentul de Finanţe... dacă suntem obligaţi să rambursăm BCE-ului la rata dobânzii de 5% impusă Greciei, datoria noastră va creşte mai rapid decât mijloacele noastre de a-o deservi şi ne vom confrunta inevitabil cu un stat in faliment care va distruge cele câteva urme din reputia internaţionala care ne-a mai rămas... Având în

vedere riscul de faliment naţional pe care îl presupune,ce a condus Guvernul la această capitulare abjectă şi necondiţionată in fata deținătorilor de obligațiuni ai băncii? … Irlanda s-a confruntat cu o alegere dureroasă între impunerea unei rezoluții a băncilor care erau prea mari pentru a fi salvate sau a intra in insolventa şi, indiferent de motiv, a ales-o pe cea din urmă. Naţiunile suverane au optiunea să faca alegeri politice şi nu mai suntem o naţiune suverană în nici un sens semnificativ al acestui termen.”
Articolul: „Europa devine „complet înnebunită” la sugestia irlandeză de a nu plati
imprumuturile, 57% din populaţia irlandeză refuza sa faca asta”
http://www.zerohedge.com/article/europe-goes-completely-mad-suggestion-
irish-default-demanded-57-irish-population

Postare pe blog
Banca Centrală Europeană (BCE) spune că „va exploda o bombă la Dublin” dacă
deținătorii de obligațiuni anglo nu sunt plătiți, spune ministrul Varadkar. Următoarele extrase sunt de pe blogul namawinelake publicate in 22 ianuarie 2012.
„El [ministrul Transporturilor şi Turismului, Leo Varadkar] a spus că
Troika (BCE/FMI,Comisia Europeana) a spus Guvernului că „nu vrem să faceţi acest lucru implicit sa nu salvati Banca Anglo-Irlandeza , este decizia dumneavoastră în cele din urmă, dar o bombă va exploda, iar bomba va exploda la Dublin şi nu la Frankfurt.” – RTE (Reţeaua naţională de televiziune a Irlandei) care refeitor la comentarile ministrului Varadkar din 22 ianuarie 2012
Anglo Irish Bank a fost una dintre băncile private din Irlanda care au adunat
datorii masive. Nu era nevoie să fie plătit deținătorul de obligațiuni negarantate al
acestei banci – care se aştepta să-şi piardă investiţia „negarantată”, totuși

sub presiunea BCE, guvernul a salvat banca, inclusive toată datoria negarantată.

Articolul

„Acordul BCE-FMI este un laţ care va sugruma redresarea economică” - The
Irish Times,sâmbătă, aprilie 09, 2011
http://www.irishtimes.com/newspaper/opinion/2011/0409/1224294304548.
html

„Ceea ce BCE şi FMI au impus Irlandei este fundamental corrupt şi sortit eşecului” - MICHAEL CRAGG şi JOSEPH STIGLITZ
Articol

„Islanda respinge planul de rambursare a datoriilor” - The Irish Times - Duminica, 10 apr. 2011
http://www.irishtimes.com/newspaper/breaking/2011/0410/breaking31.html

„Islandezii au respins pentru a doua oară un plan de rambursare a 5 miliarde de dolari (3,47 miliarde de euro) Marii Britanii şi Ţărilor de Jos rezultate din prăbuşirea bancară,din care primul ministru a spus că ar putea urma haosul economic şi politic.”
Articol

Diagrama bombei datoriilor care a fost postată în New York Times „Cum arata
bomba europeană a datoriilor ”
http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=19239
Articol

„Dacă BCE vrea ca Anglo Irish Bank să supravieţuiască, lăsaţi-i să suporte costul” - The Irish Times -marţi, 07 septembrie 2010
http://www.irishtimes.com/newspaper/opinion/2010/0907/1224278367177.html

„Singurul motiv rămas pentru salvarea Anglo este ca UE şi BCE a decis trebuie
că nici o bancă europeană nu poate falimenta. Nu ne putem permite să o facem, aşa că domnul Trichet(Jean-

Claude Trichet la acea data presedintele Bancii Centrale Europene)va trebui sa o faca” - Fintan O'Toole(jurnalist la Irish Times).
Articol
„Băncile au fost plătite de două ori” - http://offsetdebt.net/
Postări pe blog
„Este de remarcat faptul că atunci când așa-numitele crize bancare au avut loc în Irlanda, în 2008, Irlanda, ca entitate economică, a obținut un profit comercial de aproximativ 40 de miliarde de euro în mod constant în fiecare an – „țara” nu a avut niciodată probleme –totuși, o criză bancară privată a fost transformată într-o criză națională atunci când guvernul a „salvat așa-numitele bănci private eșuate” și apoi
a trebuit să fie asistați cu împrumuturi masive purtătoare de dobândă de la FMI/BCE. Băncile care au fost salvate ar fi putut fi cumpărate pentru aproximativ 2 miliarde de euro de către guvern și datoriile negarantate suspendate în plată dar
în schimb guvernul, a plasat țara în datorii suplimentare de peste 65 de miliarde de euro pentru a salva deținătorii de obligațiuni negarantate în timp ce pe
pe de altă parte, Islanda a ars deținătorii de obligațiuni (adică a lasat băncile private
să intre in incapacitate de plata iar e isa isi piarda investitiile).
În Irlanda, în esență, o generație de cetățeni irlandezi este pe nedrept fortata
să ramburseze ,,pariurile jocurilor de noroc” ale deținătorilor de obligațiuni internaționali prin impunerea unor taxe guvernamentale mai mari pentru ca guvernul să poată face plăți de dobânzi de aproximativ 8 miliarde de euro în fiecare an către instituțiile financiare care au preluat aceasta creanță."
www.sustainableireland.blogspot.com
„Aproape 20 de ani de creștere a PIB-ului și practic nici o aderenta la

principiile durabilităţii au lăsat Irlanda în totalitate dependenta de
petrol străin, investiţii străine, mărfuri străine şi împrumuturi străine. Un mic angrenaj într-o economie globală defectuoasă şi eşuată, ne-am construit foarte puţina încredere.. Avem nevoie de o nouă viziune pentru direcţia viitoare a Irlandei, adică bazată pe durabilitate şi încredere în sine, altfel rămânem datori
unui cartel bancar străin. Vestea bună este în a face faţă acestor provocări
Irlanda are şi a avut întotdeauna avantaje cheie..., acestea includ un nivel scăzut
de populaţie, pământ fertil abundent, precipitaţii abundente pentru cultivarea hranei şi zone mari de pescuit... Trebuie să protejăm aceste avantaje şi pentru a face faţă
provocările cu succes Irlanda trebuie să prioritizeze şi să se îndrepte spre
„sustenabilitate" cât mai curând posibil... guvernele inepte succesive nu au reuşit să creeze industrii durabile în schimb bazându-se pe corporaţii străine au cedat orbeşte resurse când am aderat la UE... Irlanda a renuntat la resurse in valoare de 420 de miliarde in petrol şi gaze si resurse vaste de pescuit. Notă: Norvegia nu a aderat la UE, Norvegia şi-a creat propria companie petrolieră de stat (StatOil) pentru a-şi valorifica rezervele de petrol... Irlanda are tot ce-i trebuie, dar suntem pe punctul de a pierde asta dacă accesăm un plan de salvare străin. Banca AngloIrish este o instituţie privată şi ea ,deţinătorii internaţionali de obligaţiuni nu ar fi trebuit să fie salvaţi de stat şi acest act nedrept care nu are nici o bază constituţională a plasat activele strategice şi suveranitatea Irlandei în pericol.
A fi legaţi de euro înseamnă că acum nu ne putem schimba moneda,
Marea Britanie a făcut-o. Irlanda trebuie să preia controlul asupra emiterii propriilor bani şi sa isi emita mai degraba propriile credite decât să accepte salvari şi să fie legata de

plătirea dobânzilor unui cartel bancar străin privat pentru generații.
Marea Britanie, SUA, Danemarca etc. toate își creează/emit proprii bani. Irlanda
ca națiunea suverană trebuie să-și creeze proprii bani.O retorică fără sens
abundă despre a satisface pieței, dar piețele nu vor satisface niciodată
Irlanda. Corporațiile străine, BCE și cartelurile bancare străine ca FMI ar fi încântate să pună mâna pe active strategice ale Irlandei,o creștere semnificativă a PIB-ului ar fi necesară pentru a plăti dobânzile la datorii controlate din străinătate la care vârful petrolului adaugă un risc semnificativ.
Irlanda va fi întotdeauna o parte vibrantă a Europei, dar trebuie să ne îndepărtăm
din această mentalitate de „dependență" față de birocrația UE și sa ne deplasam
spre autodeterminare și încredere în sine. Irlanda are toate resursele care ii trebuie unei țari de succes." – Mark Keenan în 2010
http://sustainableireland.blogspot.com/2010/10/relevant-aspects-of-
national.html
„Irlanda spune NU oricărei salvari de către un cartel bancar privat străin" –
Mark Keenan
http://sustainableireland.blogspot.com/2010/11/forget-imf.html
„Vicepreședintele UE afirmă că salvarea a fost o înțelegere cu „Irlanda-
țara", nu o înțelegere cu guvernul irlandez. Nu-mi amintesc să fi avut un
referendum național pe această problemă - poporul Irlandei nu a fost de acord cu
asta.

Salvarea din perspectiva UE a fost salvarea băncilor europene care s-ar prăbuși dacă speculatorii europeni (deținătorii de obligațiuni) care au investit în băncile irlandeze nu ar fi plătiti. Oamenii sunt forțați să plătească datoriile pentru speculatiile băncilor europene și ale deținătorilor de obligațiuni europeni.
Între timp, o bancă daneză falimentată a redus cu de 41% partea deținătorilor de obligațiuni in ultima săptămână." – Mark Keenan, http://sustainableireland.blogspot.com
Articol
„Bula instrumentelor derivate în prăbușirea sistemului financiar mondial din 2008”
Extras dintr-un articol online care in umila mea parere , rezumă cu exactitate fiasco-ul derivatelor din sistemul financiar internațional (nu am putut identifica autorul)
„Faptul că lucrurile creșteau însemna ca bogăția monetară generată prin extinderea de astăzi ar putea plăti dobânda de maine..Și această idee de a crea datorii pentru a ocoli conditiile de finanțare a creat o amenintare uriașă de o asemenea măsură, ca a depasit orice crestere ar fi putut fi obtinuta vreodată. De exemplu economia fizică reala este estimată la aproximativ 60 de trilioane de dolari pe an, în timp ce dimensiunea economiei financiare care include toate aceste instrumente derivate este de sute până la mii de ori mai mare. Aceasta este fara sens. Și ca in toate bulele limitele și constrângerile realității în ceea ce privește energia disponibilă și limita de abuz asupra mediului, a facut ca aceasta bula fictiva să explodeze. Toate eforturile din 2008 au fost doar eforturi frenetice de a stopa o reacție în lanț de deflație, deoarece datoria a fost anulată prin tipărire și prin promisiuni de bani și convingând în mod crucial oamenii de pretutindeni să isi păstreze credința ca ne putem întoarce unde eram de fapt. Acesta este motivul pentru

care sutele de trilioane de instrumente derivate nu pot fi „evaluate pe piață” pentru că sunt de fapt fără valoare și ceea ce elita financiară încearcă în esență să facă în timp ce păstreaza situația calmă este să isi schimbe hârtia lor fara valoare pe active fizice reale precum proprietăți, drumuri, poduri, mine, terenuri agricole, cherestea, industrii parțial prin trucul austerității și privatizării în timp ce noi
oamenii vom deține hârtiile fără valoare prin băncile noastre și când va veni
timpul să fim platiti cu dividendul social(este rentabilitatea resurselor naturale și a activelor de capital deținute de societate), nu va mai fi nimic cu ce sa fim plătiti
Anexa C – Scrierile Mariei Elisabeta Croft
Cartea lui Mary Elizabeth Croft „Cum am invins fiecare agentie care confisca numerarul” descrie modul în care s-a eliberat din lanțurile datoriilor și din puterea contractului. Ea scrie despre subiecte: sistemul de conditionare a tranz. imobiliare/înregistrare actelor pentru creditare(aceste sisteme ajută la furnizarea părților in tranzacțiile imobiliare informații despre proprietate, ceea ce face tranzacțiile mai puțin riscante) istoric bancar, contracte de împrumut, datoria națională frauduloasă, mass-media, sistemul de care cei mai mulți oameni din lume sunt dependenti în totalitate , iluzia „banilor”, jocul comerțului,
licențierea corporațiilor și a entităților corporative, validarea datoriilor,
verificarea pretențiilor împotriva omului de paie(un terț care deține o proprietate în asteptare cu scopul exclusiv de a o transfera altuia), legea contractelor,
stingerea datoriilor, titlu legal vs. titlu echitabil. Îi mulțumesc Mariei
Elizabeth Croft pentru că a oferit permisiunea de a include aceste extrase
din scrierile ei:
„Consemnare vs. înregistrare. Când consemnezi ceva public, se eliberează titlul legal corporației guvernamentale și ramaneti cu titlu echitabil – dreptul de a folosi, nu de a

deţine, şi pentru acea utilizare veţi plăti o taxă de „utilizare” care este un impozit, fie că este vorba de venit, , vânzări, proprietate etc. spre deosebire de impozitele legale – accize şi taxe. Ca să nu apară că guvernul deţine acum proprietatea pe care ați înregistrat-o se utilizeza un nume care seamănă atât de mult cu al tău, încât sa fii suspicios totuşi,denumirea este deţinuta de guvern. Dacă tu alegeţi mai degrabă să înregistraţi titlul legal asupra proprietății public,
iti menţii statutul de proprietar al titlului.”
„Cel mai bun exemplu al efectelor consemnarii este certificatul de naştere. O
entitate falimentară – oraş, stat/provincie, ţară – nu poate opera în comerț. Deci cum se descurcă? Cum SUA/CANADA au fost în faliment de zeci de ani, neavând nici o baza sa isi sustina valuta, cum ar fi aurul sau argintul, singurul atu pe care îl au sunt bărbații , femeile și munca noastră. Noi suntem garanţia pentru dobânda la împrumutul Băncii Mondiale. Fiecare dintre noi este înregistrat, prin cererea de certificat de naştere. Trezoreria emite o obligațiune pe certificatul de naștere și obligațiunea este vândută la o bursă de valori mobiliare și cumpărată de Rezerva Federala\Banca Canadei, care apoi o folosește ca garanţie pentru a emite bancnote. Obligațiunea este deţinută în trust pentru Banca Rezervelor Federale la Depository Trust Corporation(subsidiara Depository Trust & Clearing Corporation(Companie americană publica de infrastructură a pieţei financiare care oferă servicii de compensare, decontare și raportare comercială a participanţilor la pieţele financiare. Ea efectuează schimbul de valori mobiliare în numele cumpărătorilor și vânzătorilor și funcţionează ca un depozit central de valori mobiliare, oferind custodie centrală a valorilor mobiliare). . Noi sunt garanţia pentru obligațiunile menţionate. Munca/energia noastră este apoi plătibilă la o data viitoare. Prin urmare, devenim „utilitatea de transmitere” pentru

transmiterea energiei. Guvernul Statelor Unite -Cresterea anuala compusa(rata de rentabilitate pe care o investiție ar trebui să o aibă în fiecare an pentru a crește de la soldul inițial la soldul final, într-un interval de timp dat), pentru a furniza necesarul
de bunuri și servicii, a creat o obligaţiune comercială (billet la ordin), prin
gajarea proprietăţii, muncii, vieţii şi trupului cetăţenilor săi, drept plată pentru
datorii (falimente). Această obligaţie comercială ne-a luat moștenirea (proprietatea) tuturor. Am devenit nimic mai mult decât „resurse umane” și garanţii
pentru datorie. Acest lucru a fost fără ştirea noastră şi consimţământul nostru, prin intermediul depunerii (înregistrarii) certificatelor noastre de naştere. Când mamele solicită un certificat de nastere, cererea este înregistrată. Titlul legal al copilului ei este atunci transferat de la mamă la stat. Mama a rămas cu titlul echitabil al copilului ei pe care îl poate folosi contra cost – o „taxă de utilizare” – și din moment ce proprietatea nu îi aparţine, ea trebuie să o trateze în modul în care vrea proprietarul. Colonelului Edward Mandell House i se atribuie o schiță detaliată a planurilor care urmează să fie puse în aplicare pentru a înrobi poporul american. El a declarat, într-o întâlnire privată cu Woodrow Wilson (președintele 1913 – 1921),
„Foarte curând, fiecărui american i se va cere să-și înregistreze biologic
proprietate (adică tu și copiii tăi) într-un sistem național conceput pentru
ține evidența oamenilor și care va funcționa sub sistemul antic al gajarii. Printr-o astfel de metodologie, putem obliga oamenii să se supună agendei noastre, care ne va afecta securitatea ca o rambursare pentru hârtia noastră valutara fiat.. Fiecare american va fi forţat să se înregistreze sau daca nu, să sufere că nu poate

munci sa-și câștige existența. Ele vor fi bunurile noastre (proprietatea) și noi o sa deținem pentru totdeauna garanția mobiliară asupra lor, prin aplicarea legii comerciale în cadrul schemei de tranzacții garantate. Americanii, fara știrea sau consimtamantul lor (Certificatul de nastere) ne vor da contractual pentru ai falimenta și duce la insolvabilitate, garantat prin angajamentele lor... Acest lucru ne va aduce inevitabil profituri uriașe dincolo de cele mai sălbatice așteptări și il va lăsa pe fiecare american un contributor la această fraudă, pe care o vom numi „asigurări sociale". Fără să-mi dau seama, fiecare Americanul va fi, fără să știe, slujitorul nostru, oricât de neplăcut ar suna asta. Oamenii vor deveni neputincioși și fără nicio speranță pentru mântuirea lor
și vom angaja înaltul oficiu (președenția) al papusii noastre corporatiste (SUA) pentru a stimula acest complot împotriva Americii". – Colonel House Edward Mandell
„Certificatul de naștere a creat o FICȚIUNE (numele bebelușului scris cu
litere de tipar). Statul vinde certificatul de naștere către Departamentul de Comerț al corporațiilor din SUA/CA, care la rândul lor plasează o garanție pe certificatul de naștere, făcându-l astfel instrument negociabil și plasând ficțiunea, numită Omul de paie(terta parte), în depozitul corporațiilor din SUA/CA. Reprezentare pentru ficțiunea creata a fost dată apoi la BAR (Registrul/Regenția Acreditată Britanica), deținuta și operat de Coroană, în scopul contractării ficțiunii (pe care cei mai mulți dintre noi credem ca suntem noi înșine) într-o acțiune de terță parte. Nu subestima puterea din spatele acestui truc. Este pentru a ne înșela în contractele cu Rezerva Federala ca să ne poată confisca „legal".proprietatile.."
„De zeci de ani, prin sistemul său de invatamant „public", guvernul a făcut-o
a reușit să ne înșele în privința unor fapte foarte importante. Toate fațetele

mass-media (ziare, radio, televiziune) au o influenţă din ce în ce mai mare asupra vietii noastre și sunt controlate de guvern și agenţiile sale, prin intermediul emiterii licentelor. Am fost lent și sistematic făcuţi să credem ca orice formă a numelor noastre ne reprezintă, ceea ce nu este așa."
„Istoria lumii. ..."Guvernul ar trebui să creeze, să emită și sa puna in
circulatie toata moneda si creditele necesare pentru a satisface cheltuielile
Guvernului și puterea de cumpărare a consumatorilor. Prin prin adoptarea acestor principii, contribuabilii vor economisi sume imense neplatite ca dobanzi. Banii vor înceta să fie stăpâni și vor devini slujitorii umanitatii." – Abraham Lincoln
Bancherii internaţionali au fost necruţători în înfiinţarea băncilor centrale,
cărora SUA i-a rezistat zeci de ani pentru că sistemul lor funcționa fara bani ca datorii. Ei și-au dat seama de profitul fenomenal pe care l-ar avea tipărind
propriile lor bancnote, amenințând Congresul să accepte acest sistem bancar privat
sistem, apoi împrumutand dolarii la rate de extrocare ale dobânzii (de ex.: impozitul pe venit al absolventilor – al doilea plan al Manifestului Comunist).
Ei au cerut ca dobânda la banii pe care i-au împrumutat guvernului sa fie plătita în aur ,iar atunci când guvernul a rămas fără aur (nu există aur în Fort Knox – a fost predat Băncii Angliei ca dobânda la împrumut), a trebuit să găsească o formă de active pe care să le folosească drept garanție pentru împrumuturile de care pretindea că are nevoie în continuare. Dar pentru ce? Nu sunt necesare venituri mari pentru adevăratele funcții federale, ci doar: un tratat comercial internațional și interstatal și bunăstarea generala a tuturor. Restul este extorcare. Ce ar putea ei folosi dacă nu ar mai exista aur? Ah! – Cetățenii înşişi... dar... suntem un popor suveran. Cum am putem fi deținuți ca active pentru o datorie care nu era reală? Nu

putem – cel putin nu legal. Cu toate acestea, putem fi păcăliţi să credem că suntem
răspunzători de datorii transformându-ne în giranti la o entitate fictivă (omul de paie) creată de guvern."
„Ceea ce trebuie să ştim sunt rezultatele: impozitare nedreaptă, multiplicarea costurile pentru gospodarii, costuri medicale crescute, controlul energiei şi al resurselor, controlul alegerilor şi al principiilor politice şi subminarea oricărei proces sociale prin cresterea costurilor. Băncile centrale, prin intermediul FMI/Banca Mondială, au inlantuit lumea într-un sistem matematic imposibil bazat pe datorii pentru a plati alte datorii si pe credite."
„Banca Rezervei Federale este acum în fiecare ţară din lume – în Canada este cunoscută sub numele de Banca Canadei. Asasinii economici sunt diabolici,
tirani lipsiţi de etică, sordizi, nerezonabili, dezonoranţi, ticăloşi. Nu e necesar sa accepti descrierea lor este exigent să înţelegi perfidia schemei lor şi cum a distrus fiecare viaţă intr-un anumit grad sau altul. Ne-au ţinut pe toţi în peonaj(peon -persoană supusa ,exploatata fianciar prin practici economice sau politice coercitive care nu detine control asupra contidiilor de munca sau economice)şi pe cei mai mulţi dintre noi in saracie lucie. Nu cunosc un singur suflet care să nu fie obsedat într-o oarecare măsură de bani sau lipsa acestora sau a se considera nematerialist.
. Vieţile noastre au devenit despre „bani şi impotriva banilor", ceea ce înseamnă că nu suntem niciodată eliberaţi de ei – chiar dacă numai de conceptul lor. Deci, concentrarea a tot ceea ce am învăţat vreodată la cursul de istorie a fost imaterial şi
irelevant; faptele pot fi exacte, dar aşa cum veţi vedea mai târziu, faptele sunt
imateriale; tot ceea ce contează este onoarea/dezonoarea, contractul şi creditul/debitul. Suntem adanc înrădăcinaţi într-un joc al comerţului a carui angrenaje ni s-au ascuns în scopul inrobirii noastre.

„Deci, iată ce avem astăzi: un sistem bancar controlat de o mână de interese private; guvernul cu capacitatea de a sărăci şi teroriza oamenii productivi controlându-le salariul net şi profiturile; un birou de poliţie secretă pentru a urmări, hărţui şi, uneori ucide dizidenţii în timp ce ascund crimele elitei; şi o politică a ingineriei sociale în care guvernul federal formează în mod activ opinia publica. Este extrem de important să înţelegem cum cei din guvern ne-au dat viaţa peste cap şi ne-au făcut să credem că suntem doar supuşii lor ; când în realitate ei sunt supuşii nostrii".

„Împrumuturi. Când aţi încheiat un contract de împrumut cu o bancă, aţi semnat un

un contract promitand să rambursati băncii creditul şi a-ţi fost de acord oferiţi garanţii pe care banca le-ar putea confisca dacă nu aţi rambursa împrumutul. Acest contract se presupune că v-a calificat să primiţi banii băncii. Banca fie vinde acest contract ipotecar sau il ofera ca si garantie pentru un credit al lor chiar în faţa dumneavoastră pana se finalizeaza actele referitoare la „împrumut". În esenţă, banca isi primeşte capitalul din vânzarea sau ipotecarea acestui contract al dumneavoastră înainte de a accepta garantia dmv. pentru împrumutul in sine. Băncilor le este interzis să acorde împrumuturi din „proprii lor bani" din propriile lor active sau de la alţi deponenţi. Aşadar de unde au venit banii pentru credit? Contractul pe care l-am semnat (bilet la ordin-inscris prin care o persoana-emitentul se obliga sa plateasca o suma la o scandenta stabilita unei alte persone sau entitate numite beneficiar) a fost convertit într-un „instrument negociabil" de către bancă şi a devenit un activ în contabilitatea băncii. Potrivit UCC(Codul Comercial Uniform) art. 1-201(24) şi 3-104, semnătura noastră de pe contractul ipotecar a creat banii. Biletul nostru la ordin („bani") a fost luat, înregistrat ca activ al bancii şi vândut de bancă pentru numerar fără „o valoare egală" acordată nouă pentru acest bilet la ordin. Banca ne-a dat o chitanta pentru banii pe care i-am dat, aşa cum face în mod normal banca atunci când facem un

depozit la bancă. Apoi a creat un cont care ar conține acest bani pe care tocmai i-am creat. Un cec al acestui cont a fost emis cu semnătura noastră și acest cont este sursa de fonduri din spatele cecului pe care l-am primit ca „împrumut". Banca nu a riscat nici unul dintre propriile sale active în așa-numitul „împrumut" oferit noua; mai degrabă a folosit contractul nostru pentru a plăti vânzătorul, în scopul de a crea un activ pentru ei, și, de asemenea a folosit valoarea nominală a biletului nostru ca „principal" cu care pretinde că ne-a „împrumutat" și față de care percepe dobândă. Consideratia(este elementul principal al unui contract,promisiunea negociata de parti in respectarea acestuia)bancii este inexistenta deci banca nu are nimic de pierdut. Deoarece considerația este esențială pentru un contract executoriu și nota a fost obținută de la noi prin fraudă, întreaga tranzacție/contract este frauduloasă. În procesul Ashley din 1988, fraudă din partea băncii a fost dovedita deoarece inculpatul a dezvăluit, „băncile mi-au spus că au „bani" pentru a-i imprumuta și nu i-au avut." Contractele de ipoteca sunt scrise in asa fel de a părea ca și cum banca ne-a împrumutat fondurile înainte de a ne primi biletul la ordin/contractul de ipoteca pentru ca banca sa il poata folosi ca si chitanta vandabila. Contractul spune: „Pentru un împrumut am primit...",
dar, nu i-ai primit încă. Deci, de fapt, am semnat și am dat un contract de ipotecă/notă către bancă înainte de a ne oferi fondurile. Aşa ca cererea de împrumut a creat fondurile (are semnătura noastră pe ea) iar nota (cu semnătura noastră) acoperea fondurile pentru a „rambursa" împrumutul. Din nou, fraudă constructivă."
„Datoria națională frauduloasă. Războaiele sunt creatori majoritari de datorii, ceea ce bancherii vor – cât mai multe datorii – pentru a încasa cat mai multa dobanda. În Canada, impozitul pe venit a fost implementat în 1917 ca o măsură temporară de plată pentru Primul Război Mondial. Acesta este adevăratul scop al războiului și

totuşi oamenii au cumpărat trucul umanitarismului, fie si mai rău,sloganul
„a face o lumea sigură pentru democraţie”, care este cel mai înfricoșător sistem de guvernare. Toți jucătorii sunt manipulaţi de bancheri. Ei joacă de ambele părți. Motivul pentru care bancherii vor democrația este pentru că aceasta este singura formă de guvernare pe care o pot manipula și controla cu ajutorul Legii Comercianților(dezvoltata la începutul secolului al XI-lea pentru a proteja comercianții străini care nu se află sub jurisdicția și protecția legilor locale. Comercianții străini erau adesea supuși confiscării bunurilor și altor tipuri de hărţuire în cazul în care unul dintre compatrioții lor nu si-a îndeplinit o parte din intelegerea stabilita).. Fiecare democraţie pe care a cunoscut-o lumea se încheie într-o spirală descendentă economică. Nu înțelege greșit dictaturile tiranice sau monarhii arhaice nu sunt alternative, însă, când un regim este forțat să treacă la o democraţie moare economic. Crede-mă, bancherii privati transnationali nu vor democraţie în folosul nostru; ci in a lor. Democrația este indispensabila socialismului. – V. I. Lenin Socialismul duce la Comunism. – Karl Marx”
„Banca Rezervei Federale este deținută de mai mulți investitori privați
(Elitisti Globali). Scopul lor este de a manipula financiar transferul proprietăților aparent „private” înapoi către ei înșiși.
Fondurile Rezervei Federale nu sunt susţinute de nici o substanță(aur,argint,etc), încă, se bazează pe înregistrări contabile, moneda poate fi mutată, făcând astfel oamenii sclavi ai acestui sistem. Adevăratul lor venit din aceast system monetar illegal bazat pe datorii este dobânda din împrumuturile fictive(create pe ecranul unui computer). Cel mai sigur mod de a răsturna ordinea sociala existenta înseamnă distrugerea banilor. – Lenin…
În 1990, am citit Cartea adevărului despre bani de Theodore R. Thoren care

susţine că datoria naţională este o iluzie deoarece dobânda la datorie
creata de acest sistem de datorie-bani în care suntem sclavi este neplătibila; ea
pur şi simplu se acumulează la nesfârşit. Pentru a forța acest sistem asupra
populatiei, Rezerva Federala le-au permis asasinilor economici să fure aurul oamenilor ca plata dobânzilor la faliment şi au incercat sa scoata in ilegalitate detinerea de aur de catre persona fizice."
„**Media**. Indiferent de informaţiile pe care le obţineți, despre ce se întâmplă în
lume, de la TV, radio, ziare, reviste, şcoală sau guvern, poți conta că adevărul este opusul lor. Toate ar trebui să fie obligate să depună o declarație pe propria răspundere care să precizeze: „Sub deplină răspundere comercială,
Afirm că următoarele sunt adevărate, corecte, complete şi nu induc în eroare"...
Fiţi conştienți de faptul că majoritatea mass-media este controlata de cei doar câțiva."
„În martie 1915, interesele J. P. Morgan, oțelul, construcțiile navale, valorile mobiliare negociabile şi organizațiile lor subsidiare au reunit 12 bărbați importanti în lumea ziarelor şi i-a angajat să selecteze cele influente ziare din Statele Unite şi un număr suficient din acestea ca să controleze în general politica presei zilnice... Au constatat că era necesar a cumpăra controlul a doar 25 dintre cele mai mari ziare. S-a ajuns la un acord; s-a cumparat opinia acestora, platita lunar; un editor a fost furnizat fiecarui ziar în mod corespunzător,să supravegheze şi să editeze informațiile referitoare la fiecare întrebări,militarismul, politicile financiare şi alte lucruri de natură internațională considerată vitală pentru interesele cumpărătorilor." –
Congresmanul american Oscar Callaway, 1917
„Suntem recunoscători The Washington Post, The New York Times, Time Magazine şi alte publicații grozave ai căror directori au participat la întâlnirile noastre şi şi-au

respectat promisiunile de a fi discreţi timp de aproape patruzeci de ani.Ne-ar fi fost imposibil să ne dezvoltăm planul pentru lume dacă
am fi fost expusi luminilor publicităţii în acei ani.Dar, lumea este acum mai sofisticată şi mai pregătită să mărşăluiască spreun guvern mondial. Suveranitatea supranaţională a unei elite intelectuale si bancherii mondiali sunt cu siguranţă de preferat autodeterminarii naţionale practicate în secolele trecute. – David Rockefeller, fondatorul într-o adresă înainte, Comisiei Trilaterală, în iunie 1991
„Treaba noastră este să oferim oamenilor nu ceea ce îşi doresc, ci ceea ce decidem noi ca ar trebui să aibă.” – Richard Salant, fost preşedinte al CBS News
„Treaba jurnalistului este să distrugă adevărul; sa mintească de-a dreptul; sa
pervertească; sa denigreze; să se culce la picioarele lui Mamon(zeul lacomiei de bani in mitologia grecească) să-şi vândă ţara şi rasa lui pentru pâinea lui cea de toate zilele. Tu o ştii, o stiu şi eu, deci ce este prostia asta cu presa independentă? Suntem uneltele şi vasalii bogaţilor,bărbaţi din culise... Ei trag sforile... ŞI NOI DANSAM.” –John Swinton, fost şef de cabinet al New York Times, într-o adresă
colegilor jurnalişti.
Sistemul. Majoritatea oamenilor din lume depind în totalitate de „SISTEM” şi nu pot funcţiona fără el. Acest sistem îi obligă să locuiască intr-un ciclu al datoriilor care nu se termină niciodată. Sistemul creaza o dependenţă de materialism în scopul de a produce dobanzi care sunt create prin creanţe. Deoarece datoria nu există cu adevărat, atunci nici dobânda nu există. Prin urmare, datoria naţională este o farsă săvârşită de autoritati.Cea mai mare escrocherie pe care a cunoscut-o vreodată lumea a fost comisa de cei care controlează educaţia, legea, mass-media, bisericile, băncile, medicina. Au jucat pe convingerea noastră înnăscută că trebuie să ne câştigăm dreptul la viaţă, că suntem nedemni, să nu avem încredere

în intuiţia noastră, că trebuie să depindem de autorităţi, că orice pedeapsă pe care o suportăm este justificată și meritată, că nu avem putere autogenerată, că ceea ce este în afara minţii noastre este real si nu ceea ce gandim. Ne-au confiscat sănătatea, bogăția, dragostea și liniștea sufletească cu acest truc.
Această înșelătorie este cunoscută sub numele de The Matrix(Matricea). Cum am ajuns vreodată atat de prosti incat să credem că trebuie să ne „câștigăm" existența? Perpetuarea acestui mit distruge adevărata noastră natură spirituală. Dacă Creatorul și cu mine am co-creat existența mea fizică, apoi asta mă face suveran, nu? De ce aș face altceva decât să fiu liber să trăiesc si sa experimentez? Cineva crede că trebuie să plătim pentru privilegiul de a trai... cine? Cum s-a întâmplat vreodată asta? „Cum am ajuns să fim constrânși să credem că ni se cere să ne„câștigăm".
hrana si adapostul'? Filmul, Matrix afirmă că suntem doar baterii – energie pentru a alimenta plăcerea bancherilor privati transnationali(PTB), cei care nu au făcut-o niciodată, nu o vor face niciodată si nici măcar nu s-au gândit să lucreze o zi în viața lor"

Rezumat
1. Numele de pe orice „instrument de acuzare", de exemplu: amenzile de circulatie, taxe, declarații, împrumuturi, procese, datorii etc. nu este numele tău. Este numele unei corporație creată de guvern, mascată inteligent, cu majuscule pe scrisori, de către birocrați, să semene cu numele tău. Nu ignorati acest fapt. Este să te înșele, crezând că ești responsabil pentru datoriile sale. Tu nu esti. Verificaţi numele pe orice act de identitate emis de guvern pe care îl aveți.Numele dvs.nu este pe el. Apropo, acest lucru se aplică și invers: ceea ce crezi tu ca detii, de exemplu: casa ta, pentru că crezi că este pe numele tău, nu este pe numele tău,, nu o deții. Jocul comerțului a fost înființat de Elita Globala/Banca Mondiala pentru a vă confisca fondurile și proprietăţile si pentru a va face

sclavii economici a Noii Ordini Mondiale si sub controlul lor total.
2. Singura lege care există astăzi este **Legea Contractului**(acord obligatoriu din punct de vedere juridic între două sau mai multe părți cu capacitatea de a cadea de acord,pentru ca un contract să fie valabil, acesta trebuie să îndeplinească patru elemente esențiale: oferta, acceptarea, consideraţia şi intenţia de a crea relaţii legale).Ceea ce crezi tu despre „legi" sunt doar statute şi nu vi se aplică; se aplică numai corporatiilor. Dacă nu aveți niciun contract cu entitatea de la care primiți un instrument de taxare, nu sunteți răspunzător financiar... și... dvs nu a-ti putea avea un contract pentru că corporaţiile nu pot în mod legal contracta. Ceea ce a-ți semnat a fost unilateral și, prin urmare, inaplicabil contractual. Toată legile sunt comerț; Tot comerțul tine de contract; Fără contract toate acestea sunt inaplicabile.. Nu există nici o agenție guvernamentală, un departament sau un ministerîn lume care sa poate dovedi că trebuie să plătești ceea ce am fost cu toții îndoctrinați să credem că suntem „obligaţi prin lege" să plătim. Nu cădea în aceasta înșelăciune incredibilă. Biletul tău către libertatea financiară este să tii minte cine eşti.
3. Singura cale de ieșire din această mizerie este să ne îndepărtăm de
jocul comertului – complet – astfel încât să nu mai fim dependenţi banksteri. Singura lor agendă este să ne controleze și să ne distrugă. Singura modalitatea de a câștiga este nu este să joci. Compensarea care implică băncile este periculoasa; putem crea pentru noi înșine ceva ceea ce este mult mai mare și mai bun -
iubire și lumină, pace și bucurie, compasiune și iertare – ceea ce
eram meniţi să fim, să facem și să avem. Reamintindu-ne cine suntem
vom învăța să facem ceea ce ne place să facem și să ne slujim pe noi,

lăsându-i astfel pe banksteri complet în afara noului nostru mod de viață. Se
petrece.
„Acceptare pentru valoare și returnare pentru descărcare, decontare și închidere.
Pentru a-și recupera libertatea și independența, trebuie mai întâi să-ți asiguri
titlul și proprietatea din mana ,,Omului de Paie". Odată ce cineva controlează omul de paie,controlează drepturile de proprietate pe care omul de paie le dobândește.
Pentru ca cineva să-și recapete titlul asupra corpului său, certificatul de naștere trebuie să fie asigurat.
După ce l-am răscumpărat și am depus o notificare publică printr-o declaratie de finanțare, atunci avem dreptul de proprietate prin intermediul nostrum a Omului de paie pe care îl controlăm noi acum. Obligațiunea creată și vândută în piața pentru Omul de Paie devine acum proprietatea noastră."
„Dacă treci fara sa opresti la stop, nu tu ești acuzat; este Omul de Paie, pentru că este numele lui pe acest permis de conducere pe care îl porți de fapt, fără să vrei, ca „identificare". De asemenea, orice citatie este îndreptata către Omul de paie; nu are numele tău pe ea. Cu toate acestea, întrucât Omul de Paie nu există, tu ești cel care ești pasibil de amenda. Un joc dibaci, nu? Te aud spunând: „Dar eu am încălcat legea trecând pe semnul Stop." Ce lege? Amintiți-vă, nu există nici o lege
alta decât cea care protejează viața, libertatea, drepturile și proprietatea sufletelor vii. Deci, nu ai încălcat nicio lege, decât dacă desigur cineva a fost rănit, caz în care am încredere că, ca suflet onorabil, ai face cumva o compensare celuilalt. În acest scop, am oferit o obligatiune Ministerului Transporturilor în cazul unui incident în care as putea fi nevoit sa compensez o altă ființă. Nu voi plăti o corporație federala printr-un agent de asigurări pentru a mă „proteja". ….Înapoi la cazul traficului.
Ce s-a întâmplat de fapt și pentru ce sunteți reținut a fi acuzat

de Omul de Paie este că ai încălcat un statut. Se aplică statutul doar entităţilor fictive şi din moment ce un Om de Paie nu poate face nimic, niciodată,daramite sa opreasca la un semn - stop, poliţistul (care ar putea şti asta) te va face să crezi că tu eşti cel care a făcut greşeala. Dar nu se aplică nici un statut suflete vii...”
„Nu există „bani”. Industriaşi şi bancheri puternici în esenţă i-au mituit pe politicienii din aproape toate ţările lumii să renunţe la dreptul lor, protejat Constituţional, de a tipări bancnote pentru Trezorerie. Ei au predat acea putere unei corporaţii private care a emis bancnote numite bancnotele Rezervei Federale – nu sunt „federale”sunt private, nu au „rezerve” (bine, poate 10%), şi nu e o „bancnotă” adevărată – sunt „bancnote aparute in existenta doar ca datorie”. Acest lucru poate fi dificil de înţeles. Ceea ce credem noi ca fiind „bani” nu există; este împrumutat in existenta. Nu este o substanţă, o marfă sau ceva care pur şi simplu există, de exemplu, aşa cum există apa. Nu există până când cineva creează o datorie. Acea datorie poate fi creată doar de o la fel de inexistenta entitate. Acest lucru face ca mingile de ping pong să sară prin capul tău, nu-i asa? Această entitate inexistentă este „publicul”. În primul rând, faceţi distincţia că noi suntem privati şi toate corporaţiile, birocraţiile, guvernele etc. sunt publice, nu există decât pe hârtie.
Nu există bani.
Era odată ca niciodată – de exemplu, Sistemul Colonial, aur şi
argint,dolarul greenback al lui Lincoln,dolarul emis in 1957 prin ordinul executiv nr. 11110 de catre Kennedy(Certificatul de argint). Observaţi că ambii preşedinţi au fost asasinaţi pentru crearea de bancnote care nu s-au bazat pe datorii? Bancherilor nu le-a plăcut asta,au avut un monopol asupra monedei şi nu erau pe cale să lase pe nimeni să-i înşele la excrocheria lor. Nu cheltuim „bani” şi nici nu suntem plătiţi cu 'bani'. Nu există. Orice „bani” pe care credeţi că îi aveţi sub formă

de numerar sunt împrumutati în momentul în care puneți semnătura pe orice – un
cec, bon de retragere, o cerere, un contract. Aceste cereri care necesita semnătura dvs. au toate singurul scop de a crea bani bazati pe datorii. Cu fiecare semnătură, tu, , te ingropi mai adanc în datorii. Când „împrumutăm bani" de la o bancă, care pare a fi singura entitate de la care ne putem împrumuta, semnătura noastră la o „promisiune de a plăti" nu numai ca ne aduce împrumutul dar e și ceea ce rambursează imediat împrumutul.Ne împrumuta banca bani? Nu. Nu există bani. Nu a împrumutat „bani", a schimbat creditul pe care l-am creat cu biletele la ordin."
„Jocul Comerțului. Legea bunului simt care se aplică tuturor celor vii este: Suntem liberi să facem ce ne place, atâta timp cât nu încălcăm libertatea, proprietatea sau drepturilor celuilalt. Nu permite niciunui guvern să ne judece sau să ne amendeze pentru infracțiuni fără victime. Legile statutare au apărut în acest scop, dar puterea lor este limitată de bunul simț și prin hotărârea celor isi susțin drepturile lor naturale. Poti fi amendat doar dacă ai semnat și ai încălcat un contract. In spiritul bunului simt un contract trebuie încheiat cu bună știință, voluntar și intenționat sau este inaplicabil. Amintește-ți că una dintre cerințele unui contract este dezvăluirea completă. Departamentele guvernamentale sunt conștiențe de acest lucru și îl ocolesc intimidându-ne să semnăm acorduri care sunt menite să ne anuleze drepturile de baza. Această singură lege care ia în considerare toată criminalitatea reală a fost acum înlocuită cu peste șaizeci de milioane de legi care obligă pe cineva să facă ceva. Legile nu pot impune pedepeapsa. Toate aceste 60.000.000 de milioane de statute se bazeaza pe comerț."
„Licență. O licență este „un permis de a face o activitate care altfel ar fi ilegala". O licență este autoritatea de a acționa asupra a ceva care în natura sa este legal, dar interzis printr-un statut, cu excepția daca ai permisiunea autoritatii. Această activitate este acum un privilegiu și poate fi revocată, ducând la disparitia libertatii –

„libertatea” fiind definită ca: „ lipsa constrângerilor impuse de un control extern sau strain”. Aruncă o privire la toate activităţile pentru care majoritatea oamenilor
au fost înşelaţi să creada că trebuie să avem permisiuni: căsătorie,proprietate, şofer, arme de foc, afaceri, comerţ, bilete pentru activitati de
divertisment(cluburi,concerte),vânătoare etc. care ne spun că fără aceste permise activităţile sunt ilegale: construirea unei case şi intemeierea unei familii cu cineva
iubit,adăugarea unei camere la casa ta, călătoria pana la un prieten cu maşina proprietate personala,sa iti protejeji familia de intruşi, sa iti „câştigi existenţa” din afacerea dvs. privată, sa ai grijă de semenii bolnavi,sa repari cuiva instalaţiile,sa ai un proces într-o instanţă de judecată(în afară de faptul că nu mai există sunt
sunt acum tribunale de comerţ) ,o problemă între tine şi un coleg, sa iti asiguri
mâncarea ta în sălbăticie etc. Lista poate continua.
De ce un bărbat sau o femeie liberă ar avea nevoie de permisiunea guvernului să se căsătorească, să conducă o maşină, să înceapă o afacere, să se adauge o constructie la casa sa sau să-şi îmbunătăţească proprietatea? Nu mai suntem liberi să facem nimic deoarece s-au promulgat statute care ne cer să obţinem permise pentru a desfăşura o activitate care nu aduce atingere vieţii, libertăţii, proprietăţii,
sau drepturile altuia. Totul tine de control. este o situaţie paradoxală din care un individ nu poate scăpa din cauza unor reguli sau limitări contradictorii. Te-ai dus dracului dacă nu ai permis pentru că vei fi amendat, şi dacă ai vei fi amendat pentru ceva ce permisul nu cuprinde. Oricum am lua-o tine de control. Personal, risc să nu am permise. Eu nu am invoiri de la autoritati,am renuntat la toate. Am un „permis de conducere” pe care l-am creat în scopul facilitării – ceva pentru a le arăta poliţiştilor să-i liniştesc, în loc de a le spune „Nu am permis de conducere”, ceea ce am făcut cu ani în urmă şi a creat doar probleme, spre deosebire de

ceea ce intenţionam. Totuşi, ceea ce port eu nu este eliberat de guvern...
este autoemis. Aceia dintre noi cu „permise” autoemise nu numai ca isi revendică drepturile într-un mod responsabil şi organizat cu o paşnica ofertă declarativă tranzitorie pentru respectarea guvernului, dar introduce si conceptul de libertate al celorlalti.
Problema este contractul. Dacă nu avem un contract cu „autoritatea”, ei nu au nici o autoritate asupra noastră. Presupusele „autorităţi” fac tot ce le stă în putere să ne intimideze să obţinem aceste permise, spunându-ne că este lege etc. când de fapt nu pot face pe nimeni să obţină un permis pentru orice, deoarece aceasta ar fi contractare forţată, a cărei natură l-ar face invalid. Nu numai că avem drept nelimitat de a contracta dar şi dreptul nelimitat de a nu contracta. Deci, din moment ce eu am absolvit o şcoală care mi-a dat o diplomă în care se menţionează că eu evident ştiam destule a fi asistent medical ,pentru a obţine un loc de muncă in domeniu de ce am nevoie de o licenta ? Aţi observat vreodată ca în obţinerea unui permis de conducere două lucruri pe care le doresc cel mai mult de la tine sunt o semnătură şi o adresa? Nu le pasă dacă ştii ce să faci cu maşina, vor să obţină semnătura ta pe acest contract fraudulos şi, de asemenea, ştiu unde te pot găsi dacă faci ceva ce nu le place şi pot sa vina să te ia pe tine şi/sau maşina ta.”
Corporaţii şi Entităţi Corporative. Corporaţiile sunt create in scopuri ilegale, în primul rând pentru a scăpa de pedeapsa pentru crimele lor prin plasarea vinei pe o organizaţie fictivă care nu raspunde nimenui. Scopul lor principal este de a evita responsabilitatea. Unul care creaza o corporatie sau care se alătură unei corporaţii o fac cu scopul de a evita responsabilitatea personala. Îmi dau seama că asta sună dur, dar vedeti rezultatele pentru dovezi. Când se înfiinţează corporaţiile
cu puterea de a se declara „falimentari” asta îi face penali. Aceasta este situaţia guvernelor de astăzi. Corporaţiile sunt ficţiuni juridice; adică ele nu există decât în mintea

oamenilor. O corporaţia, fiind o ficţiune juridică, nu poate gândi, nu poate acţiona în nici o manieră, nici măcar nu poate comunica cu un om natural, şi pentru aceasta motiv pentru care trebuie să aibă pe cineva care să vorbească şi să acţioneze pentru asta şi avocaţii s-au pregătit pentru această sarcină. Enormitatea intreprinderilor corporative este limitată doar de imaginaţie şi sunt mine de aur pentru
barouri, care sunt ele însele corporaţii. Doar 6% din totalul corporaţiilor plătesc toate taxele restul scapa primind scutiri gândiţi-vă la Enron(companie americana de energie in 2001 au cerut intrarea in insolventa dupa ce actiunile s-au prabusit de la 97 de dolari la 1 dolar datorita sifonarii banilor actionarilor de catre contabili la ordinul bordului de conducere,40 de miliarde de dolari furtul,dupa lichidarea companiei si un proces actionarii au fost recompensati doar cu 7.2 miliarde) – obligatiile fiscale au fost transmise asupra contribuabililor, sub forma impozitului pe vânzări/taxei pe valoare adaugata . Amintiţi-vă, nu suntem obligaţi să plătim nici unul dintre impozite.
Autoritatile – elita globală. 1% din elita are acelaşi venit combinat ca şi cei 57% de din clasa sociala de jos, iar disparitatea este în creştere.În vârful piramidei decizionale avem elita conducătoare. Ei utilizeaza psihopolitica în mod deliberat pentru a influenţa toţi cei nouă paşi ai procesului decizional. Ei controlează fiecare pas prin:
1. Crearea evenimentelor şi predeterminarea rezultatului acestora;
2. Fabricare detaliilor evenimentului şi controlul infrastructurii de diseminare a informaţiilor;
3.Prejudicierea facultăţilor de alarmă ale oamenilor de rând prin selectarea si diseminarea de informaţii controlate;
4. Modelarea cunoştinţelor şi a credinţei prin sisteme de „educaţie”;
5. Furnizarea intenţionată de educatie inferioara copiilor oamenilor de rând in scoli publice în timp ce copiii din elita merg la şcoli şi colegii de prim rang;

6. Controlul emoţiile oamenilor de rând prin retorică socială şi dogma religioasă
7. Adoptarea regulilor şi reglementărilor care influenţează oamenii de rând prin
decizii bazate pe recompense aşteptate şi pedepse temute;
8.Intimidarea deciziilor oamenilor obişnuiţi prin aplicarea codurilor, regulilor,
sau reglementărilor de constrângere, ameninţare cu forţa, tortură, amenzi sau
închisoare;
9. Construirea de reţele de supraveghere care au capacitatea de a monitoriza comportamentele şi acţiunile grupurilor , indivizilor.

Guvern. Nu există guvern american şi nu a fost de zeci de ani. La ceea ce se referă ca govern national, este corporaţie beligeranta, străina o mascarada considerata „guvernul american". Denumit Guvernul Statelor Unite ale Americii pentru unicul
scop de a convinge poporul american să creadă că il reprezintă şi că este guvernul lui. Guvernul Statelor Unite ale Americii, este o corporatie straina,fictiva pentru profit, nu mai are de-a face cu poporul american sau cu teritoriul american la fel ca SEARS(lant de mall-uri infiintat in 1892 in prezent in iminent faliment dupa o serie de nereusite transformari si investitii ale altor companii) , o alta privata,fictiva fictiv,corporatie cu scop lucrativ. „Americanii", care îi include pe si cei dintre noi din Canada, au multă vreme supusi terorismului corporaţiilor guvernului american şi al Canadei. Nimeni în viaţă astăzi nu a experimentat un
guvern reprezentativ – ceea ce ne aduce la un alt punct: de ce ar
vota cineva la alegerile străine pentru o corporaţie străină? Nu există
nimeni pentru care să votam si care ar putea să ne reprezinte. Ţara noastră a
fost sub asediu de atâta vreme, incat mă întreb dacă o vom recupera vreodată.

Guvernul – America. **Comunismul:** guvernul deține și controlează toata
productivitatea; Deoarece numele de pe actul casei tale este unnume creat de guvern... guvernul deține casa ta. Vei observa că aceasta schema se încadrează în ultima definiție: comunism Unicul obiectiv al elitei globală este de a crea o forță Economică Sclavă... Trebuie să distragă atenția oamenilor cu subiecte insipide, cum ar fi sportul, politica (sa se creada că există diferența dintre liderii de partid), prin TV, pentru ca aceștia să nu observe ce se întâmplă cu adevărat. Prima planșă a manifestului comunist este: abolirea proprietatii private. Agenda Elitei Globale este să fure pământul, să controleze familiile, educația, religia,sa implementeze o bancă centrală privată,sa promoveze comportamentul imoral și sa elimine țările și naționalitățile. Rezolvat!
Adevărații conducători din Washington sunt invizibili și isi exercită puterea din culise.
Comunism. Cele 10 platforme ale Manifestului Comunist
1.Abolirea proprietatii private.
2.Impozite progressive mari pe venit.
3.Abolirea tuturor drepturi la moștenire.
4.Confiscarea bunurilor tuturor emigrantilor si a celor rebeli fata de autoritati.
5. O bancă centrală (inlocuirea numerarului cu monede virtuale)
6. Controlul guvernamental asupra comunicațiilor și transporturilor
7. Proprietatea guvernamentală a fabricilor și a agriculturii.
8. Controlul guvernamental asupra muncii.
9. Ferme corporative, planificare regională.
10. Educație gratuită pentru toți copiii din govern in scoli controlate
Am fost intoxicati cu propaganda comunista: productia in raport cu consumul trebuie reglementata necruțător sau ..... frauda asupra publicului, perpetuata prin creditul bancar, se va dezvălui -Buletin American.

„Statul” deține valori mobiliare asupra corpului, terenului, afacerii, căsătoriei,
copiilor, autoturismului, etc.. fiind comunism, pentru că statul deține titlurile, statul
face legile, iar statul comunist ține evidența beneficiilor tale și îndatoririle printr-un sistem de contabilitate, nu prin serviciu și dragoste.
Din cele 10 platforme ale Manifestului Comunist, toate 10 au fost implementate. Femeile au fost păcălite să creadă că au „dreptul” la muncă (nr.8), când de fapt a devenit o necesitate imperioasa din cauza (nr. 2) impozitului mare progresiv pe venit . Democrația este indispensabila socialismului. – V. I. Lenin. Socialismul duce la Comunism. – Karl Marx
Astfel, clasa de jos ii indeparteaza (traieste strict economic) pe sclavii din clasa de mijloc. Clasa superioară beneficiază de profitul corporativ din partea aceeași forță a clasei de mijloc. „Corporațiile” (creaturile statului) au înlocuit „Companiile” (entitati private fără control guvernamental) și „Departamentle de Resurse umane”.
au înlocuit „Departamentele de personal” în domeniul productiei. Guvernul federal are mâinile sale bagate în aproape 50% din Produsul Național Brut (PNB).
Acum 25 de ani era de 10%. Sub masca unui sistem capitalist de piață liberă, comunismul a sosit...
„Ce este comunismul, dar de stat,controleaza totul. Statul acum deține valorile mobiliare asupra corpului tău, a casei tale, a mașinii tale, a căsătoria, copiii tăi, proprietatea ta, așa că nu te preface că nu trăim sub comunism –o facem; tocmai am fost păcăliți să gândim altfel pentru că a fost deghizat tocmai în felul in care Hrușciov a declarat – „Te vom primi fără bombe, într-un fel de care nu-ți vei da seama niciodată.” Ne vor distruge din interior – nu se va trage niciun foc”
Ce, eu sa lucrez? Comerțul este un joc pe care numai bancherii il pot câștiga. Ei
ne-au programat să credem că cu cât avem mai mulți bani, cu atât mai buna ne poate fi viața – așa că acum bărbații

lucrează două locuri de muncă şi fiecare femeie sub 50 de ani crede că ar trebui să „lucreze”. Nu am intenţionat niciodată să lucrez; Nu m-am îndrăgostit niciodată de prostiile ca expresia „femeile vor o carieră”. Nu am întâlnit niciodată o femeie care să nu fie furioasa şi susţin că acesta este motivul. Multe femei au intrat în forţa de muncă crezând că ar putea schimba lumea, că lumea ar fi un loc mai loc plăcut dacă ar fi mai puţin testosteron în cele mai inalte pozitii. Din păcate, femeile care au urcat în acele posturi au devenit bărbaţi.
Au îmbrăcat costumele din trei piese şi, de fapt, au înrăutăţit problema.
Singurul lucru mai rău decât bărbaţii care conduc lumea sunt femeile care gândesc
ca sunt barbati si conduc lumea. Ceea ce îşi doresc femeile este o viaţă mai sigură şi mai fericită in care copiii lor să crească, dar rezultatul e ca au fost că au fost păcălite să-şi petreacă zilele departe de copiii lor…
Când adevărul simplu despre sistemul bancar va fi dezvăluit, vom vedea că
efectul economic al furtului şi manipularii lor a însemnat că soţiile trebuie să muncească pentru ca familia să supravieţuiască. Dacă problema bancară este corectată, soţiile vor avea opţiunea de a înceta să lucreze păstrând acelaşi nivel de trai sau sa muncească pentru dublarea averii familiei. Dacă cei mai multi dintre
dintre noi aflăm despre sistemul bancar fraudulos împrumuturile noastre ar putea
fi sterse, bugetul guvernului echilibrat şi impozitul personal IRS(Internal Revenue Service- fiscul american) /CRA(Canada Revenue Agency echivalentul fiscului roman in Canada) redus la zero fără alte taxe. Dacă băncile si-ar plăti datoria lor, am putea fi cu toţii fără datorii.
„Nu renunţa la serviciul tau” este un exemplu perfect de şantaj emoţional.
Fiul meu este muzician; treaba mea este să-l încurajez nu să spun: „Dar cum

ai de gând să te întreții singur?" O definiție a „răului" este: vânzarea sau renuntarea
la viața pentru supraviețuire. Deepak Chopra le-a spus copiilor săi: „Voi
sunteti meniti să facă orice vă permite sa fiti fericiti. Mă voi asigura întotdeauna
ca sunteti hrăniti și aveti un acoperis deasupra capului. Treaba voastra este să intruchipati puterea, dragostea și bucuria Creatorului făcând ceea pentru care a-ti fost conceputi pe acest pamant."
Cele mai recente și cele mai bune informatii despre cum sa-i infrangi pe bancheri la propriul lor joc - iunie 2006.
Comerțul este un joc la care numai banksterii pot câștiga. Ne implică în el, prin munca noastră iar banca este mijlocul lor de a ne controla.
Acesta este motivul pentru care plătind în numerar forța de muncă, conturi off-shore, comertul online, trocul,valuta comunitatilor etc., frustrează fiscul. Dacă le putem ține mainile departe de veniturile noastre indiferent de mijloacele de schimb pe care le folosim, ei nu ne mai pot controla.